ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

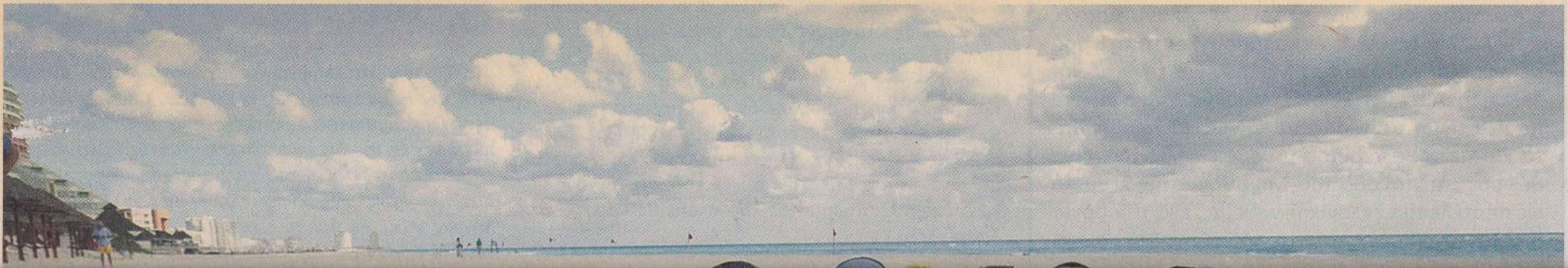
ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 212
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
2021
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ



Ο φόβος είναι το θεμέλιο κάθε κυβερνητικής εξουσίας

ΤΖΩΝ ΑΝΤΑΜΣ, Αμερικανός πρόεδρος [1797-1801]



ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
2021
1,5 ΕΥΡΩ



Ο φόβος είναι το θεμέλιο κάθε κυβερνητικής εξουσίας

ΤΖΩΝ ΑΝΤΑΜΣ, Αμερικανός πρόεδρος [1797-1801]



Ο φόβος είναι το θεμέλιο κάθε κυβερνητικής εξουσίας

ΤΖΩΝ ΑΝΤΑΜΣ, Αμερικανός πρόεδρος [1797-1801]



ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Στα τελη Δεκεμβριου της προηγούμενης χρονιάς, σε άρθρο του ο *Economist* προέβλεπε το ξέσπασμα κοινωνικών αναταραχών σ' ολόκληρο τον κόσμο, τόσο κατά την διάρκεια του έτος που διανύουμε όσο και κατά την διάρκεια του 2022: «*Στη χειρότερη περίπτωση, εκτιμά ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών, η πανδημία θα αναγκάσει πάνω από 200 εκατομμύρια ανθρώπους σε ακραία φτώχεια. Τα δεινά τους θα επιδεινωθούν από αυταρχικούς τυράννους που έχουν εκμεταλλευτεί τον ιό για να εδραιώσουν τη θέση τους στην εξουσία. Ίσως αυτός είναι ο λόγος που οι πανδημίες οδήγησαν σε κοινωνική αναταραχή στο παρελθόν. Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο εξέτασε 133 χώρες το 2001-2018 και διαπίστωσε ότι η αναταραχή αυξήθηκε περίπου 14 μήνες μετά την έναρξη μιας νόσου, κορυφώθηκε μετά από 24 μήνες. Όσο πιο άνιση μια κοινωνία, τόσο μεγαλύτερη αναταραχή. Πράγματι, το ταμείο προειδοποιεί για έναν φαύλο κύκλο στον οποίο οι διαμαρτυρίες αυξάνουν περαιτέρω τις δυσκολίες που, με τη σειρά τους, τροφοδοτούν τη διαμαρτυρία*».

Η Λατινική παραμένει ένα καζάνι που βράζει, στην Ταϋλάνδη οι πολύμηνες κοινωνικές συγκρούσεις δεν λένε να κοπάσουν, ο αλβανικός Δεκέμβρης ήρθε με τις πολυήμερες βίαιες συγκρούσεις να υποδηλώσει μια βαθιά κοινωνική δυσαρέσκεια και οργή απέναντι στους διαχειριστές της εξουσίας, οι συνεχόμενες κοινωνικές αναταραχές στην Γαλλία δεν λένε να κοπάσουν, αυτή τη φορά με αφορμή το νόμο του Μακρόν για την «ασφάλεια», η Αμερική είναι έτοιμη να εκραγεί ανά πάσα στιγμή με τεράστια κοινωνικά προβλήματα και με τους περίπου μισούς ψηφοφόρους να θεωρούν την άνοδο του Μπάιντεν στην εξουσία ως αποτέλεσμα εκλογικής νοθείας, ενώ η Τουρκία του Ερντογάν στέκεται στα πόδια της στο εσωτερικό με απίστευτη καταστολή κυριολεκτικά από-



Ο ΣΕΡΙΦΗΣ ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ, Ο ΜΠΑΛΚΟΣ, ΚΑΙ ΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ...

«Ύβριν χρη σβεννύναι μάλλον ή πυρκαϊήν»
Προτιμότερο να σβήνεις την υπεροψία
παρά την πυρκαγιά
Ηράκλειτος

Σε πρόσφατο άρθρο του με τον τίτλο ***Πέρα από τον Νόμο και την Τάξη*** (24/1/2021), ο διευθυντής της εφημερίδας το ***Βήμα της Κυριακής*** *Αντώνης Καρακούσης* μνημονεύει τον ***Αναστάσιο Μπάλκο***, έναν στρατιωτικό καριέρας, επικεφαλής των υπηρεσιών κρατικής ασφάλειας στα προδικτατορικά χρόνια, γενικό γραμματέα του υπουργείου Δημόσιας Τάξης στα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης, μετέπειτα βουλευτή Πρεβέζης και ακολούθως υπουργό στο προαναφερθέν υπουργείο. Ο ***Μπάλκος***, με αντιλήψεις χωροφυλακίστικες και εν πολλοίς κυπατζίδικες, όπως τις χαρακτηρίζει ο ίδιος ο *Καρακούσης*, ονειρευόταν να συγκροτήσει ένα σώμα πρακτόρων στα πρότυπα του κινηματογραφικού «*Τζέιμς Μποντ*». Ταυτόχρονα προσπάθησε το 1978, και ενώ δυνάμωνε το εκλογικό ρεύμα του Πασοκ, που ανήλθε στην εξουσία το 1981, να ανακόψει το διογκούμενο κύμα διεκδικήσεων και αντικυβερνητικών διαδηλώσεων, εισάγοντας προς ψήφιση στο τότε κοινοβουλευτικό σώμα ένα νομοσχέδιο, που προέβλεπε περιορισμούς, απαγορεύσεις και ασφυκτικούς ελέγχους στις διαδηλώσεις, καλή ώρα όπως ο σερίφης *Χρυσοχοΐδης*. Ο αντιστράτηγος ε.α. *Μπάλκος*, μάλιστα, είχε και άλλες «χάρες» καθ' ότι τύγχανε συγγραφέας μυθιστορήματος κατασκοπείας «*Δίκτυα στην Τασκένδη*».

τατέθηκε από τον τότε υπουργό Παιδείας Ιωάννη Βαρβιτσιώτη στις 22 Αυγούστου 1978 και ψηφίστηκε (ως νόμος 815) μέσα στις επόμενες μέρες.

Μόνο που υπήρχαν ορισμένα «προβληματάκια».

«*Δεν μπορώ*», δήλωνε τότε χαρακτηριστικά ο εκλιπών καθηγητής ***Κώστας Μπέης***, «*να ξεχάσω τη λιτή όσο και απεγνωσμένη έκκληση που απηύθυνε, πριν από λίγες μέρες, ο εκπρόσωπος των φοιτητών στη **Νομική Σχολή Αθηνών**: «Βοηθήστε μας, γιατί έχουμε αρχίσει να μην μπορούμε να ελέγξουμε την κατάσταση [...] Η κυβερνητική πολιτική στην παιδεία έχει τραυματίσει τόσο βαθιά τη φοιτητική ευαισθησία, ώστε **ο φοιτητικός κόσμος, αργά αλλά σταθερά, αποκόπτεται όχι απλώς από το κυβερνητικό κόμμα, αλλά από όλες τις νομιμόφρονες πολιτικές παρατάξεις**. Κάποτε έπρεπε να αντιληφθούν οι πολιτικοί υπεύθυνοι ότι, από ορισμένο σημείο και πέρα, **οι πολιτικοί τους αντίπαλοι, όπως οι αριστεροί φοιτητικοί σύλλογοι, δεν είναι παρά ο κυματοθραύστης απέναντι σε δυνάμεις που απειλούν όλους από κοινού**. Και είναι υπαρκτές αυτές οι απειλητικές δυνάμεις, που συνεχώς κατακτούν έδαφος, εξ αιτίας των αδέξιων ή κοντόφθαλμων χειρισμών των υπευθύνων*» («Εφημερίδα ***Πρωινή***» 28/11/1979).

Χαρακτηριστική είναι και η προαναγγελία της κατα-



στολής των καταλήψεων που αναγγέλλεται ανοιχτά από τον ***Ριζοσπάστη*** στις 8/12/1979, όπου δηλώνεται ότι: «*Οι κομμουνιστές φοιτητές, μαζί με τη συντριπτική πλειοψηφία του δημοκρατικού κινήματος, είναι κατηγορηματικά αντίθετοι με τη χρησιμοποίηση, στις σημερινές συνθήκες, τέτοιων μορφών πάλης. Λένε, ΟΧΙ στις καταλήψεις, γιατί δεν βοηθούν σήμερα τους αγώνες ενάντια στον αντιδραστικό νόμο 815 και επιπλέον δημιουργούν*

εκατομμύρια ανθρώπους σε ακραία φτώχεια. Τα δεινά τους θα επιδεινωθούν από αυταρχικούς τυράννους που έχουν εκμεταλλευτεί τον ιό για να εδραιώσουν τη θέση τους στην εξουσία. Ίσως αυτός είναι ο λόγος που οι πανδημίες οδήγησαν σε κοινωνική αναταραχή στο παρελθόν. Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο εξέτασε 133 χώρες το 2001-2018 και διαπίστωσε ότι η αναταραχή αυξήθηκε περίπου 14 μήνες μετά την έναρξη μιας νόσου, κορυφώθηκε μετά από 24 μήνες. Όσο πιο άνιση μια κοινωνία, τόσο μεγαλύτερη αναταραχή. Πράγματι, το ταμείο προειδοποιεί για έναν φαύλο κύκλο στον οποίο οι διαμαρτυρίες αυξάνουν περαιτέρω τις δυσκολίες που, με τη σειρά τους, τροφοδοτούν τη διαμαρτυρία».

Η Λατινική παραμένει ένα καζάνι που βράζει, στην Ταϋλάνδη οι πολύμηνες κοινωνικές συγκρούσεις δεν λένε να κοπάσουν, ο αλβανικός Δεκέμβρης ήρθε με τις πολυήμερες βίαιες συγκρούσεις να υποδηλώσει μια βαθιά κοινωνική δυσαρέσκεια και οργή απέναντι στους διαχειριστές της εξουσίας, οι συνεχόμενες κοινωνικές αναταραχές στην Γαλλία δεν λένε να κοπάσουν, αυτή τη φορά με αφορμή το νόμο του Μακρόν για την «ασφάλεια», η Αμερική είναι έτοιμη να εκραγεί ανά πάσα στιγμή με τεράστια κοινωνικά προβλήματα και με τους περίπου μισούς ψηφοφόρους να θεωρούν την άνοδο του Μπάιντεν στην εξουσία ως αποτέλεσμα εκλογικής νοθείας, ενώ η Τουρκία του Ερντογάν στέκεται στα πόδια της στο εσωτερικό με απίστευτη καταστολή κυριολεκτικά απέναντι σ' όποιον έστω μοιάζει να σκέφτεται επικριτικά για το καθεστώς.

Οι ταυτόχρονες αδιανόητες απαγορεύσεις που έχουν επιβληθεί με αφορμή τον κοροναϊό σ' ολόκληρο τον κόσμο είναι ενδεχόμενο να συντονίσουν περαιτέρω ένα παγκόσμιο ξέσπασμα, ανεξάρτητα από την μορφή και τα χαρακτηριστικά που θα πάρει σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Φυσικά, η εξέγερση δεν τροφοδοτεί ούτε τροφοδοτείται από κανένα φαύλο κύκλο, όπως υποστηρίζουν οι έχιδνες του ΔΝΤ. Παραμένει ζωογόνος, όσο περισσότερο ανεξέλεγκτο χαρακτήρα έχει, όταν δεν συνδιαλέγεται με την όποια εξουσία, όταν διαλύει αυταπάτες που έχουν ριζώσει στο κοινωνικό σώμα. Όσο τους φοβόμαστε τόσο δυναμώνουν,

Ο ΣΕΡΙΦΗΣ ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ, Ο ΜΠΑΛΚΟΣ, ΚΑΙ ΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ...

«Ύβριν χρη σβεννύναι μάλλον ή πυρκαϊήν»
Προτιμότερο να σβήνεις την υπεροψία
παρά την πυρκαγιά
Ηράκλειτος

Σε πρόσφατο άρθρο του με τον τίτλο ***Πέρα από τον Νόμο και την Τάξη*** (24/1/2021), ο διευθυντής της εφημερίδας το ***Βήμα της Κυριακής*** *Αντώνης Καρακούσης* μνημονεύει τον ***Αναστάσιο Μπάλκο***, έναν στρατιωτικό καριέρας, επικεφαλής των υπηρεσιών κρατικής ασφάλειας στα προδικτατορικά χρόνια, γενικό γραμματέα του υπουργείου Δημόσιας Τάξης στα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης, μετέπειτα βουλευτή Πρεβέζης και ακολούθως υπουργό στο προαναφερθέν υπουργείο. Ο ***Μπάλκος***, με αντιλήψεις χωροφυλακίστικες και εν πολλοίς κυπατζίδικες, όπως τις χαρακτηρίζει ο ίδιος ο *Καρακούσης*, ονειρευόταν να συγκροτήσει ένα σώμα πρακτόρων στα πρότυπα του κινηματογραφικού *«Τζέιμς Μποντ»*. Ταυτόχρονα προσπάθησε το 1978, και ενώ δυνάμωνε το εκλογικό ρεύμα του Πασοκ, που ανήλθε στην εξουσία το 1981, να ανακόψει το διογκούμενο κύμα διεκδικήσεων και αντικυβερνητικών διαδηλώσεων, εισάγοντας προς ψήφιση στο τότε κοινοβουλευτικό σώμα ένα νομοσχέδιο, που προέβλεπε περιορισμούς, απαγορεύσεις και ασφυκτικούς ελέγχους στις διαδηλώσεις, καλή ώρα όπως ο σερίφης *Χρυσοχοΐδης*. Ο αντιστράτηγος ε.α. *Μπάλκος*, μάλιστα, είχε και άλλες «χάρες» καθ' ότι τύγχανε συγγραφέας μυθιστορήματος κατασκοπείας *«Δίκτυα στην Τασκένδη»*.



Φοιτητική διαδήλωση ενάντια στο ν. 815 για την Παιδεία

Οι διαδηλώσεις, λοιπόν, τότε, όπως θυμίζει ο *Καρακούσης*, ήταν συχνότατες, ενώ η κυβέρνηση είχε να αντιμετωπίσει και την δράση των ένοπλων οργανώσεων, αλλά

*χιόει να μην μπορούμε να ελέγξουμε την κατάσταση [...] Η κυβερνητική πολιτική στην παιδεία έχει τραυματίσει τόσο βαθιά τη φοιτητική ευαισθησία, ώστε **ο φοιτητικός κόσμος, αργά αλλά σταθερά, αποκόπτεται όχι απλώς από το κυβερνητικό κόμμα, αλλά από όλες τις νομιμόφρονες πολιτικές παρατάξεις**. Κάποτε έπρεπε να αντιληφθούν οι πολιτικοί υπεύθυνοι ότι, από ορισμένο σημείο και πέρα, **οι πολιτικοί τους αντίπαλοι, όπως οι αριστεροί φοιτητικοί σύλλογοι, δεν είναι παρά ο κυματοθραύστης απέναντι σε δυνάμεις που απειλούν όλους από κοινού**. Και είναι υπαρκτές αυτές οι απειλητικές δυνάμεις, που συνεχώς κατακτούν έδαφος, εξ αιτίας των αδέξιων ή κοντόφθαλμων χειρισμών των υπευθύνων»* («Εφημερίδα ***Πρωινή***» 28/11/1979).

Χαρακτηριστική είναι και η προαναγγελία της κατα-



στολής των καταλήψεων που αναγγέλλεται ανοιχτά από τον ***Ριζοσπάστη*** στις 8/12/1979, όπου δηλώνεται ότι: *«Οι κομμουνιστές φοιτητές, μαζί με τη συντριπτική πλειοψηφία του δημοκρατικού κινήματος, είναι κατηγορηματικά αντίθετοι με τη χρησιμοποίηση, στις σημερινές συνθήκες, τέτοιων μορφών πάλης. Λένε, ΟΧΙ στις καταλήψεις, γιατί δεν βοηθούν σήμερα τους αγώνες ενάντια στον αντιδραστικό νόμο 815 και επιπλέον δημιουργούν πρόσθετα σοβαρά προβλήματα τόσο για το φοιτητικό κίνημα όσο και γενικότερα. Η χρησιμοποίηση τέτοιων μορφών πάλης αποπροσανατολίζει σ' αυτή τη φάση τους φοιτητικούς αγώνες...»*.

Έτσι, η «***Πέμπτη φάλαγγα***» πιάνει εσπευσμένα *«δουλειά»*. Οργανωμένες ομάδες της ΚΝΕ (τα διάσημα τότε ΚΝΑΤ ή αλλιώς οι ταξιαρχίες Μαλάμη) βράδυ της Τρίτης 16 Δεκεμβρίου 1979 εισβάλλουν στο Χημείο οπλισμένες με κράνη και λοστάρια, επιχειρούν και κατορθώνουν να σπάσουν τις καταλήψεις των Χημικών-Φυσικών και μετά από κυριολεκτικά δολοφονικές επιθέσεις στους αντιφρονούντες φοιτητές να ελέγξουν πρόσκαιρα το κτίριο. Την επομένη ημέρα αναγκάζονται να το εγκαταλείψουν άρον άρον.

Με τον καιρό, ο *Μπάλκος*, όπως γράφει ο *Καρακού-*



Η Λατινική παραμένει ένα καζάνι που βράζει, στην Ταϋλάνδη οι πολύμηνες κοινωνικές συγκρούσεις δεν λένε να κοπάσουν, ο αλβανικός Δεκέμβρης ήρθε με τις πολυήμερες βίαιες συγκρούσεις να υποδηλώσει μια βαθιά κοινωνική δυσαρέσκεια και οργή απέναντι στους διαχειριστές της εξουσίας, οι συνεχόμενες κοινωνικές αναταραχές στην Γαλλία δεν λένε να κοπάσουν, αυτή τη φορά με αφορμή το νόμο του Μακρόν για την «ασφάλεια», η Αμερική είναι έτοιμη να εκραγεί ανά πάσα στιγμή με τεράστια κοινωνικά προβλήματα και με τους περίπου μισούς ψηφοφόρους να θεωρούν την άνοδο του Μπάιντεν στην εξουσία ως αποτέλεσμα εκλογικής νοθείας, ενώ η Τουρκία του Ερντογάν στέκεται στα πόδια της στο εσωτερικό με απίστευτη καταστολή κυριολεκτικά απέναντι σ' όποιον έστω μοιάζει να σκέφτεται επικριτικά για το καθεστώς.

Οι ταυτόχρονες αδιανόητες απαγορεύσεις που έχουν επιβληθεί με αφορμή τον κοροναϊό σ' ολόκληρο τον κόσμο είναι ενδεχόμενο να συντονίσουν περαιτέρω ένα παγκόσμιο ξέσπασμα, ανεξάρτητα από την μορφή και τα χαρακτηριστικά που θα πάρει σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Φυσικά, η εξέγερση δεν τροφοδοτεί ούτε τροφοδοτείται από κανένα φαύλο κύκλο, όπως υποστηρίζουν οι έχιδνες του ΔΝΤ. Παραμένει ζωογόνος, όσο περισσότερο ανεξέλεγκτο χαρακτήρα έχει, όταν δεν συνδιαλέγεται με την όποια εξουσία, όταν διαλύει αυταπάτες που έχουν ριζώσει στο κοινωνικό σώμα. Όσο τους φοβόμαστε τόσο δυναμώνουν, όσο τα πνεύματα παραμένουν σε ύπνωση τόσο η δουλεία μεγαλώνει. Και η μεγαλύτερη δουλεία αυτή την εποχή είναι η πεποίθηση, ότι όχι μόνο ισχύει η γραμμική εξέλιξη της ιστορίας που γράφει η εξουσία και ο τεχνοπολιτισμός της, αλλά το αναπόδραστο της τελικής μας υποδούλωσης στην νέα θρησκεία.

Ας μην γονατίσουμε...

Φεβρουάριος 2021

υπουργό στο προαναφερθέν υπουργείο. Ο ***Μπάλκος***, με αντιλήψεις χωροφυλακίστικες και εν πολλοίς κυπατζίδικες, όπως τις χαρακτηρίζει ο ίδιος ο *Καρακούσης*, ονειρευόταν να συγκροτήσει ένα σώμα πρακτόρων στα πρότυπα του κινηματογραφικού «*Τζέιμς Μποντ*». Ταυτόχρονα προσπάθησε το 1978, και ενώ δυνάμωνε το εκλογικό ρεύμα του Πασοκ, που ανήλθε στην εξουσία το 1981, να ανακόψει το διογκούμενο κύμα διεκδικήσεων και αντικυβερνητικών διαδηλώσεων, εισάγοντας προς ψήφιση στο τότε κοινοβουλευτικό σώμα ένα νομοσχέδιο, που προέβλεπε περιορισμούς, απαγορεύσεις και ασφυκτικούς ελέγχους στις διαδηλώσεις, καλή ώρα όπως ο σερίφης *Χρυσοχοΐδης*. Ο αντιστράτηγος ε.α. *Μπάλκος*, μάλιστα, είχε και άλλες «χάρες» καθ' ότι τύγχανε συγγραφέας μυθιστορήματος κατασκοπείας «*Δίκτυα στην Τασκένδη*».


Φοιτητική διαδήλωση ενάντια στο ν. 815 για την Παιδεία

Οι διαδηλώσεις, λοιπόν, τότε, όπως θυμίζει ο *Καρακούσης*, ήταν συχνότατες, ενώ η κυβέρνηση είχε να αντιμετωπίσει και την δράση των ένοπλων οργανώσεων, αλλά και τις έντονες φοιτητικές αντιδράσεις στο ν. 815 για την Παιδεία που εισάγαγε ο υπουργός Παιδείας Ιωάννης Βαρβιτσιώτης. Μέσα σ' ένα τέτοιο εκρηκτικό περιβάλλον ο Μπάλκος απαιτούσε από τις συνδικαλιστικές ενώσεις, τους φοιτητικούς συλλόγους και τις όποιες ομάδες διαμαρτυρομένων να ενημερώνουν προηγουμένως τις αρχές για τους σκοπούς και τις διαδρομές των διαδηλώσεων, απαιτούσε να μην καταλαμβάνουν τους δρόμους, ώστε να μην «διαταράσσεται η κοινωνική οικονομική ζωή». Στόχος του Ν. 815, όπως και τώρα, ήταν πάνω απ' όλα να «βάλει τάξη» στα ΑΕΙ, ένα νομοσχέδιο που κα-



στολής των καταλήψεων που αναγγέλλεται ανοιχτά από τον ***Ριζοσπάστη*** στις 8/12/1979, όπου δηλώνεται ότι: «*Οι κομμουνιστές φοιτητές, μαζί με τη συντριπτική πλειοψηφία του δημοκρατικού κινήματος, είναι κατηγορηματικά αντίθετοι με τη χρησιμοποίηση, στις σημερινές συνθήκες, τέτοιων μορφών πάλης. Λένε, ΟΧΙ στις καταλήψεις, γιατί δεν βοηθούν σήμερα τους αγώνες ενάντια στον αντιδραστικό νόμο 815 και επιπλέον δημιουργούν πρόσθετα σοβαρά προβλήματα τόσο για το φοιτητικό κίνημα όσο και γενικότερα. Η χρησιμοποίηση τέτοιων μορφών πάλης αποπροσανατολίζει σ' αυτή τη φάση τους φοιτητικούς αγώνες...*».

Έτσι, η «***Πέμπτη φάλαγγα***» πιάνει εσπευσμένα «*δουλειά*». Οργανωμένες ομάδες της ΚΝΕ (τα διάσημα τότε ΚΝΑΤ ή αλλιώς οι ταξιαρχίες Μαλάμη) βράδυ της Τρίτης 16 Δεκεμβρίου 1979 εισβάλλουν στο Χημείο οπλισμένες με κράνη και λοστάρια, επιχειρούν και κατορθώνουν να σπάσουν τις καταλήψεις των Χημικών-Φυσικών και μετά από κυριολεκτικά δολοφονικές επιθέσεις στους αντιφρονούντες φοιτητές να ελέγξουν πρόσκαιρα το κτίριο. Την επομένη ημέρα αναγκάζονται να το εγκαταλείψουν άρον άρον.

Με τον καιρό, ο *Μπάλκος*, όπως γράφει ο *Καρακού-*



συνέχεια στη σελ. 4

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΕΠΕΣΕ, ΖΗΤΩ Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ…

«Καμιά νέα κοινωνική τάξη δεν κατέλαβε την εξουσία μέσω της Αμερικανικής Επανάστασης. Αυτοί που σχεδίασαν την Επανάσταση ήταν σε μεγάλο βαθμό μέλη της αποικιακής άρχουσας τάξης».
Καρλ Ντέγκερ, Πέρα από το παρελθόν μας

«Η εμπλοκή των κατώτερων τάξεων στη διαμάχη δεν θα πρέπει να επισκιάζει το γεγονός ότι η διαμάχη ήταν σε γενικές γραμμές μια πάλη για την απόκτηση αξιωμάτων και εξουσίας ανάμεσα σε μέλη μιας ανώτερης τάξης, δηλαδή μια μάχη της νέας άρχουσας τάξης εναντίον της καθεστηκυίας».
Έντμουντ Μόργκαν

Η εισβολή στο Καπιτώλιο χιλιάδων υποστηρικτών του απερχόμενου αμερικανού προέδρου Ντόναλντ Τραμπ την 6^{η} Ιανουαρίου, την ημέρα που το Αμερικανικό Κογκρέσο επικύρωνε την εκλογή Μπάιντεν, είναι πλέον ένα ιστορικό γεγονός. Η διαδικασία επικύρωσης, μ' άλλα λόγια, διακόπηκε βίαια από τους διαδηλωτές, αρκετοί από τους οποίους ήταν ένοπλοι, ενώ έντρομοι οι βουλευτές, όπως και η πρόεδρος του Σώματος Νάνσι Πελόζι έσπευσαν να κρυφθούν στα υπόγεια του κτιρίου.



Σύμφωνα με ανταποκρίσεις του ***CNN***, «Οι διαδηλωτές κατέστρεψαν σχεδόν τα πάντα στο κτήριο. Έβλεπες παντού σκουπίδια, σπασμένα αντικείμενα, ενώ εξίσου έντονη ήταν και η μυρωδιά από τα δακρυγόνα σε όλους τους ορόφους». Οι χιλιάδες διαδηλωτές που αρχικά κύκλωσαν το Καπιτώλιο άρχιζαν να συγκρούονται με τις δυνάμεις ασφαλείας, και σχετικά εύκολα «έσπασαν» τα μέτρα ασφαλείας, πέρασαν στο εσωτερικό του κτιρίου, όπου παρέμειναν για ώρες καταλαμβάνοντάς το. Στο εσωτερικό του κτιρίου δολοφονήθηκε με πυροβολισμό μια διαδηλώ-

δυνο τέχνασμά του αμφισβητώντας τα αποτελέσματα νόμιμων, δημοκρατικών εκλογών θα θεωρούνται για πάντα συνεργοί σε μια άνευ προηγουμένου επίθεση εναντίον της δημοκρατίας μας».

Πρώτα απ' όλα θα πρέπει να τονίσουμε ότι δίχως καμία αμφιβολία οι εξελίξεις ήταν τουλάχιστον αναμενόμενες. Ακράδαντη απόδειξη αποτελεί άρθρο-επιστολή που δημοσιεύθηκε στην ***Washington Post*** μόλις δύο ημέρες πριν την 6^{η} Ιανουαρίου με την υπογραφή δέκα πρώην υπουργών αμύνης, των Άστον Κάρτερ, Ντικ Τσένι, Ουίλιαμ Κοέν, Ρόμπερτ Γκέιτς, Λίον Πανέτα, Ουίλιαμ Πέρι, Ντόναλντ Ράμσφελντ, Τσακ Χέιγκελ, Τζέιμς Μάτις και Μαρκ Έσπερ –με τους δύο τελευταίους να έχουν αποτελέσει μέλη και της κυβέρνησης του νυν προέδρου.

Οι δέκα πρώην υπουργοί άμυνα των ΗΠΑ, μεταξύ άλλων, επεσήμαναν ότι, «Με μία και μοναδική και τραγική εξαίρεση, η οποία κόστισε τη ζωή περισσότερων Αμερικανών από όλους τους άλλους πολέμους μαζί (αναφέρονται στον Εμφύλιο που ακολούθησε την ορκωμοσία του Αβραάμ Λίνκολν το 1860), οι Ηνωμένες Πολιτείες διαθέτουν μια αδιάρρηκτη παράδοση τέτοιων μεταβιβάσεων από το 1789, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που έγιναν σε περιόδους μεγάλης πόλωσης, πολέμων, επιδημιών και οικονομικής ύφεσης. Αυτή η χρονιά δεν θα πρέπει να αποτελέσει εξαίρεση. […] Οι εκλογές έγιναν. Οι επανακαταμετρήσεις και οι ενστάσεις ολοκληρώθηκαν. Οι προσφυγές εξετάστηκαν από τα δικαστήρια. Οι κυβερνήτες έχουν επικυρώσει τα αποτελέσματα. Και το κολέγιο των εκλεκτόρων έχει ψηφίσει. Η ώρα της αμφισβήτησης των αποτελεσμάτων έχει παρέλθει –έχει φτάσει η ώρα της επίσημης καταμέτρησης των ψήφων του κολεγίου των εκλεκτόρων, όπως προβλέπει το σύνταγμά μας. […] Ο καθένας από εμάς έχει δώσει όρκο να στηρίξει και να υπερασπίζεται το σύνταγμα εναντίον όλων των εχθρών, εξωτερικών και εσωτερικών. Δεν έχουν ορκιστεί σε κανένα άτομο ή κόμμα. Οι αμερικανικές εκλογές και η ειρηνική μετάβαση της εξουσίας αποτελούν ακρογωνιαίους λίθους της δημοκρατίας μας […] Τυχόν προσπάθειες ανάμειξης των Ενόπλων Δυνάμεων των ΗΠΑ στην επίλυση εκλογικών διενέξεων θα μας οδηγήσει σε επικίνδυνα, παράνομα και αντισυνταγματικά μονοπάτια, πολίτες και αξιωματικοί του στρατού που θα καθοδηγήσουν ή θα εφαρμόσουν ανάλογα μέτρα θα λογοδοτήσουν, αντιμετωπίζοντας πι-

θηκαν» να κινηθούν, έγινε με τον πλέον ήπιο τρόπο. Το γεγονός που έχει σημασία τελικά είναι, ότι 25.000 στρατιώτες εν μέσω στρατιωτικού νόμου αναπτύχθηκαν στην Ουάσινγκτον και γύρω από το Καπιτώλιο για να διασφαλίσουν την τάξη και την «ομαλή» μεταβίβαση της εξουσίας κατά την ορκωμοσία του Μπάιντεν την 20^{η} Ιανουαρίου.



Σε κάθε περίπτωση, λοιπόν, η προεδρία Μπάιντεν έχει σημαδευτεί, όχι μόνον από την εισβολή στο Καπιτώλιο, αλλά και τις φανερές ή μη διευθετήσεις για τον τρόπο ανάμιξης των ένοπλων δυνάμεων στην εκλογική αναμέτρηση και τελικά στην μεταβίβαση ή μη της εξουσίας. Η αμφισβήτηση του εκλογικού αποτελέσματος πήρε σάρκα και οστά, ενώ σύμφωνα και με έρευνα της YouGov που έγινε αμέσως μετά τα γεγονότα της 6^{ης} Ιανουαρίου, το 45% των Ρεπουμπλικανών ψηφοφόρων δήλωσαν πως συμφωνούν με την εισβολή στο Καπιτώλιο και επιπρόσθετα, σύμφωνα με έρευνα του NPR στις αρχές Δεκεμβρίου, το 72% των Ρεπουμπλικάνων δεν πιστεύουν ότι τα αποτελέσματα των εκλογών του Νοεμβρίου είναι ακριβή.

Τρεκλίζει, λοιπόν, η «σπουδαιότερη δημοκρατία στον κόσμο»; Έσβησε οριστικά ο «φάρος» του «ελεύθερου» δυτικού κόσμου, καθώς δεν μπορεί να ανταπεξέλθει στην «απόλυτη κρίση»; Είναι ο Τραμπ το απόλυτο «κακό», που μόλυνε την «αμόλυντη» αμερικανική δημοκρατία;

Όπως υποστηρίζει ο επίκουρος καθηγητής στο *London Metropolitan University* Άγγελος Χρυσόγελος: «Σε αυτήν την κυρίαρχη οπτική όμως θα είχε ενδιαφέρον να αντιπαραβάλουμε μια άλλη, πιο κριτική ματιά, σύμφωνα με την οποία η αμερικανική δημοκρατία ήταν ένα σύστημα εξ αρχής ολιγαρχικό που στο μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας του λειτουργούσε με τρόπο εξαιρετικά προβληματικό για

των και εξουσίας ανάμεσα σε μέλη μιας ανώτερης τάξης, δηλαδή μια μάχη της νέας άρχουσας τάξης εναντίον της καθεστηκυίας».

Έντμουντ Μόργκαν

Η εισβολή στο Καπιτώλιο χιλιάδων υποστηρικτών του απερχόμενου αμερικανού προέδρου Ντόναλντ Τραμπ την 6η Ιανουαρίου, την ημέρα που το Αμερικανικό Κογκρέσο επικύρωνε την εκλογή Μπάιντεν, είναι πλέον ένα ιστορικό γεγονός. Η διαδικασία επικύρωσης, μ' άλλα λόγια, διακόπηκε βίαια από τους διαδηλωτές, αρκετοί από τους οποίους ήταν ένοπλοι, ενώ έντρομοι οι βουλευτές, όπως και η πρόεδρος του Σώματος Νάνσι Πελόζι έσπευσαν να κρυφθούν στα υπόγεια του κτιρίου.



Σύμφωνα με ανταποκρίσεις του ***CNN***, «Οι διαδηλωτές κατέστρεψαν σχεδόν τα πάντα στο κτήριο. Έβλεπες παντού σκουπίδια, σπασμένα αντικείμενα, ενώ εξίσου έντονη ήταν και η μυρωδιά από τα δακρυγόνα σε όλους τους ορόφους». Οι χιλιάδες διαδηλωτές που αρχικά κύκλωσαν το Καπιτώλιο άρχιζαν να συγκρούονται με τις δυνάμεις ασφαλείας, και σχετικά εύκολα «έσπασαν» τα μέτρα ασφαλείας, πέρασαν στο εσωτερικό του κτιρίου, όπου παρέμειναν για ώρες καταλαμβάνοντάς το. Στο εσωτερικό του κτιρίου δολοφονήθηκε με πυροβολισμό μια διαδηλώτρια, ενώ συνολικά 5 άτομα έχασαν την ζωή τους, ανάμεσά τους και ένας αστυνομικός, που δέχθηκε χτυπήματα στο κεφάλι.

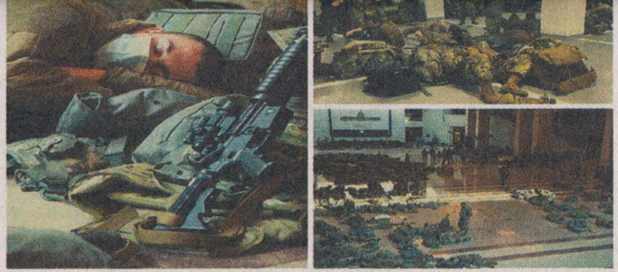
Προηγήθηκε ομιλία του Τραμπ, ο οποίος μεταξύ άλλων ανέφερε: «Πιστεύει κανείς ότι ο Μπάιντεν έλαβε 80 εκατομμύρια ψήφους; [...] «Έχουν χάσει τον έλεγχο, αποπροσανατολίζουν τον κόσμο, επικαλούμενοι την πανδημία, τρέχουν με χαμηλωμένο το κεφάλι. Δεν θα το αφήσω να συμβεί. Οι Δημοκρατικοί είναι αξιοθρήνητοι [...] Είμαστε υποχρεωμένοι να υποστηρίξουμε τη χώρα μας και το σύνταγμα μας. Οι πολιτείες θέλουν επανεκλογή. Ο Μάικ Πενς να κάνει το σωστό αμφισβητώντας την εκλογική διαδικασία. Με εμένα θα είστε πιο ευτυχισμένοι».



γών αμύνης, των Άστον Κάρτερ, Ντικ Τσένι, Ουίλιαμ Κοέν, Ρόμπερτ Γκέιτς, Λίον Πανέτα, Ουίλιαμ Πέρι, Ντόναλντ Ράμσφελντ, Τσακ Χέιγκελ, Τζέιμς Μάτις και Μαρκ Έσπερ –με τους δύο τελευταίους να έχουν αποτελέσει μέλη και της κυβέρνησης του νυν προέδρου.

Οι δέκα πρώην υπουργοί άμυνα των ΗΠΑ, μεταξύ άλλων, επεσήμαναν ότι, «Με μία και μοναδική και τραγική εξαίρεση, η οποία κόστισε τη ζωή περισσότερων Αμερικανών από όλους τους άλλους πολέμους μαζί (αναφέρονται στον Εμφύλιο που ακολούθησε την ορκωμοσία του Αβραάμ Λίνκολν το 1860), οι Ηνωμένες Πολιτείες διαθέτουν μια αδιάρρηκτη παράδοση τέτοιων μεταβιβάσεων από το 1789, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που έγιναν σε περιόδους μεγάλης πόλωσης, πολέμων, επιδημιών και οικονομικής ύφεσης. Αυτή η χρονιά δεν θα πρέπει να αποτελέσει εξαίρεση. [...] Οι εκλογές έγιναν. Οι επανακαταμετρήσεις και οι ενστάσεις ολοκληρώθηκαν. Οι προσφυγές εξετάστηκαν από τα δικαστήρια. Οι κυβερνήτες έχουν επικυρώσει τα αποτελέσματα. Και το κολέγιο των εκλεκτόρων έχει ψηφίσει. Η ώρα της αμφισβήτησης των αποτελεσμάτων έχει παρέλθει –έχει φτάσει η ώρα της επίσημης καταμέτρησης των ψήφων του κολεγίου των εκλεκτόρων, όπως προβλέπει το σύνταγμά μας. [...] Ο καθένας από εμάς έχει δώσει όρκο να στηρίξει και να υπερασπίζεται το σύνταγμα εναντίον όλων των εχθρών, εξωτερικών και εσωτερικών. Δεν έχουν ορκιστεί σε κανένα άτομο ή κόμμα. Οι αμερικανικές εκλογές και η ειρηνική μετάβαση της εξουσίας αποτελούν ακρογωνιαίους λίθους της δημοκρατίας μας [...] Τυχόν προσπάθειες ανάμειξης των Ενόπλων Δυνάμεων των ΗΠΑ στην επίλυση εκλογικών διενέξεων θα μας οδηγήσει σε επικίνδυνα, παράνομα και αντισυνταγματικά μονοπάτια, πολίτες και αξιωματικοί του στρατού που θα καθοδηγήσουν ή θα εφαρμόσουν ανάλογα μέτρα θα λογοδοτήσουν, αντιμετωπίζοντας πιθανώς ποινικές διώξεις, για τις σοβαρές συνέπειες που θα έχουν οι ενέργειές τους στη δημοκρατία μας».

Παράλληλα κινήθηκαν και δημοσιεύματα ΜΜΕ, τα οποία ανέφεραν ότι στον Λευκό Οίκο συζητήθηκε το ενδεχόμενο να κηρυχθεί στρατιωτικός νόμος, δημοσιεύματα, βέβαια, τα οποία διαψεύστηκαν από την πλευρά του Τραμπ. Το «πρωτοφανές» αυτό κείμενο από την μια προειδοποιεί ότι γνωρίζει πως υπάρχουν σκέψεις να «λυθούν» οι εκλογικές διενέξεις μέσω των ένοπλων δυνάμεων και από την άλλη απειλεί ευθέως με βαριές ποινικές ευθύνες πολιτικά και στρατιωτικά στελέχη σε περίπτωση ανάμιξής τους. Θα θυμίσουμε, επίσης, τις έντονες διαμαρτυρίες πολλών δημοκρατικών για την απόλυση του υπουργού αμύνης Μαρκ Έσπερ (ενός από τους δέκα υπογράφοντες την ως άνω επιστολή), μόλις 70 ημέρες προτού να λήξει η θητεία του Ντόναλντ Τραμπ, και την αντικατάσταση του από τον Μίλερ, έναν πρώην αξιωματικό των



Σε κάθε περίπτωση, λοιπόν, η προεδρία Μπάιντεν έχει σημαδευτεί, όχι μόνον από την εισβολή στο Καπιτώλιο, αλλά και τις φανερές ή μη διευθετήσεις για τον τρόπο ανάμιξης των ένοπλων δυνάμεων στην εκλογική αναμέτρηση και τελικά στην μεταβίβαση ή μη της εξουσίας. Η αμφισβήτηση του εκλογικού αποτελέσματος πήρε σάρκα και οστά, ενώ σύμφωνα και με έρευνα της YouGov που έγινε αμέσως μετά τα γεγονότα της 6ης Ιανουαρίου, το 45% των Ρεπουμπλικανών ψηφοφόρων δήλωσαν πως συμφωνούν με την εισβολή στο Καπιτώλιο και επιπρόσθετα, σύμφωνα με έρευνα του NPR στις αρχές Δεκεμβρίου, το 72% των Ρεπουμπλικάνων δεν πιστεύουν ότι τα αποτελέσματα των εκλογών του Νοεμβρίου είναι ακριβή.

Τρεκλίζει, λοιπόν, η «σπουδαιότερη δημοκρατία στον κόσμο»; Έσβησε οριστικά ο «φάρος» του "ελεύθερου" δυτικού κόσμου, καθώς δεν μπορεί να ανταπεξέλθει στην «απόλυτη κρίση»; Είναι ο Τραμπ το απόλυτο «κακό», που μόλυνε την «αμόλυντη» αμερικανική δημοκρατία;

Όπως υποστηρίζει ο επίκουρος καθηγητής στο *London Metropolitan University* Άγγελος Χρυσόγελος: «Σε αυτήν την κυρίαρχη οπτική όμως θα είχε ενδιαφέρον να αντιπαραβάλουμε μια άλλη, πιο κριτική ματιά, σύμφωνα με την οποία η αμερικανική δημοκρατία ήταν ένα σύστημα εξ αρχής ολιγαρχικό που στο μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας του λειτουργούσε με τρόπο εξαιρετικά προβληματικό για τα δημοκρατικά πρότυπα που υποτίθεται ότι πρέσβευε. Επομένως, δεν είναι ο Τραμπ το εξάμβλωμα, αλλά αυτό που παρουσιάζεται ως η «χρυσή εποχή» της μετριοπάθειας και της συναίνεσης πριν από αυτόν η εξαίρεση στην αμερικανική ιστορία. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η διεξαγωγή εκλογών. Αν κάποιος διαβάσει πώς διενεργούνταν και κερδίζονταν εκλογές τον 19ο και στις αρχές του 20ου αιώνα σε εθνικό και τοπικό επίπεδο στις ΗΠΑ, με εκτεταμένη χρήση βίας, νοθείας και διαφθοράς, θα αρχίσει να αμφιβάλει σοβαρά για την αντιπροσωπευτικότητα και νομιμότητα της αμερικανικής δημοκρατίας διαχρονικά – για να μην θυμηθούμε τις παρατυπίες που συνόδευαν ακόμα και πρόσφατες σχετικά αναμετρήσεις όπως οι προεδρικές εκλογές του 1960 και 2000 *[...]* Παρά τον μύθο του «αμερικανικού ονείρου» και την απουσία φεουδαρχικής αριστοκρατίας ευρωπαϊκού τύπου, η πολιτική, οικονομική και πολιτιστική ισχύς στις ΗΠΑ ήταν για



Σύμφωνα με ανταποκρίσεις του ***CNN***, «Οι διαδηλωτές κατέστρεψαν σχεδόν τα πάντα στο κτήριο. Έβλεπες παντού σκουπίδια, σπασμένα αντικείμενα, ενώ εξίσου έντονη ήταν και η μυρωδιά από τα δακρυγόνα σε όλους τους ορόφους». Οι χιλιάδες διαδηλωτές που αρχικά κύκλωσαν το Καπιτώλιο άρχιζαν να συγκρούονται με τις δυνάμεις ασφαλείας, και σχετικά εύκολα «έσπασαν» τα μέτρα ασφαλείας, πέρασαν στο εσωτερικό του κτιρίου, όπου παρέμειναν για ώρες καταλαμβάνοντάς το. Στο εσωτερικό του κτιρίου δολοφονήθηκε με πυροβολισμό μια διαδηλώτρια, ενώ συνολικά 5 άτομα έχασαν την ζωή τους, ανάμεσά τους και ένας αστυνομικός, που δέχθηκε χτυπήματα στο κεφάλι.

Προηγήθηκε ομιλία του Τραμπ, ο οποίος μεταξύ άλλων ανέφερε: «Πιστεύει κανείς ότι ο Μπάιντεν έλαβε 80 εκατομμύρια ψήφους; [...] Έχουν χάσει τον έλεγχο, αποπροσανατολίζουν τον κόσμο, επικαλούμενοι την πανδημία, τρέχουν με χαμηλωμένο το κεφάλι. Δεν θα το αφήσω να συμβεί. Οι Δημοκρατικοί είναι αξιοθρήνητοι [...] Είμαστε υποχρεωμένοι να υποστηρίξουμε τη χώρα μας και το σύνταγμα μας. Οι πολιτείες θέλουν επανεκλογή. Ο Μάικ Πενς να κάνει το σωστό αμφισβητώντας την εκλογική διαδικασία. Με εμένα θα είστε πιο ευτυχισμένοι».



Σύμφωνα με τον γερουσιαστή Μιτ Ρόμνεϊ, «Αυτό που συνέβη σήμερα εδώ ήταν μια ανταρσία που έχει υποκινηθεί από τον Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών. Αυτοί που επιλέγουν να συνεχίζουν να υποστηρίζουν το επικίν- Οι προσφυγές εξετάστηκαν από τα δικαστήρια. Οι κυβερνήτες έχουν επικυρώσει τα αποτελέσματα. Και το κολέγιο των εκλεκτόρων έχει ψηφίσει. Η ώρα της αμφισβήτησης των αποτελεσμάτων έχει παρέλθει –έχει φτάσει η ώρα της επίσημης καταμέτρησης των ψήφων του κολεγίου των εκλεκτόρων, όπως προβλέπει το σύνταγμά μας. [...] Ο καθένας από εμάς έχει δώσει όρκο να στηρίξει και να υπερασπίζεται το σύνταγμα εναντίον όλων των εχθρών, εξωτερικών και εσωτερικών. Δεν έχουν ορκιστεί σε κανένα άτομο ή κόμμα. Οι αμερικανικές εκλογές και η ειρηνική μετάβαση της εξουσίας αποτελούν ακρογωνιαίους λίθους της δημοκρατίας μας [...] Τυχόν προσπάθειες ανάμειξης των Ενόπλων Δυνάμεων των ΗΠΑ στην επίλυση εκλογικών διενέξεων θα μας οδηγήσει σε επικίνδυνα, παράνομα και αντισυνταγματικά μονοπάτια, πολίτες και αξιωματικοί του στρατού που θα καθοδηγήσουν ή θα εφαρμόσουν ανάλογα μέτρα θα λογοδοτήσουν, αντιμετωπίζοντας πιθανώς ποινικές διώξεις, για τις σοβαρές συνέπειες που θα έχουν οι ενέργειές τους στη δημοκρατία μας».

Παράλληλα κινήθηκαν και δημοσιεύματα ΜΜΕ, τα οποία ανέφεραν ότι στον Λευκό Οίκο συζητήθηκε το ενδεχόμενο να κηρυχθεί στρατιωτικός νόμος, δημοσιεύματα, βέβαια, τα οποία διαψεύστηκαν από την πλευρά του Τραμπ. Το «πρωτοφανές» αυτό κείμενο από την μια προειδοποιεί ότι γνωρίζει πως υπάρχουν σκέψεις να «λυθούν» οι εκλογικές διενέξεις μέσω των ένοπλων δυνάμεων και από την άλλη απειλεί ευθέως με βαριές ποινικές ευθύνες πολιτικά και στρατιωτικά στελέχη σε περίπτωση ανάμιξής τους. Θα θυμίσουμε, επίσης, τις έντονες διαμαρτυρίες πολλών δημοκρατικών για την απόλυση του υπουργού αμύνης Μαρκ Έσπερ (ενός από τους δέκα υπογράφοντες την ως άνω επιστολή), μόλις 70 ημέρες προτού να λήξει η θητεία του Ντόναλντ Τραμπ, και την αντικατάσταση του από τον Μίλερ, έναν πρώην αξιωματικό των ειδικών δυνάμεων, που είχε αναλάβει τη διεύθυνση του εθνικού κέντρου αντιτρομοκρατίας πριν από τρεις μήνες, καθώς επίσης και την τοποθέτηση πολλών πιστών συνεργατών του Τραμπ σε διάφορες θέσεις στο Πεντάγωνο.

Είναι ηλίου φαεινότερον, επίσης, ότι οι μυστικές υπηρεσίες γνώριζαν πολύ καλά τις προθέσεις των υποστηρικτών του Τραμπ από τις εκατοντάδες σχετικές αναρτήσεις στο Διαδίκτυο και όχι μόνο. Η είδηση, λοιπόν, δεν είναι ότι δεν προέβησαν σε καμμία ενέργεια για να τους αποτρέψουν, ούτε ότι η αστυνόμευση του Καπιτωλίου ήταν για τα πανηγύρια, ούτε ότι η εκκένωση του Καπιτωλίου από τις ισχυρές δυνάμεις της Εθνοφυλακής, που «θυμή- Ρεπουμπλικανών ψηφοφόρων δήλωσαν πως συμφωνούν με την εισβολή στο Καπιτώλιο και επιπρόσθετα, σύμφωνα με έρευνα του NPR στις αρχές Δεκεμβρίου, το 72% των Ρεπουμπλικάνων δεν πιστεύουν ότι τα αποτελέσματα των εκλογών του Νοεμβρίου είναι ακριβή.

Τρεκλίζει, λοιπόν, η «σπουδαιότερη δημοκρατία στον κόσμο»; Έσβησε οριστικά ο «φάρος» του «ελεύθερου» δυτικού κόσμου, καθώς δεν μπορεί να ανταπεξέλθει στην «απόλυτη κρίση»; Είναι ο Τραμπ το απόλυτο «κακό», που μόλυνε την «αμόλυντη» αμερικανική δημοκρατία;

Όπως υποστηρίζει ο επίκουρος καθηγητής στο *London Metropolitan University* Άγγελος Χρυσόγελος: «Σε αυτήν την κυρίαρχη οπτική όμως θα είχε ενδιαφέρον να αντιπαραβάλουμε μια άλλη, πιο κριτική ματιά, σύμφωνα με την οποία η αμερικανική δημοκρατία ήταν ένα σύστημα εξ αρχής ολιγαρχικό που στο μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας του λειτουργούσε με τρόπο εξαιρετικά προβληματικό για τα δημοκρατικά πρότυπα που υποτίθεται ότι πρέσβευε. Επομένως, δεν είναι ο Τραμπ το εξάμβλωμα, αλλά αυτό που παρουσιάζεται ως η «χρυσή εποχή» της μετριοπάθειας και της συναίνεσης πριν από αυτόν η εξαίρεση στην αμερικανική ιστορία. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η διεξαγωγή εκλογών. Αν κάποιος διαβάσει πώς διενεργούνταν και κερδίζονταν εκλογές τον 19ο και στις αρχές του 20ου αιώνα σε εθνικό και τοπικό επίπεδο στις ΗΠΑ, με εκτεταμένη χρήση βίας, νοθείας και διαφθοράς, θα αρχίσει να αμφιβάλει σοβαρά για την αντιπροσωπευτικότητα και νομιμότητα της αμερικανικής δημοκρατίας διαχρονικά – για να μην θυμηθούμε τις παρατυπίες που συνόδευαν ακόμα και πρόσφατες σχετικά αναμετρήσεις όπως οι προεδρικές εκλογές του 1960 και 2000 *[...]* Παρά τον μύθο του «αμερικανικού ονείρου» και την απουσία φεουδαρχικής αριστοκρατίας ευρωπαϊκού τύπου, η πολιτική, οικονομική και πολιτιστική ισχύς στις ΗΠΑ ήταν για αιώνες το προνόμιο των μελών του κατεστημένου των βορειοανατολικών πολιτειών, με καταγωγή οι περισσότεροι από τους πρώτους μετανάστες από την Βρετανία και την Ολλανδία. Από αυτήν την κάστα των WASP (*White Anglo-Saxon Protestants) προέρχονταν σχεδόν* όλοι οι πρόεδροι μέχρι πρόσφατα [...] Με βάση αυτήν την ανάγνωση, το αμερικανικό πολιτικό σύστημα απέκτησε το κύρος και την αίγλη με το οποίο είχαμε μάθει να το αντιμετωπίζουμε μόλις στην διάρκεια του 20ου αιώνα και μόνο χάρη στην επίτευξη μιας ισορροπίας μεταξύ λαϊκών αιτημάτων και

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από την σελ. 2

σης, «*λοιδορήθηκε για τα καμώματά του, ακυρώθηκε πολιτικά και τον Μάιο του 1980 αποχώρησε, καθώς ο, διαδεχθείς τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, Γεώργιος Ράλλης δεν τον συμπεριέλαβε στην κυβέρνησή του*». Και οι ομοιότητες ή οι διαφορές με τις σημερινές συνθήκες; «*Δεν υπάρχουν προφανώς αναλογίες με τις σημερινές συνθήκες και τις τρέχουσες επιδιώξεις του υπουργού Προστασίας του Πολίτη κ. Μιχάλη Χρυσοχοΐδη*», ισχυρίζεται ο διευθυντής του *Βήματος* παρ' ότι όσα περιγράφει συνηγορούν στο αντίθετο συμπέρασμα. Παρ' όλα αυτά δεν διστάζει να ομολογήσει ότι η συνθήκη του σήμερα καθρεπτίζεται εν πολλοίς σε εκείνη του παρελθόντος την οποία και μνημονεύει προφανώς με διδακτικούς σκοπούς.

«*Ωστόσο, δεν μπορεί να παραβλέψει κανείς ότι επιχειρούνται κατ' αντιστοιχία περίπου τα ίδια. Ο έλεγχος των περίπου 1.500, κατ' έτος, διαδηλώσεων στην πρωτεύουσα επιδιώκεται και τώρα, η εύρυθμη λειτουργία της πόλης και η ελευθέρωση της οικονομικής ζωής της προβάλλονται ως επιχειρήματα. Επίσης, ζητείται έγκαιρη καταγραφή και εκτίμηση του αριθμού των διαδηλωτών από τους διοργανωτές των διαμαρτυριών, με τη διαφορά επί πλέον ότι τώρα υπάρχουν κάμερες και προσφέρεται δυνατότητα κινηματογράφησης των όποιων γεγονότων και αποκάλυψης των προσώπων όσων διαμαρτύρονται. Ακόμη, δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητο το γεγονός ότι η επιχείρηση ελέγχου των διαδηλώσεων συνοδεύεται από τα μέτρα αστυνόμευσης των πανεπιστημίων και γενικώς από μια διεθνώς αναπτυσσόμενη τάση ελέγχου των πάντων, η οποία ευνοείται από τις δυνατότητες ηλεκτρονικής καταγραφής και τις καταχρηστικές πρακτικές, που εφαρμόζουν όλες οι πολυεθνικές*

δημίας» και να περάσει ένα νομοσχέδιο, το οποίο αμφισβητεί σε μεγάλο βαθμό ακόμη και σημαντικότατη μερίδα πανεπιστημιακών, η οποία ιστορικά διάκειται πλήρως αρνητικά στην παραχώρηση εξουσιών που της διασφαλίζει το λεγόμενο αυτοδιοίκητο των πανεπιστημίων.

Μικρή σημασία, όμως, έχει η ψήφιση του. Όλα θα κριθούν στην εφαρμογή του. Και για να μην ξεχνιόμαστε. Η αλαζονεία της τωρινής εξουσίας είναι τόσο μεγάλη, που μπορεί να ενεργοποιήσει ακόμα και το «πεθαμένο» αγωνιστικά φοιτητικό κίνημα. Ακόμα, όμως, μεγαλύτερο ενδιαφέρον θα έχει η οριστική του κήδευση, η οποία θα επέλθει εφ' όσον δεν μπορέσει να αντιταχθεί στην εφαρμογή του νέου νόμου, που ενδέχεται να επιβάλλει ακόμη και την συγκρότηση αστυνομικών τμημάτων μέσα στα πανεπιστήμια. Αυτό ούτε ο Μπάλκος το είχε διανοηθεί. Οι προοπτικές, λοιπόν, που διαφαίνονται γι' αυτούς και για ορισμένους σημαντικότατους, επίσης, λόγους που δεν προλαβαίνουμε να αναπτύξουμε επί του παρόντος είναι δεδομένες. Φθάνει όσοι αγωνίζονται να εμπνέονται από τις φωτεινότερες «στιγμές» του παρελθόντος και να μην προσπερνούν στ' όνομα της πολιτικής τις «σκοτεινότερες». Οι αναρχικές ιδέες και πρακτικές έχουν πλέον μια μεγάλη παράδοση στον μεταπολιτευτικό ελλαδικό χώρο. Τίποτα δεν ξεκινάει από την αρχή. Και κάτι ακόμη. Αθλιότητες, όπως αυτή της διαπόμπευσης του πρύτανη της ΑΣΟΕΕ, μάς είναι ξεκάθαρα αποκρουστικές και ξένες, γιατί απλά τις θεωρούμε βαθιά εξουσιαστικές.

Για την ιστορία να αναφέρουμε, κλείνοντας, ότι στις 3 Γενάρη του 1980 η κυβέρνηση της ΝΔ οπισθοχωρεί ατάκτως και αναστέλλει την εφαρμογή του ν. 815, ενώ χιλιάδες διαγραφές αναγκάζονται να

κολογική συνείδηση ο, φανερά πλέον, βαριεστημένος με όλα και με όλους Τσίπρας,

Οι εκπρόσωποι, μάλιστα, των κυνηγών, σύμφωνα με το σχετικό δελτίο Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ, «*ευχαρίστησαν τον πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ για την ώριμη και υπεύθυνη, όπως είπαν, στάση του, επέκριναν την κυβέρνηση για τις αμφιταλαντεύσεις της και την χαρακτήρισαν ''εχθρό των κυνηγών'', καθώς αποφάσισε να ανοίξει το λιανεμπόριο και πλείστες άλλες δραστηριότητες της αγοράς, αλλά να διατηρήσει τους υφιστάμενους περιορισμούς στο κυνήγι*».

– Τι σκέφτεται πάλι;

– Χέσε ψηλά κι αγνάντευε, για να μην σ' έβρει η μπόχα...

Η στρατηγική αυτή σκέψη τρόμαξε τόσο τον *Γουρλομάτη Κυριάκο*, που κρατάει ακόμα την κοιλιά του από τα γέλια. Μ' αυτά και μ' αυτά, οι δημοσκοπήσεις «δείχνουν» τον Συριζα «κολλημένο» μέχρι και 18,5 μονάδες πίσω από την ΝΔ και τον Τσίπρα να παγώνει και μόνο στην ερώτηση που του κάνουν με χαιρεκακία τα γνωστά βοθροκάναλα: «***-Γιατί κ. πρόεδρε δεν ζητάτε εκλογές;***», -«Βρε, που να φάτε την γλώσσα σας κακορίζικοι», σκέφτεται αναστατωμένος και ψιλοϊδρωμένος ο παλαίμαχος πια παγκόσμιος κομμουνιστής ηγέτης. «*Είμαι υπεύθυνος γι' αυτό δεν τις ζητώ*», απαντά σχεδόν κοκκαλωμένος και κυριολεκτικά χεσμένος στο αριστερό βρακί του.

– Ε, αλεπού κυρά Μαριώ δεν τα φτάνεις τα σταφύλια;

– Άντε καλέ τα είδα από κοντά, αυτά είναι αγουρίδες...

Αγουρίδες, λοιπόν, οι εκλογές Αλέξη, αγουρίδες, ειδάλλως σε πήρε και σε σήκωσε. Εδώ που τα λέμε, όπως φαίνεται ο Συριζα με αρχηγό τον Τσίπρα δεν πρόκει-

δεξιό (η τωρινή εξουσία έχει, όπως λένε οι *κακιές γλώσσες*, πολλά «ράμματα» για την γούνα του, αλλά τα κρατάνε καλού κακού γι' αργότερα), προσπάθησαν να αλώσουν τα ΜΜΕ, έγιναν τα αγαπημένα παιδιά της ***Μέρκελ***, ψήφισαν μνημόνια, χρήσιμοι για την καθήλωση του κοινωνικού χώρου, γενικώς χρησιμότατοι... Και βέβαια, άνοιξαν διάπλατα την πόρτα στον «υποτιμημένο» ***Μητσοτάκη***, που δεν τον χωνεύει ούτε η ***αδερφή Ντόρα***, η Ντορίτα, το Ντοράκι.

Αλλά τι τα θες; Ποιος τα θυμάται όλα αυτά; Ο χρόνος είναι πυκνός λένε εκείνοι, που γνωρίζουν από τα άστρα και τα μελλούμενα. Ποιος θυμάται τώρα τον ***Λεβέντη και την Ένωση Κεντρώων***, ή εκείνον τον δραστήριο τον ***Θεοδωράκη*** τον άνθρωπο με το σακίδιο, πάνε και δεν ξαναγυρνάνε και οι *Ανεξάρτητοι Έλληνες* του *Πάνου του Λεβέντη του στρατηλάτη*, μαραζώνουν και εκείνοι της ***Χρυσής Αυγής*** στα δημοκρατικά μπουντρούμια, εκτός από τον φαντομά τον ***Χρήστο τον Παππά*** που αδούλωτος διαφεύγει μαζί με τον ***Λαγό τον ευρωβουλευτή*** που δεν το κουνάει ρούπι από τας Βρυξέλλας.

Και τώρα τι γίνεται, αναρωτιούνται στον *Συριζα*; Και δώστου φτιάχνουν «Ομπρέλες», και δώστου μηχανεύονται σοβαρές στρατηγικές, τεκμηριωμένες, μαχητικές αντιπολιτεύσεις, με στοιχεία προγραμματισμού, εμβάθυνσης και ουκ ολίγα πράσινα άλογα. Αυτά και τα ρέστα παγωτά, τους κουνάει το δάκτυλο το ***Τσακαλώτο***, που δεν μασάει τα λόγια του: «*η κυβέρνηση δεν θα πέσει σαν ώριμο φρούτο. Το τεχνολαϊκίστικο αφήγημα του κ. Μητσοτάκη, αυτό το μείγμα νεοφιλευθερισμού και σκληρής Δεξιάς, δεν θα ηττηθεί χωρίς την ύπαρξη μια σοβαρής εναλλακτικής πρότασης*».

Ε, και τι απομένει τότε; Μα η συναίνεση, η σοβαρότητα, η βαθιά ωρίμανση, στα

επιδιώξεις του υπουργού Προστασίας του Πολίτη κ. Μιχάλη Χρυσοχοΐδη», ισχυρίζεται ο διευθυντής του *Βήματος* παρ' ότι όσα περιγράφει συνηγορούν στο αντίθετο συμπέρασμα. Παρ' όλα αυτά δεν διστάζει να ομολογήσει ότι η συνθήκη του σήμερα καθρεπτίζεται εν πολλοίς σε εκείνη του παρελθόντος την οποία και μνημονεύει προφανώς με διδακτικούς σκοπούς.

«Ωστόσο, δεν μπορεί να παραβλέψει κανείς ότι επιχειρούνται κατ' αντιστοιχία περίπου τα ίδια. Ο έλεγχος των περίπου 1.500, κατ' έτος, διαδηλώσεων στην πρωτεύουσα επιδιώκεται και τώρα, η εύρυθμη λειτουργία της πόλης και η ελευθέρωση της οικονομικής ζωής της προβάλλονται ως επιχειρήματα. Επίσης, ζητείται έγκαιρη καταγραφή και εκτίμηση του αριθμού των διαδηλωτών από τους διοργανωτές των διαμαρτυριών, με τη διαφορά επί πλέον ότι τώρα υπάρχουν κάμερες και προσφέρεται δυνατότητα κινηματογράφησης των όποιων γεγονότων και αποκάλυψης των προσώπων όσων διαμαρτύρονται. Ακόμη, δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητο το γεγονός ότι η επιχείρηση ελέγχου των διαδηλώσεων συνοδεύεται από τα μέτρα αστυνόμευσης των πανεπιστημίων και γενικώς από μια διεθνώς αναπτυσσόμενη τάση ελέγχου των πάντων, η οποία ευνοείται από τις δυνατότητες ηλεκτρονικής καταγραφής και τις καταχρηστικές πρακτικές, που εφαρμόζουν όλες οι πολυεθνικές αλυσίδες, αλλά και τεχνολογικοί κολοσσοί των social media. Με άλλα λόγια, ανακύπτουν εκ των πραγμάτων θέματα δημοκρατίας και μαζί ο ανεξάρτητος παρατηρητής επιβάλλεται να αξιολογήσει τα όσα περιοριστικά μεταφέρει η τρέχουσα υγειονομική κρίση, όπως και όσα θα αναδείξει η μετά την πανδημία περίοδος. Τίποτε δεν βεβαιώνει ότι η επόμενη φάση θα είναι ειρηνική. Αντιθέτως, οι διευρυνόμενες ανισότητες θα συσσωρεύσουν καύσιμη ύλη στις κοινωνίες και κατά πάσα βεβαιότητα ένας νέος κύκλος διεκδικήσεων και κοινωνικών εντάσεων θα ανοίξει μετά το πέρας της πανδημίας».

Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κάποιος τους λόγους για τους οποίους ο διευθυντής του **Βήματος** ανησυχεί και κρούει

και για να μην ξεχνιόμαστε. Η αλαζονεία της τωρινής εξουσίας είναι τόσο μεγάλη, που μπορεί να ενεργοποιήσει ακόμα και το «πεθαμένο» αγωνιστικά φοιτητικό κίνημα. Ακόμα, όμως, μεγαλύτερο ενδιαφέρον θα έχει η οριστική του κηδευση, η οποία θα επέλθει εφ' όσον δεν μπορέσει να αντιταχθεί στην εφαρμογή του νέου νόμου, που ενδέχεται να επιβάλλει ακόμη και την συγκρότηση αστυνομικών τμημάτων μέσα στα πανεπιστήμια. Αυτό ούτε ο Μπάλκος το είχε διανοηθεί. Οι προοπτικές, λοιπόν, που διαφαίνονται γι' αυτούς και για ορισμένους σημαντικότατους, επίσης, λόγους που δεν προλαβαίνουμε να αναπτύξουμε επί του παρόντος είναι δεδομένες. Φθάνει όσοι αγωνίζονται να εμπνέονται από τις φωτεινότερες «στιγμές» του παρελθόντος και να μην προσπερνούν στ' όνομα της πολιτικής τις «σκοτεινότερες». Οι αναρχικές ιδέες και πρακτικές έχουν πλέον μια μεγάλη παράδοση στον μεταπολιτευτικό ελλαδικό χώρο. Τίποτα δεν ξεκινάει από την αρχή. Και κάτι ακόμη. Αθλιότητες, όπως αυτή της διαπόμπευσης του πρύτανη της ΑΣΟΕΕ, μάς είναι ξεκάθαρα αποκρουστικές και ξένες, γιατί απλά τις θεωρούμε βαθιά εξουσιαστικές.

Για την ιστορία να αναφέρουμε, κλείνοντας, ότι στις 3 Γενάρη του 1980 η κυβέρνηση της ΝΔ οπισθοχωρεί ατάκτως και αναστέλλει την εφαρμογή του ν. 815, ενώ χιλιάδες διαγραφές αναγκάζονται να πραγματοποιήσουν τόσο η ***ΚΝΕ*** όσο και η ***ΠΑΣΠ*** εξ αιτίας των διαφωνιών των μελών τους με τους «χειρισμούς» καταστολής του φοιτητικού ξεσηκωμού...

ΤΣΙΠΡΑΣ ΤΟ ΛΗΓΜΕΝΟ «ΠΡΟΪΟΝ» ΚΑΙ ΤΑ ΚΩΛΟΥ-ΒΑΧΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ...

Εντύπωση μεγάλη έκανε για μιαν ακόμη φορά η ανικανότητα, όπως θεωρείται του Συριζα και του ιδίου του ***Τσίπρα*** να ασκήσει, έστω και κατ' επίφαση, αντιπολίτευση στην κυβέρνηση της ΝΔ. Ενδεικτικό, όπως διαβάζουμε, αυτής της «αδυναμίας» είναι η συνάντηση που είχε και η υποστήριξη που πρόσφερε, στην *Ομοσπονδία Κυνηγετικών Συλλόγων* και στο «οικολογι-

καθώς αποφάσισε να ανοίξει το λιανεμπόριο και πλείστες άλλες δραστηριότητες της αγοράς, αλλά να διατηρήσει τους υφιστάμενους περιορισμούς στο κυνήγι».*

– Τι σκέφτεται πάλι;

– Χέσε ψηλά κι αγνάντευε, για να μην σ' έβρει η μπόχα...

Η στρατηγική αυτή σκέψη τρόμαξε τόσο τον *Γουρλομάτη Κυριάκο*, που κρατάει ακόμα την κοιλιά του από τα γέλια. Μ' αυτά και μ' αυτά, οι δημοσκοπήσεις «δείχνουν» τον Συριζα «κολλημένο» μέχρι και 18,5 μονάδες πίσω από την ΝΔ και τον Τσίπρα να παγώνει και μόνο στην ερώτηση που του κάνουν με χαιρεκακία τα γνωστά βοθροκάναλα: «*-**Γιατί κ. πρόεδρε δεν ζητάτε εκλογές;***», -«Βρε, που να φάτε την γλώσσα σας κακορίζικοι», σκέφτεται αναστατωμένος και ψιλοϊδρωμένος ο παλαίμαχος πια παγκόσμιος κομμουνιστής ηγέτης. «*Είμαι υπεύθυνος γι' αυτό δεν τις ζητώ*», απαντά σχεδόν κοκκαλωμένος και κυριολεκτικά χεσμένος στο αριστερό βρακί του.

– Ε, αλεπού κυρά Μαριώ δεν τα φτάνεις τα σταφύλια;

– Άντε καλέ τα είδα από κοντά, αυτά είναι αγουρίδες...

Αγουρίδες, λοιπόν, οι εκλογές Αλέξη, αγουρίδες, ειδάλλως σε πήρε και σε σήκωσε. Εδώ που τα λέμε, όπως φαίνεται ο Συριζα με αρχηγό τον Τσίπρα δεν πρόκειται να ματαδεί εξουσία ούτε του Αγίου... ανήμερα. Γιατί; Επειδή απλά ο Τσίπρας δεν είναι απλά ένα φθαρμένο πολιτικό κατασκεύασμα, αλλά ήδη ληγμένο. Και όπως είναι γνωστό τα ληγμένα προϊόντα αργά ή γρήγορα αρχίζουν να αποπνέουν μπόχα... Ούτε νέος, ούτε και καλά επαναστατημένος δεν μπορεί να μοστράρει πια, όχι πως δεν ήταν από την αρχή συμβιβασμένος, αλλά η απάτη τότε έπιανε...

Όσο μετακινείται η ΝΔ του Μητσοτάκη προς το λεγόμενο πολιτικό κέντρο, τόσο αναγκάζεται και ο ίδιος ατάκτως να ακολουθεί την ίδια διαδρομή, έλα μου όμως που το καράβι είναι άμαθο και δεν στρίβει εύκολα. Αλλά τα μεταξωτά βρακιά θέλουν και επιδέξιους κώλους, που λέει και ο σο-

Μητσοτάκη, που δεν του χάνεται ούτε η ***αδερφή Ντόρα***, η Ντορίτα, το Ντοράκι.

Αλλά τι τα θες; Ποιος τα θυμάται όλα αυτά; Ο χρόνος είναι πυκνός λένε εκείνοι, που γνωρίζουν από τα άστρα και τα μελλούμενα. Ποιος θυμάται τώρα τον ***Λεβέντη και την Ένωση Κεντρώων***, ή εκείνον τον δραστήριο τον ***Θεοδωράκη*** τον άνθρωπο με το σακίδιο, πάνε και δεν ξαναγυρνάνε και οι *Ανεξάρτητοι Έλληνες* του *Πάνου του Λεβέντη του στρατηλάτη*, μαραζώνουν και εκείνοι της ***Χρυσής Αυγής*** στα δημοκρατικά μπουντρούμια, εκτός από τον φαντομά τον ***Χρήστο τον Παππά*** που αδούλωτος διαφεύγει μαζί με τον ***Λαγό τον ευρωβουλευτή*** που δεν το κουνάει ρούπι από τας Βρυξέλλας.

Και τώρα τι γίνεται, αναρωτιούνται στον *Συριζα*; Και δώστου φτιάχνουν «Ομπρέλες», και δώστου μηχανεύονται σοβαρές στρατηγικές, τεκμηριωμένες, μαχητικές αντιπολιτεύσεις, με στοιχεία προγραμματισμού, εμβάθυνσης και ουκ ολίγα πράσινα άλογα. Αυτά και τα ρέστα παγωτά, τους κουνάει το δάκτυλο το ***Τσακαλώτο***, που δεν μασάει τα λόγια του: «*η κυβέρνηση δεν θα πέσει σαν ώριμο φρούτο. Το τεχνολαϊκίστικο αφήγημα του κ. Μητσοτάκη, αυτό το μείγμα νεοφιλευθερισμού και σκληρής Δεξιάς, δεν θα ηττηθεί χωρίς την ύπαρξη μια σοβαρής εναλλακτικής πρότασης*».

Ε, και τι απομένει τότε; Μα η συναίνεση, η σοβαρότητα, η βαθιά ωρίμανση, στα παλιά δρύινα βαρέλια του πολιτικού συστήματος. Και βλέπουμε....

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗΣ ΚΑΙ ΟΙ «ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ»...

«Ζω μαζί και βασιλεύω και
τους μπάτσους πιλατεύω».

«Παγκάκια-κουτάκια-περιπτεράδες
της μπόχας της Ασφάλειας
είναι παραφυάδες
όποιος μαζί έμαθε 'κει
να υφαίνει τους καμβάδες
μια νύχτα θα τον παίξουνε
στα ζάρια οι Αραπάδες...».

Απαράμιλλος ποιητικός οίστρος, αποτυ-

ως επιχειρήματα. Επίσης, ζητείται έγκαιρη καταγραφή και εκτίμηση του αριθμού των διαδηλωτών από τους διοργανωτές των διαμαρτυριών, με τη διαφορά επί πλέον ότι τώρα υπάρχουν κάμερες και προσφέρεται δυνατότητα κινηματογράφησης των όποιων γεγονότων και αποκάλυψης των προσώπων όσων διαμαρτύρονται. Ακόμη, δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητο το γεγονός ότι η επιχείρηση ελέγχου των διαδηλώσεων συνοδεύεται από τα μέτρα αστυνόμευσης των πανεπιστημίων και γενικώς από μια διεθνώς αναπτυσσόμενη τάση ελέγχου των πάντων, η οποία ευνοείται από τις δυνατότητες ηλεκτρονικής καταγραφής και τις καταχρηστικές πρακτικές, που εφαρμόζουν όλες οι πολυεθνικές αλυσίδες, αλλά και τεχνολογικοί κολοσσοί των social media. Με άλλα λόγια, ανακύπτουν εκ των πραγμάτων θέματα δημοκρατίας και μαζί ο ανεξάρτητος παρατηρητής επιβάλλεται να αξιολογήσει τα όσα περιοριστικά μεταφέρει η τρέχουσα υγειονομική κρίση, όπως και όσα θα αναδείξει η μετά την πανδημία περίοδος. Τίποτε δεν βεβαιώνει ότι η επόμενη φάση θα είναι ειρηνική. Αντιθέτως, οι διευρυνόμενες ανισότητες θα συσσωρεύσουν καύσιμη ύλη στις κοινωνίες και κατά πάσα βεβαιότητα ένας νέος κύκλος διεκδικήσεων και κοινωνικών εντάσεων θα ανοίξει μετά το πέρας της πανδημίας».

Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κάποιος τους λόγους για τους οποίους ο διευθυντής του ***Βήματος*** ανησυχεί και κρούει το κώδωνα του κινδύνου. Γνωρίζει πολύ καλά ότι ένα απλό «φύσημα» μπορεί να γκρεμίσει σαν χάρτινους πύργους και τα πλέον μεγαλεπήβολα εξουσιαστικά σχέδια. Η σημερινή διαχείριση, βέβαια, δεν αγνοεί τα «προβλήματα». Γι' αυτό σπεύδει, σαν τον διαρρήκτη που εισβάλλει σε ένα σπίτι εκμεταλλευόμενος την απουσία των κατοίκων του, να «πατήσει» στον γενικότερο εγκλεισμό, που έχει επιβάλλει με πρόσχημα την αντιμετώπιση της «πανται να εμπνέονται από τις φωτεινότερες «στιγμές» του παρελθόντος και να μην προσπερνούν στ' όνομα της πολιτικής τις «σκοτεινότερες». Οι αναρχικές ιδέες και πρακτικές έχουν πλέον μια μεγάλη παράδοση στον μεταπολιτευτικό ελλαδικό χώρο. Τίποτα δεν ξεκινάει από την αρχή. Και κάτι ακόμη. Αθλιότητες, όπως αυτή της διαπόμπευσης του πρύτανη της ΑΣΟΕΕ, μάς είναι ξεκάθαρα αποκρουστικές και ξένες, γιατί απλά τις θεωρούμε βαθιά εξουσιαστικές.

Για την ιστορία να αναφέρουμε, κλείνοντας, ότι στις 3 Γενάρη του 1980 η κυβέρνηση της ΝΔ οπισθοχωρεί ατάκτως και αναστέλλει την εφαρμογή του ν. 815, ενώ χιλιάδες διαγραφές αναγκάζονται να πραγματοποιήσουν τόσο η ***ΚΝΕ*** όσο και η ***ΠΑΣΠ*** εξ αιτίας των διαφωνιών των μελών τους με τους «χειρισμούς» καταστολής του φοιτητικού ξεσηκωμού…

ΤΣΙΠΡΑΣ ΤΟ ΛΗΓΜΕΝΟ «ΠΡΟΪΟΝ» ΚΑΙ ΤΑ ΚΩΛΟΥ-ΒΑΧΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ…

Εντύπωση μεγάλη έκανε για μιαν ακόμη φορά η ανικανότητα, όπως θεωρείται του Συριζα και του ίδιου του ***Τσίπρα*** να ασκήσει, έστω και κατ' επίφαση, αντιπολίτευση στην κυβέρνηση της ΝΔ. Ενδεικτικό, όπως διαβάζουμε, αυτής της «αδυναμίας» είναι η συνάντηση που είχε και η υποστήριξη που πρόσφερε, στην *Ομοσπονδία Κυνηγετικών Συλλόγων* και στο «οικολογικό» αίτημα των κυνηγών να αρθούν οι περιορισμοί στο κυνήγι και να ξεπατώσουν και πάλι τα έρμα τα ζωντανά. *«Και σε αυτή την περίπτωση όμως βλέπουμε από την πλευρά της κυβέρνησης το θέατρο του παραλόγου. Ενώ επιτρέπεται η βόλτα με κατοικίδιο μέσω μηνύματος, ακόμα και μότο κρος στην Πάρνηθα από υψηλόβαθμα, σε πολιτειακό επίπεδο, στελέχη, δεν επιτρέπεται το κυνήγι και το ψάρεμα, ούτε ''κατά μόνας''»*, δήλωσε με βαθιά οιτηση που του κάνουν με χαιρεκακία τα γνωστά βοθροκάναλα: «-***Γιατί κ. πρόεδρε δεν ζητάτε εκλογές;***», -«Βρε, που να φάτε την γλώσσα σας κακορίζικοι», σκέφτεται αναστατωμένος και ψιλοϊδρωμένος ο παλαίμαχος πια παγκόσμιος κομμουνιστής ηγέτης. «*Είμαι υπεύθυνος γι' αυτό δεν τις ζητώ*», απαντά σχεδόν κοκκαλωμένος και κυριολεκτικά χεσμένος στο αριστερό βρακί του.

– Ε, αλεπού κυρά Μαριώ δεν τα φτάνεις τα σταφύλια;

– Άντε καλέ τα είδα από κοντά, αυτά είναι αγουρίδες…

Αγουρίδες, λοιπόν, οι εκλογές Αλέξη, αγουρίδες, ειδάλλως σε πήρε και σε σήκωσε. Εδώ που τα λέμε, όπως φαίνεται ο Συριζα με αρχηγό τον Τσίπρα δεν πρόκειται να ματαδεί εξουσία ούτε του Αγίου… ανήμερα. Γιατί; Επειδή απλά ο Τσίπρας δεν είναι απλά ένα φθαρμένο πολιτικό κατασκεύασμα, αλλά ήδη ληγμένο. Και όπως είναι γνωστό τα ληγμένα προϊόντα αργά ή γρήγορα αρχίζουν να αποπνέουν μπόχα… Ούτε νέος, ούτε και καλά επαναστατημένος δεν μπορεί να μοστράρει πια, όχι πως δεν ήταν από την αρχή συμβιβασμένος, αλλά η απάτη τότε έπιανε…

Όσο μετακινείται η ΝΔ του Μητσοτάκη προς το λεγόμενο πολιτικό κέντρο, τόσο αναγκάζεται και ο ίδιος ατάκτως να ακολουθεί την ίδια διαδρομή, έλα μου όμως που το καράβι είναι άμαθο και δεν στρίβει εύκολα. Αλλά τα μεταξωτά βρακιά θέλουν και επιδέξιους κώλους, που λέει και ο σοφός λαός και ας είναι ολίγον σεξιστικόν το τοιούτον παροιμιώδες συμπέρασμα. Ο ***Συριζα*** του *Τσίπρα* και ο *Τσίπρας* του ***Συριζα*** πάτησαν επάνω σε μια ολική καταστροφή, την οποία έκαναν χειρότερη και παρ' όλα αυτά στρογγυλοκάθισαν στην εξουσία σχεδόν πέντε χρόνια. Δεν είναι και λίγα, ούτε τα χρονάκια ούτε τα κατορθώματά τους.

Πρόλαβαν και τα «έφτιαξαν» με τον αδελφό τον ***Πάνο τον Καμμένο*** τον ακρο-

Και τώρα τι γίνεται, αναρωτιούνται στον *Συριζα*; Και δώστου φτιάχνουν «Ομπρέλες», και δώστου μηχανεύονται σοβαρές στρατηγικές, τεκμηριωμένες, μαχητικές αντιπολιτεύσεις, με στοιχεία προγραμματισμού, εμβάθυνσης και ουκ ολίγα πράσινα άλογα. Αυτά και τα ρέστα παγωτά, τους κουνάει το δάκτυλο το ***Τσακαλώτο***, που δεν μασάει τα λόγια του: «*η κυβέρνηση δεν θα πέσει σαν ώριμο φρούτο. Το τεχνολαϊκίστικο αφήγημα του κ. Μητσοτάκη, αυτό το μείγμα νεοφιλευθερισμού και σκληρής Δεξιάς, δεν θα ηττηθεί χωρίς την ύπαρξη μια σοβαρής εναλλακτικής πρότασης*».

Ε, και τι απομένει τότε; Μα η συναίνεση, η σοβαρότητα, η βαθιά ωρίμανση, στα παλιά δρύινα βαρέλια του πολιτικού συστήματος. Και βλέπουμε….

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗΣ ΚΑΙ ΟΙ «ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ»…

«Ζω μαζί και βασιλεύω και τους μπάτσους πιλατεύω».

«Παγκάκια-κουτάκια-περιπτεράδες
της μπόχας της Ασφάλειας
είναι παραφυάδες
όποιος μαζί έμαθε 'κει
να υφαίνει τους καμβάδες
μια νύχτα θα τον παίξουνε
στα ζάρια οι Αραπάδες…».

Απαράμιλλος ποιητικός οίστρος, αποτυπωμένος σε τοίχο στα *Αναφιώτικα* της *Πλάκας*, μάλλον από δυο διαφορετικούς καλλιτέχνες… Να βρεθούν και να συλληφθούν, λερώνουν και δεν πληρώνουν, υβρίζουν τα όργανα της τάξης με δυσνόητα υπονοούμενα, γεγονός που συνιστά ύψιστη προσβολή στην δημοσία τάξη και αιδώ…

Είναι ορισμένοι σφογγοκωλάριοι της εξουσίας που δεν μπορούν να κρύψουν το μίσος τους, την βαθιά απέχθειά τους για

την κοινωνία, παρ' ότι διαβεβαιώνουν ότι πολεμούν δίχως «ναι, μεν αλλά» τους εχθρούς. Κρατούν την ρομφαία του νόμου και της τάξης, παρ' ότι διαχρονικά έχουν υπηρετήσει τα πλέον διαπλεκόμενα και εξωθεσμικά συστήματα εξουσίας. Γλειώδεις σαν φυσιογνωμίες, δεν χάνουν την ευκαιρία να ζητούν ολοένα και μεγαλύτερη καταστολή, ολοένα και μεγαλύτερη σκληρότητα για κάθε «αποκλίνουσα» συμπεριφορά. Συνήθως ξερνούν το μίσος τους στους πλέον αδύναμους, για τους οποίους ζητούν γκιλοτίνες, ακόμα και όταν οι νόμοι δεν το προβλέπουν. Καμώνονται τους θεσμικούς, ενώ στην πραγματικότητα θεωρούν ότι οι ίδιοι δικαιούνται κάθε υπερεξουσία και το αποδεικνύουν απαιτώντας πρωτοφανείς τιμωρίες για τους «εχθρούς της κοινωνίας».

«***Η κοινωνία και οι εχθροί της***» (17-1-2021) τιτλοφορείται ένα ακόμα δημοσιογραφικό πόνημα του γνωστού και μη εξαιρετέου ***Ιωάννη Πρετεντέρη***, όπου ο διαπρύσιος κυνηγός-τιμωρός κάθε παραβάτη, μεταξύ άλλων σχίζει τα ιμάτια του, γιατί είχαν περάσει 48 ώρες και δεν είχαν δοθεί στην δημοσιότητα οι φωτογραφίες «των δραστών» της επίθεσης κατά του σταθμάρχη. Ο «έγκυρος» στον κιτρινισμό και στην διαστρέβλωση ***Πρετεντέρης*** γνώριζε πολύ καλά ότι ζητούσε την δημοσίευση φωτογραφιών ανηλίκων, διότι ήδη είχαν συλληφθεί και ήταν γνωστή η ηλικία τους. Γνώριζε πολύ καλά ότι η δημοσίευση φωτογραφιών ανηλίκων απαγορεύεται από τον ίδιο τον νόμο τον οποίο υποτίθεται ότι υπερασπίζεται.

Γνωρίζει πολύ καλά τι θα σήμαινε η δημοσίευση φωτογραφιών ανήλικων παιδιών, και όσον αφορά την διαπόμπευσή τους, αλλά και για την ίδια την σωματική τους ακεραιότητα και ίσως και την ζωή τους, εφ' όσον είναι πολύ πιθανό στην περίπτωση αυτή να βρεθούν οι κατάλληλοι «τιμωροί», που ντοπαρισμένοι από τα λεγόμενα του ***Πρετεντέρη*** και των ομοίων του, θα έδιναν το «κατάλληλο μάθημα» στα «κοινωνικά απόβλητα» ετών 15 και 17 αντίστοιχα. Μ' άλλα λόγια, ο ***Πρετεντέρης*** ζητά ευθέως να δοθούν στην δημοσιότητα οι φωτογραφίες των δύο ανήλικων παιδιών για να λυντσαρισθούν με την πρώτη ευκαιρία. Ο ***Πρετεντέρης*** δεν τραβά μια μοναχική πορεία, δεν αποτελεί μια εξαίρεση. Η επιμονή του, η σκληρότητα που επιδεικνύει, τα μισαλλόδοξα κηρύγματα μίσους στα οποία επιδίδεται, σε όποιον βαπτίζει εχθρό της κοινωνίας, αποδεικνύουν ότι έχουμε ένα οργανικό μέρος της κρατικής καταστολής. Ο ***Πρετεντέρης*** δεν κρύβει τις προθέσεις του, διεκδίκησε την ρομφαία του ιεροεξεταστή, την κατέκτησε με κόπο, και δεν σκοπεύει να την αφήσει να πέσει από τα χέρια του. Θεωρεί ότι έχει ακόμα να αφήσει έργο πίσω του. Οι «εχθροί» δεν είναι και λίγοι. Η εμπάθεια του,

συνέχεια από τη σελ. 3

αναπαραγωγής των παραδοσιακών ελίτ στο εσωτερικό, σε συνδυασμό με την γεωπολιτική κυριαρχία στο εξωτερικό. *Ο* Τραμπ σήμερα, όπως και ο Ομπάμα πριν από αυτόν, έδειξαν ότι αυτό το σύστημα πλέον υφίσταται ισχυρότατες πιέσεις. Στο εσωτερικό έχουν αναδυθεί ισχυρά και συχνά αντικρουόμενα αιτήματα οικονομικής, ταυτοτικής και διαγενεακής φύσης που το πολιτικό σύστημα αδυνατεί να ικανοποιήσει. Την ίδια στιγμή, το κόστος διατήρησης της διεθνούς τάξης – ελεύθερο εμπόριο, στρατιωτικές εγγυήσεις προς συμμάχους – γίνεται όλο και πιο δυσβάστακτο».



Ο Χρυσόγονος παρατηρεί ακόμη, ότι η ολοένα και αυξανόμενη εσωτερική λαϊκή δυσαρέσκεια και ταυτόχρονα τα σημάδια μιας διεθνούς υποχώρησης επαναφέρουν την αμερικανική δημοκρατία στην κατάσταση, που βρισκόταν τον 19ο αιώνα, με έντονα τα στοιχεία που βλέπουμε σήμερα: κομματικοποιημένος τύπος και θεσμοί, νοθευμένες εκλογές, φυλετικές ταραχές, χρήση πολιτικής βίας σε μια χώρα 330 εκατομμύριων κατοίκων που διατρέχεται από τεράστιες γεωγραφικές, οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες και διαφορές.

Σύμφωνα με τον Μάρτιν Γούλφ, συγγραφέα και αρθρογράφο των *Financial Times*, «Βιώνουμε μια αλλαγή στην παγκόσμια ισορροπία δυνάμεων που είναι άνευ προηγουμένου. Η άνοδος της Κίνας είναι πιο αποσταθεροποιητική από αυτή της Γερμανίας στις αρχές του 20ού αιώνα και ταχύτερη από αυτήν των

από 10.000.000 Αμερικανοί παραμένουν άνεργοι και σχεδόν τρεις φορές περισσότεροι πεινάνε, ενώ ολοένα και περισσότεροι οικονομολόγοι προειδοποιούν για μια τρομερή κοινωνική έκρηξη που επίκειται αν δεν ενισχυθούν αποφασιστικά τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα.

«Το χάος στην πρωτεύουσα του έθνους είναι η συνέπεια παράνομων προσπαθειών για να αλλάξουν τα νόμιμα αποτελέσματα δημοκρατικών εκλογών. Η χώρα αξίζει καλύτερα», τονίζει την ίδια «στιγμή» η *Business Roundtable*, ένα λόμπι που αντιπροσωπεύει την αφρόκρεμα των αμερικανικών επιχειρήσεων, από την Apple μέχρι την Boeing, περνώντας από τις American Express, Best Buy, Bank of America... Φυσικά πιστεύουν ότι η χώρα είναι οι ίδιοι, άρα εννοούν ότι αξίζουν ακόμα κάτι «καλύτερο»...

Ο πρώην πρέσβης των ΗΠΑ στη Μόσχα, Μάικλ Μακ Φάουλ, σε άρθρο του τονίζει ότι οι αμερικανικές ένοπλες δυνάμεις έχουν σταματήσει να εστιάζουν σε αυτό που ονόμαζαν «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» και προετοιμάζονται ολοταχώς για μια αντιπαράθεση σε όλη την περίμετρο του σινορωσικού μπλοκ, από τα στενά της Ταϊβάν και τη Νότια Σινική Θάλασσα ως την Ανατολική Ευρώπη και τη Βαλτική. Μνημονεύει, μάλιστα, ένα σημαντικό κατάλογο συμβάντων των τελευταίων μηνών που περιλαμβάνει την προσέγγιση ρωσικών μαχητικών σε απόσταση μόλις 30 μέτρων από αμερικανικό στρατηγικό βομβαρδιστικό B-52 στη Μαύρη Θάλασσα, την αναχαίτιση έξι ρωσικών μαχητικών από αμερικανικά F-22 κοντά στην Αλάσκα, τον εμβολισμό αμερικανικού στρατιωτικού οχήματος από ρωσικό θωρακισμένο όχημα στη Συρία και την καταδίωξη αμερικανικού αντιτορπιλικού από ρωσικό στη θάλασσα της Ιαπωνίας. «Οι ΗΠΑ έχουν ξεκινήσει να δαπανούν δισεκατομμύρια για να ενισχύσουν τη στρατιωτική παρουσία τους στην Ευρώπη, ώστε το ΝΑΤΟ να είναι σε θέση να αναπτύξει 300.000 στρατιώτες, 30 πλοία και 30

τους θεσμικούς, ενώ στην πραγματικότητα θεωρούν ότι οι ίδιοι δικαιούνται κάθε υπερεξουσία και το αποδεικνύουν απαιτώντας πρωτοφανείς τιμωρίες για τους «εχθρούς της κοινωνίας».

«***Η κοινωνία και οι εχθροί της***» (17-1-2021) τιτλοφορείται ένα ακόμα δημοσιογραφικό πόνημα του γνωστού και μη εξαιρετέου ***Ιωάννη Πρετεντέρη***, όπου ο διαπρύσιος κυνηγός-τιμωρός κάθε παραβάτη, μεταξύ άλλων σχίζει τα ιμάτια του, γιατί είχαν περάσει 48 ώρες και δεν είχαν δοθεί στην δημοσιότητα οι φωτογραφίες «των δραστών» της επίθεσης κατά του σταθμάρχη. Ο «έγκυρος» στον κιτρινισμό και στην διαστρέβλωση ***Πρετεντέρης*** γνώριζε πολύ καλά ότι ζητούσε την δημοσίευση φωτογραφιών ανηλίκων, διότι ήδη είχαν συλληφθεί και ήταν γνωστή η ηλικία τους. Γνώριζε πολύ καλά ότι η δημοσίευση φωτογραφιών ανηλίκων απαγορεύεται από τον ίδιο τον νόμο τον οποίο υποτίθεται ότι υπερασπίζεται.

Γνωρίζει πολύ καλά τι θα σήμαινε η δημοσίευση φωτογραφιών ανήλικων παιδιών, και όσον αφορά την διαπόμπευσή τους, αλλά και για την ίδια την σωματική τους ακεραιότητα και ίσως και την ζωή τους, εφ' όσον είναι πολύ πιθανό στην περίπτωση αυτή να βρεθούν οι κατάλληλοι «τιμωροί», που ντοπαρισμένοι από τα λεγόμενα του ***Πρετεντέρη*** και των ομοίων του, θα έδιναν το «κατάλληλο μάθημα» στα «κοινωνικά απόβλητα» ετών 15 και 17 αντίστοιχα. Μ' άλλα λόγια, ο ***Πρετεντέρης*** ζητά ευθέως να δοθούν στην δημοσιότητα οι φωτογραφίες των δύο ανήλικων παιδιών για να λυντσαρισθούν με την πρώτη ευκαιρία. Ο ***Πρετεντέρης*** δεν τραβά μια μοναχική πορεία, δεν αποτελεί μια εξαίρεση. Η επιμονή του, η σκληρότητα που επιδεικνύει, τα μισαλλόδοξα κηρύγματα μίσους στα οποία επιδίδεται, σε όποιον βαπτίζει εχθρό της κοινωνίας, αποδεικνύουν ότι έχουμε ένα οργανικό μέρος της κρατικής καταστολής. Ο ***Πρετεντέρης*** δεν κρύβει τις προθέσεις του, διεκδίκησε την ρομφαία του ιεροεξεταστή, την κατέκτησε με κόπο, και δεν σκοπεύει να την αφήσει να πέσει από τα χέρια του. Θεωρεί ότι έχει ακόμα να αφήσει έργο πίσω του. Οι «εχθροί» δεν είναι και λίγοι. Η εμπάθεια του, το μίσος του για ό,τι «αποκλίνει» είναι απύθμενο.

Οι κοινωνικές ταραχές τον ερεθίζουν τα μάλα: «***Στη Γαλλία***», γράφει «***έναν χρόνο μετά την «κοινωνική διαμαρτυρία» και τις καταστροφές των Κίτρινων Γιλέκων, ο απολογισμός είναι 10.718 συλλήψεις, 3.100 καταδίκες από τα δικαστήρια και 400 φυλακίσεις με διάφορες ποινές χωρίς αναστολή ή εξαγορά. Η δημοκρατία αμύνθηκε***».

Το όνειρο του σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι η άμεση κήρυξη στρατιωτικού νόμου. Κατά βάθος θαυμάζει τον Πούτιν και τον Ερντογάν. Τις πρακτικές τους άλλωστε προτείνει: ό,τι κινείται συλλαμβάνεται. Τα περί δημοκρατίας είναι κουραφέξαλα. Κοινωνικές διαμαρτυρίες, κοινωνικές συγκρούσεις, εξεγέρσεις πρέπει να πατάσσονται εν τω άμα και το θάμα.

Και για να μην παρεξηγηθούμε. Η καταστολή που προτείνει ο Κάλαχαν του ***Βήματος*** και ο αριστερός δικαιωματισμός, που ο ίδιος κατακεραυνώνει, είναι απλά οι άλλες όψεις του ίδιου νομίσματος. Ο αριστερός δικαιωματισμός στοχεύει, επίσης, στην

που το πολιτικό σύστημα αδυνατεί να ικανοποιήσει. Την ίδια στιγμή, το κόστος διατήρησης της διεθνούς τάξης – ελεύθερο εμπόριο, στρατιωτικές εγγυήσεις προς συμμάχους – γίνεται όλο και πιο δυσβάστακτο».



Ο Χρυσόγονος παρατηρεί ακόμη, ότι η ολοένα και αυξανόμενη εσωτερική λαϊκή δυσαρέσκεια και ταυτόχρονα τα σημάδια μιας διεθνούς υποχώρησης επαναφέρουν την αμερικανική δημοκρατία στην κατάσταση, που βρισκόταν τον 19ο αιώνα, με έντονα τα στοιχεία που βλέπουμε σήμερα: κομματικοποιημένος τύπος και θεσμοί, νοθευμένες εκλογές, φυλετικές ταραχές, χρήση πολιτικής βίας σε μια χώρα 330 εκατομμύριων κατοίκων που διατρέχεται από τεράστιες γεωγραφικές, οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες και διαφορές.

Σύμφωνα με τον Μάρτιν Γούλφ, συγγραφέα και αρθρογράφο των *Financial Times*, «Βιώνουμε μια αλλαγή στην παγκόσμια ισορροπία δυνάμεων που είναι άνευ προηγουμένου. Η άνοδος της Κίνας είναι πιο αποσταθεροποιητική από αυτή της Γερμανίας στις αρχές του 20ού αιώνα και ταχύτερη από αυτήν των Ηνωμένων Πολιτειών. Το 2000 η κινεζική οικονομία αποτελούσε το 4% της παγκόσμιας οικονομίας˙ σήμερα είναι περίπου το 20%. Αυτό δεν έχει ξανασυμβεί ποτέ τόσο γρήγορα –και αλλάζει τα πάντα. Είναι μία θεμελιώδης πρόκληση στην ηγεμονία της Δύσης, που έχει διαρκέσει αρκετούς αιώνες».



Έκρηξη στο Καπιτώλιο το 1983, οι υλικές ζημιές...

χώρα αξίζει καλύτερα», τονίζει την ίδια «στιγμή» η *Business Roundtable*, ένα λόμπι που αντιπροσωπεύει την αφρόκρεμα των αμερικανικών επιχειρήσεων, από την Apple μέχρι την Boeing, περνώντας από τις American Express, Best Buy, Bank of America... Φυσικά πιστεύουν ότι η χώρα είναι οι ίδιοι, άρα εννοούν ότι αξίζουν ακόμα κάτι «καλύτερο»...

Ο πρώην πρέσβης των ΗΠΑ στη Μόσχα, Μάικλ Μακ Φάουλ, σε άρθρο του τονίζει ότι οι αμερικανικές ένοπλες δυνάμεις έχουν σταματήσει να εστιάζουν σε αυτό που ονόμαζαν «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» και προετοιμάζονται ολοταχώς για μια αντιπαράθεση σε όλη την περίμετρο του σινορωσικού μπλοκ, από τα στενά της Ταϊβάν και τη Νότια Σινική Θάλασσα ως την Ανατολική Ευρώπη και τη Βαλτική. Μνημονεύει, μάλιστα, ένα σημαντικό κατάλογο συμβάντων των τελευταίων μηνών που περιλαμβάνει την προσέγγιση ρωσικών μαχητικών σε απόσταση μόλις 30 μέτρων από αμερικανικό στρατηγικό βομβαρδιστικό Β-52 στη Μαύρη Θάλασσα, την αναχαίτιση έξι ρωσικών μαχητικών από αμερικανικά F-22 κοντά στην Αλάσκα, τον εμβολισμό αμερικανικού στρατιωτικού οχήματος από ρωσικό θωρακισμένο όχημα στη Συρία και την καταδίωξη αμερικανικού αντιτορπιλικού από ρωσικό στη θάλασσα της Ιαπωνίας. «Οι ΗΠΑ έχουν ξεκινήσει να δαπανούν δισεκατομμύρια για να ενισχύσουν τη στρατιωτική παρουσία τους στην Ευρώπη, ώστε το ΝΑΤΟ να είναι σε θέση να αναπτύξει 300.000 στρατιώτες, 30 πλοία και 30 σμήνη αεροσκαφών στα ανατολικά του σύνορα σε διάστημα 30 ημερών. Αυτές οι πρωτοβουλίες είναι καλές, αλλά όχι αρκετές. Το ΝΑΤΟ χρειάζεται μεγαλύτερες συμβατικές χερσαίες δυνάμεις για να αποτρέψει μια ρωσική επίθεση, ιδίως στη νότια πτέρυγά του», σημειώνει ο Αμερικανός διπλωμάτης στην επιθεώρηση ***Foreign Affairs***.

Η διεθνής «υποχώρηση», λοιπόν, των ΗΠΑ είναι πολύ σχετική και διόλου τελεσίδικη, ακόμα και από σημεία, όπως η Μέση Ανατολή, από τα οποία στρατηγικά αποτραβήχτηκε συμβάλλοντας προηγουμένως τα μάλα ώστε η περιοχή να μετατραπεί σε «μαύρη τρύπα». Το «εσωτερικό», αν μπορεί ποτέ να μιλήσει κάποιος για «εσωτερικό» ανεξάρτητα από τις λεγόμενες εξωτερικές υποθέσεις, παραμένει μια μπαρουταποθήκη και μάλιστα με το φυτίλι αναμμένο. Η σκλήρυνση και η επίδειξη δύναμης από το πολιτικοστρα-

αλλά και για την ίδια την σωματική τους ακεραιότητα και ίσως και την ζωή τους, εφ' όσον είναι πολύ πιθανό στην περίπτωση αυτή να βρεθούν οι κατάλληλοι «τιμωροί», που ντοπαρισμένοι από τα λεγόμενα του **Πρετεντέρη** και των ομοίων του, θα έδιναν το «κατάλληλο μάθημα» στα «κοινωνικά απόβλητα» ετών 15 και 17 αντίστοιχα. Μ' άλλα λόγια, ο **Πρετεντέρης** ζητά ευθέως να δοθούν στην δημοσιότητα οι φωτογραφίες των δύο ανήλικων παιδιών για να λυντσαρισθούν με την πρώτη ευκαιρία. Ο **Πρετεντέρης** δεν τραβά μια μοναχική πορεία, δεν αποτελεί μια εξαίρεση. Η επιμονή του, η σκληρότητα που επιδεικνύει, τα μισαλλόδοξα κηρύγματα μίσους στα οποία επιδίδεται, σε όποιον βαπτίζει εχθρό της κοινωνίας, αποδεικνύουν ότι έχουμε ένα οργανικό μέρος της κρατικής καταστολής. Ο **Πρετεντέρης** δεν κρύβει τις προθέσεις του, διεκδίκησε την ρομφαία του ιεροεξεταστή, την κατέκτησε με κόπο, και δεν σκοπεύει να την αφήσει να πέσει από τα χέρια του. Θεωρεί ότι έχει ακόμα να αφήσει έργο πίσω του. Οι «εχθροί» δεν είναι και λίγοι. Η εμπάθεια του, το μίσος του για ό,τι «αποκλίνει» είναι απύθμενο.

Οι κοινωνικές ταραχές τον ερεθίζουν τα μάλα: «***Στη Γαλλία***», γράφει «***έναν χρόνο μετά την «κοινωνική διαμαρτυρία» και τις καταστροφές των Κίτρινων Γιλέκων, ο απολογισμός είναι 10.718 συλλήψεις, 3.100 καταδίκες από τα δικαστήρια και 400 φυλακίσεις με διάφορες ποινές χωρίς αναστολή ή εξαγορά. Η δημοκρατία αμύνθηκε***».

Το όνειρο του σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι η άμεση κήρυξη στρατιωτικού νόμου. Κατά βάθος θαυμάζει τον Πούτιν και τον Ερντογάν. Τις πρακτικές τους άλλωστε προτείνει: ό,τι κινείται συλλαμβάνεται. Τα περί δημοκρατίας είναι κουραφέξαλα. Κοινωνικές διαμαρτυρίες, κοινωνικές συγκρούσεις, εξεγέρσεις πρέπει να πατάσσονται εν τω άμα και το θάμα.

Και για να μην παρεξηγηθούμε. Η καταστολή που προτείνει ο Κάλαχαν του **Βήματος** και ο αριστερός δικαιωματισμός, που ο ίδιος κατακεραυνώνει, είναι απλά οι άλλες όψεις του ίδιου νομίσματος. Ο αριστερός δικαιωματισμός στοχεύει, επίσης, στην καταστολή και μάλιστα με βαθύτερες συνέπειες, την ίδια στιγμή που ο εμμονικός Κάλαχαν του **Βήματος**, κατειλημμένος από την εμπάθεια και το μίσος που τον τυφλώνει, αρχίζει να μοιάζει μ' ένα σκιάχτρο, που πλέον δεν τρομάζει κανένα...

Πάντως, σε κάθε περίπτωση, άξιος είναι ο μισθός του και ας είναι καταραμένοι αυτοί οι Συριζαίοι, που ήθελαν να μας στερήσουν την ...συντροφιά του...



Λεόν

και αυξανόμενη εσωτερική λαϊκή δυσαρέσκεια και ταυτόχρονα τα σημάδια μιας διεθνούς υποχώρησης επαναφέρουν την αμερικανική δημοκρατία στην κατάσταση, που βρισκόταν τον 19ο αιώνα, με έντονα τα στοιχεία που βλέπουμε σήμερα: κομματικοποιημένος τύπος και θεσμοί, νοθευμένες εκλογές, φυλετικές ταραχές, χρήση πολιτικής βίας σε μια χώρα 330 εκατομμύριων κατοίκων που διατρέχεται από τεράστιες γεωγραφικές, οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες και διαφορές.

Σύμφωνα με τον Μάρτιν Γούλφ, συγγραφέα και αρθρογράφο των *Financial Times*, «Βιώνουμε μια αλλαγή στην παγκόσμια ισορροπία δυνάμεων που είναι άνευ προηγουμένου. Η άνοδος της Κίνας είναι πιο αποσταθεροποιητική από αυτή της Γερμανίας στις αρχές του 20ού αιώνα και ταχύτερη από αυτήν των Ηνωμένων Πολιτειών. Το 2000 η κινεζική οικονομία αποτελούσε το 4% της παγκόσμιας οικονομίας˙ σήμερα είναι περίπου το 20%. Αυτό δεν έχει ξανασυμβεί ποτέ τόσο γρήγορα –και αλλάζει τα πάντα. Είναι μία θεμελιώδης πρόκληση στην ηγεμονία της Δύσης, που έχει διαρκέσει αρκετούς αιώνες».



Έκρηξη στο Καπιτώλιο το 1983, οι υλικές ζημιές έφθασαν τα 250.000 δολάρια. **Προηγήθηκε προειδοποιητικό τηλεφώνημα ώστε να εκκενωθεί εγκαίρως το κτίριο, ενώ όπως αναφέρθηκε,** «η βόμβα ήταν μια μορφή διαμαρτυρίας για τις στρατιωτικές ενέργειες των ΗΠΑ στην Γρενάδα και τον Λίβανο»....

Την ίδια στιγμή, στην «λευκή» Αμερική των δεκάδων εκατομμυρίων ανέργων το αμερικάνικο όνειρο έχει σβήσει ανεπιστρεπτί, εκατοντάδες χιλιάδες είναι οι επιχειρήσεις που έχουν κλείσει οριστικά, πάνω

του σινορωσικού μπλοκ, από τα στενά της Ταϊβάν και τη Νότια Σινική Θάλασσα ως την Ανατολική Ευρώπη και τη Βαλτική. Μνημονεύει, μάλιστα, ένα σημαντικό κατάλογο συμβάντων των τελευταίων μηνών που περιλαμβάνει την προσέγγιση ρωσικών μαχητικών σε απόσταση μόλις 30 μέτρων από αμερικανικό στρατηγικό βομβαρδιστικό B-52 στη Μαύρη Θάλασσα, την αναχαίτιση έξι ρωσικών μαχητικών από αμερικανικά F-22 κοντά στην Αλάσκα, τον εμβολισμό αμερικανικού στρατιωτικού οχήματος από ρωσικό θωρακισμένο όχημα στη Συρία και την καταδίωξη αμερικανικού αντιτορπιλικού από ρωσικό στη θάλασσα της Ιαπωνίας. «Οι ΗΠΑ έχουν ξεκινήσει να δαπανούν δισεκατομμύρια για να ενισχύσουν τη στρατιωτική παρουσία τους στην Ευρώπη, ώστε το ΝΑΤΟ να είναι σε θέση να αναπτύξει 300.000 στρατιώτες, 30 πλοία και 30 σμήνη αεροσκαφών στα ανατολικά του σύνορα σε διάστημα 30 ημερών. Αυτές οι πρωτοβουλίες είναι καλές, αλλά όχι αρκετές. Το ΝΑΤΟ χρειάζεται μεγαλύτερες συμβατικές χερσαίες δυνάμεις για να αποτρέψει μια ρωσική επίθεση, ιδίως στη νότια πτέρυγά του», σημειώνει ο Αμερικανός διπλωμάτης στην επιθεώρηση ***Foreign Affairs***.

Η διεθνής «υποχώρηση», λοιπόν, των ΗΠΑ είναι πολύ σχετική και διόλου τελεσίδικη, ακόμα και από σημεία, όπως η Μέση Ανατολή, από τα οποία στρατηγικά αποτραβήχτηκε συμβάλλοντας προηγουμένως τα μάλα ώστε η περιοχή να μετατραπεί σε «μαύρη τρύπα». Το «εσωτερικό», αν μπορεί ποτέ να μιλήσει κάποιος για «εσωτερικό» ανεξάρτητα από τις λεγόμενες εξωτερικές υποθέσεις, παραμένει μια μπαρουταποθήκη και μάλιστα με το φυτίλι αναμμένο. Η σκλήρυνση και η επίδειξη δύναμης από το πολιτικοστρατιωτικό κατεστημένο σε «φίλους» και «συμμάχους» πρέπει να θεωρείται δεδομένη, σε μια περίοδο που οι εξελίξεις είναι εκρηκτικές όσον αφορά την επέλαση της 4ης βιομηχανικής επανάστασης με επιταχυντή την «πανδημία». Σχεδιασμοί της παγκόσμιας κυριαρχίας που αφορούν την επιβολή ψηφιακού νομίσματος, την λεγόμενη «πράσινη» ανάπτυξη με πρόσχημα την κλιματική αλλαγή, προχωρούν ακάθεκτοι σ' έναν πολυπολικό κυριαρχικό χάρτη.

Σ' ένα τέτοιο περιβάλλον τίποτα δεν είναι αδιανόητο...

Συσπείρωση Αναρχικών



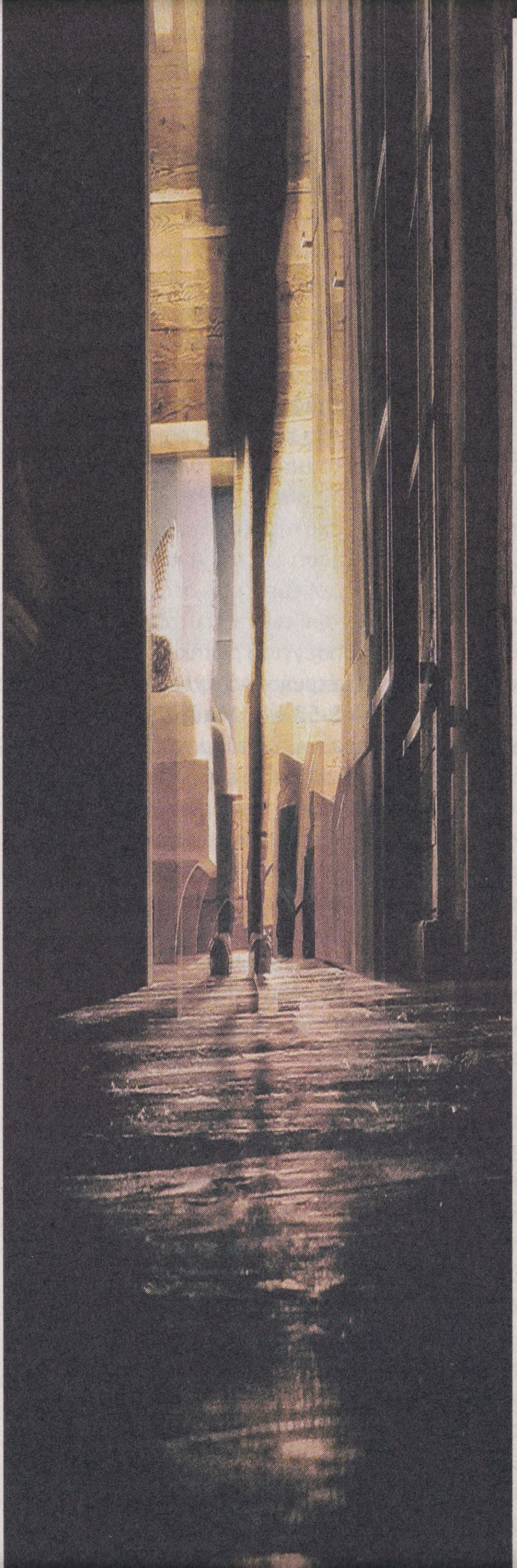
Πνευματική Ένδεια και Κρατική Εξουσία

Θα ήταν λογικό η είδηση της εφόδου και της κατάληψης του Καπιτωλίου από το πλήθος να πρόσφερε χαρά σε πάρα πολλούς αγωνιζόμενους ανθρώπους. Όπως, επίσης, είναι λογικό σύμβολα της εξουσίας που αποδίδουν μια σταθερή καταπιεστική σχέση με τους ανθρώπους να γίνονται αντικείμενο καταστροφών. Στην πρόσφατη «ελεύθερη» είσοδο στο Καπιτώλιο από το πλήθος δεν χαρήκαμε ούτε από την έφοδο ούτε από τις σέλφι εντός του κτηρίου. Η όλη εικόνα ήταν αποκρουστική και απογοητευτική για πάρα πολλούς, όχι με την ίδια αφετηρία σκέψης ασφαλώς. Διαφορετικά είδαν την συγκεκριμένη κατάληψη οι Δημοκρατικοί, διαφορετικά άλλα ριζοσπαστικά ρεύματα. Η απέχθεια μας και η λύπη μας για τέτοιες συμπεριφορές πηγάζουν από το γεγονός ότι πολλοί, πάρα πολλοί δυστυχώς, **ενεργούν βάσει υποδείξεων.** Δεν είναι μονάχα η ακροδεξιά πλέμπα που ξενίζει, το ίδιο θα ίσχυε και με ακροαριστερό μάχιμο τάγμα που θα ενεργούσε καθ' υπόδειξίν της ηγεσίας του ή μιας καλά οργανωμένης εξουσιαστικής ομάδας υποκίνησης. Και οπωσδήποτε το κάθε εθνικό ακροατήριο που σέρνεται της δουλοπαροικίας, αλλά και την μαζική μετάβαση νέων αγροτών από την ύπαιθρο στις πόλεις και στις νέες βιομηχανίες. **Η φάκα-πόλη είχε στηθεί και η λεία ήταν έτοιμη να παράξει για την καινούργια ελίτ.** *«Από την εποχή εκείνη, σε όλα τα κοινωνικά στρώματα της Γερμανίας –τόσο σε αυτά των εκμεταλλευόμενων όσο και σε εκείνα των εκμεταλλευτών– υπήρχε μια παθιασμένη επιθυμία να ενοποιηθεί η Γερμανία με κάθε κόστος»*[2]. Η οικονομική και πολιτική δύναμη του γερμανικού κράτους χτίστηκε βήμα-βήμα, πετραδάκι-πετραδάκι, με την αρωγή και συμμετοχή όλων των πολιτικών δυνάμεων.

Για να είναι εφικτή αυτή, η κατ' ουσίαν εξαπάτηση των περισσοτέρων ανθρώπων από την εξουσία, πρέπει να είναι γενικευμένη και διάχυτη **η πνευματική φτώχεια, η απαιδευσιά και η α-καλλιέργεια.** Η απομάκρυνση του ανθρώπου από τη φύση και την ύπαιθρο, από το περιβάλλον του, δηλαδή, δύναται μόνο όταν έχουν απωλεσθεί ή απονευρωθεί βασικές λειτουργίες κριτικής σκέψης, οι οποίες, παράλληλα με την απώλεια και στρέβλωση της αίσθησης της κοινότητας, αποτελούν οδυνηρά «κτυπήματα» της νεωτερικότητας. Η αποφυσικοποίηση και η αποξένωση του ανθρώπου. Αυτές οι αλλαγές στον τρόπο λειτουργίας του ανθρώπινου βίου οδήγησαν και οδηγούν στην **ιδιώτευση.** συνθήκες προϋπήρχαν. Ήταν έτοιμα τα βουνά για τα χιόνια.

Η διαπιστωμένη –από πολλούς– πνευματική νωθρότητα της εποχής δεν προκύπτει ουρανοκατέβατη. Για παράδειγμα το περασμένο καλοκαίρι το υπουργείο Παιδείας αποφάσισε τον **εξοβελισμό της μουσικής και των καλλιτεχνικών μαθημάτων** από το ωρολόγιο πρόγραμμα του Λυκείου, σε συνέχεια προηγούμενων αποφάσεων για περιορισμό των ωρών διδασκαλίας μαθημάτων τέχνης και φυσικής αγωγής σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Αυτές οι αποφάσεις δεν είναι ούτε αθώες ούτε άδολες. Πριν από μερικά χρόνια η Βρετανία άρχιζε να πληρώνει το «τίμημα» αυτής της πολιτικής. Ένας στους τέσσερις δασκάλους έπεφτε θύμα επίθεσης από μαθητή κάθε εβδομάδα. Είχε εφαρμόσει παλιότερα την ίδια με τώρα πολιτική του ελληνικού υπουργείου Παιδείας, δηλαδή ενίσχυση της τεχνολογίας και των επιστημών, μείωση και υποβάθμιση εικαστικών, θεατρικών και μουσικών μαθημάτων.

Είναι ευρέως αποδεκτό ότι ο ρόλος της **τέχνης είναι καταλυτικός στην ανάπτυξη της φαντασίας και της κριτικής σκέψης, της καλλιέργειας αξιών, αλλά και της ψυχοκοινωνικής αποκατάστασης.** Όταν σε ένα παιδί δεν δίδεται η δυνατότητα να εκφραστεί πάνω σε ένα χαρτί ή μέσω ενός πενταγράμμου, τότε ο ψυχικός του κόσμος μπορεί να νοσήσει. Και νοσεί ακόμη περισσότερο όταν οι ώρες παιχνιδιού με σωματική επαφή και δράση ελαχιστοποιούνται για χάρη μοντέρνων και σύγχρονων ψηφιακών μοντέλων. Συνεπώς, οι πολιτικές-κρατικές αποφάσεις παράγουν, επεκτείνουν και εντείνουν την πνευματική φτώχεια. Τόσο κοντόφθαλμα αναγκαία



Θα ήταν λογικό η είδηση της εφόδου και της κατάληψης του Καπιτωλίου από το πλήθος να πρόσφερε χαρά σε πάρα πολλούς αγωνιζόμενους ανθρώπους. Όπως, επίσης, είναι λογικό σύμβολα της εξουσίας που αποδίδουν μια σταθερή καταπιεστική σχέση με τους ανθρώπους να γίνονται αντικείμενο καταστροφών. Στην πρόσφατη «ελεύθερη» είσοδο στο Καπιτώλιο από το πλήθος δεν χαρήκαμε ούτε από την έφοδο ούτε από τις σέλφι εντός του κτηρίου. Η όλη εικόνα ήταν αποκρουστική και απογοητευτική για πάρα πολλούς, όχι με την ίδια αφετηρία σκέψης ασφαλώς. Διαφορετικά είδαν την συγκεκριμένη κατάληψη οι Δημοκρατικοί, διαφορετικά άλλα ριζοσπαστικά ρεύματα. Η απέχθεια μας και η λύπη μας για τέτοιες συμπεριφορές πηγάζουν από το γεγονός ότι πολλοί, πάρα πολλοί δυστυχώς, **ενεργούν βάσει υποδείξεων.** Δεν είναι μονάχα η ακροδεξιά πλέμπα που ξενίζει, το ίδιο θα ίσχυε και με ακροαριστερό μάχιμο τάγμα που θα ενεργούσε καθ' υπόδειξίν της ηγεσίας του ή μιας καλά οργανωμένης εξουσιαστικής ομάδας υποκίνησης. Και οπωσδήποτε το κάθε εθνικό ακροατήριο που σέρνεται σε πολέμους παρασυρόμενο από τα εθνικά ιδεώδη. Η εξουσία μέσω των ηγεσιών της κατορθώνει είτε να «ενώνει» είτε να «διαχωρίζει» τους ανθρώπους, πάντα πλασματικά και πάντα προς όφελος της διατήρησης των κεκτημένων της. Γράφει ο Κροπότκιν σε κείμενο του το 1913: «*Από αυτό τον πόλεμο και τη νίκη ενάντια στη Γαλλία* (εννοεί γαλλογερμανικό πόλεμο του 1870) *δημιουργήθηκε επιτέλους μια Γερμανική Αυτοκρατορία* ***–το όνειρο Ριζοσπαστών, Κρατικών Σοσιαλιστών και μέρους των Γερμανών Συντηρητικών από το 1848***»[1].

Τα εθνικά ιδεώδη, υποστηριζόμενα και ενισχυόμενα από σοσια-

της δουλοπαροικίας, αλλά και την μαζική μετάβαση νέων αγροτών από την ύπαιθρο στις πόλεις και στις νέες βιομηχανίες. **Η φάκα-πόλη είχε στηθεί και η λεία ήταν έτοιμη να παράξει για την καινούργια ελίτ.** «*Από την εποχή εκείνη, σε όλα τα κοινωνικά στρώματα της Γερμανίας –τόσο σε αυτά των εκμεταλλευόμενων όσο και σε εκείνα των εκμεταλλευτών– υπήρχε μια παθιασμένη επιθυμία να ενοποιηθεί η Γερμανία με κάθε κόστος*»[2]. Η οικονομική και πολιτική δύναμη του γερμανικού κράτους χτίστηκε βήμα-βήμα, πετραδάκι-πετραδάκι, με την αρωγή και συμμετοχή όλων των πολιτικών δυνάμεων.

Για να είναι εφικτή αυτή, η κατ' ουσίαν εξαπάτηση των περισσοτέρων ανθρώπων από την εξουσία, πρέπει να είναι γενικευμένη και διάχυτη **η πνευματική φτώχεια, η απαιδευσιά και η α-καλλιέργεια.** Η απομάκρυνση του ανθρώπου από τη φύση και την ύπαιθρο, από το περιβάλλον του, δηλαδή, δύναται μόνο όταν έχουν απωλεσθεί ή απονευρωθεί βασικές λειτουργίες κριτικής σκέψης, οι οποίες, παράλληλα με την απώλεια και στρέβλωση της αίσθησης της κοινότητας, αποτελούν οδυνηρά «κτυπήματα» της νεωτερικότητας. Η αποφυσικοποίηση και η αποξένωση του ανθρώπου. Αυτές οι αλλαγές στον τρόπο λειτουργίας του ανθρώπινου βίου οδήγησαν και οδηγούν στην **ιδιώτευση.** Αυτό που πολύ εύστοχα η αγγλική γλώσσα μεταφράζει το idiot ως ηλίθιο. Η αίσθηση της **κοινότητας** και της **συλλογικής-κοινής κουλτούρας** αποτελούν **ανθρώπινες ανάγκες,** οι οποίες σταδιακά συρρικνώνονται μέσω των σύγχρονων δημοκρατικών διαδικασιών και των οικονομικά ισχυρών με τελευταία παρουσίαση την γενικευμένη και παγκόσμια εδραίωση της ψηφιακής εποχής, η οποία εισβάλλει αναπόδραστα στις ζωές μας σε πάμπολλα επίπεδα και σε όλες τις ηλικίες. Δουλειά από το σπίτι, ψώνια από το σπίτι, ψυχαγωγία από το σπίτι. Αλλά και «σχολείο» από την οθόνη, παιχνίδια από την οθόνη, διασκέδαση και επαφές από οθόνες. Ο δημόσιος χώρος έχει συρρικνωθεί σε λειτουργίες και υπάρχει κυρίως για να υποδεχθεί επιχειρημα-

σε τον εξοβελισμό της μουσικής και των καλλιτεχνικών μαθημάτων από το ωρολόγιο πρόγραμμα του Λυκείου, σε συνέχεια προηγούμενων αποφάσεων για περιορισμό των ωρών διδασκαλίας μαθημάτων τέχνης και φυσικής αγωγής σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Αυτές οι αποφάσεις δεν είναι ούτε αθώες ούτε άδολες. Πριν από μερικά χρόνια η Βρετανία άρχιζε να πληρώνει το «τίμημα» αυτής της πολιτικής. Ένας στους τέσσερις δασκάλους έπεφτε θύμα επίθεσης από μαθητή κάθε εβδομάδα. Είχε εφαρμόσει παλιότερα την ίδια με τώρα πολιτική του ελληνικού υπουργείου Παιδείας, δηλαδή ενίσχυση της τεχνολογίας και των επιστημών, μείωση και υποβάθμιση εικαστικών, θεατρικών και μουσικών μαθημάτων.

Είναι ευρέως αποδεκτό ότι ο ρόλος της **τέχνης είναι καταλυτικός στην ανάπτυξη της φαντασίας και της κριτικής σκέψης, της καλλιέργειας αξιών, αλλά και της ψυχοκοινωνικής αποκατάστασης.** Όταν σε ένα παιδί δεν δίδεται η δυνατότητα να εκφραστεί πάνω σε ένα χαρτί ή μέσω ενός πενταγράμμου, τότε ο ψυχικός του κόσμος μπορεί να νοσήσει. Και νοσεί ακόμη περισσότερο όταν οι ώρες παιχνιδιού με σωματική επαφή και δράση ελαχιστοποιούνται για χάρη μοντέρνων και σύγχρονων ψηφιακών μοντέλων. Συνεπώς, οι πολιτικές-κρατικές αποφάσεις παράγουν, επεκτείνουν και εντείνουν την πνευματική φτώχεια. Τόσο κοντόφθαλμα αναγκαία για αυτούς. Και λέμε κοντόφθαλμα γιατί και οι ίδιες οι δημοκρατικές εξουσίες ήδη στροβιλίζονται από προβλήματα διαχείρισης της τυραννίας από την ολιγαρχική ελίτ. Φθάνοντας στο σημείο να υιοθετήσουν ακραία σενάρια και πρακτικές, όπως η επανάληψη κλασσικών ιστορικών παραδειγμάτων τύπου περίπτωσης Χίτλερ, ο οποίος ενώ εμφανίστηκε αδύναμος πολιτικά με την φυλάκιση του το 1923, η Δημοκρατία τού παρέδωσε τα κλειδιά διαχείρισης της χώρας το 1933 και οι ισχυροί βιομήχανοι χρηματοδοτούσαν το μεγάλο ψέμμα.

Ως γνωστόν ένας από τους αξιακούς πυλώνες της δημοκρατίας είναι η **ελευθερία έκφρασης.** Γνωρίζουμε πολύ καλά



τική για πάρα πολλούς, όχι με την ίδια αφετηρία σκέψης ασφαλώς. Διαφορετικά είδαν την συγκεκριμένη κατάληψη οι Δημοκρατικοί, διαφορετικά άλλα ριζοσπαστικά ρεύματα. Η απέχθεια μας και η λύπη μας για τέτοιες συμπεριφορές πηγάζουν από το γεγονός ότι πολλοί, πάρα πολλοί δυστυχώς, **ενεργούν βάσει υποδείξεων.** Δεν είναι μονάχα η ακροδεξιά πλέμπα που ξενίζει, το ίδιο θα ίσχυε και με ακροαριστερό μάχιμο τάγμα που θα ενεργούσε καθ' υπόδειξίν της ηγεσίας του ή μιας καλά οργανωμένης εξουσιαστικής ομάδας υποκίνησης. Και οπωσδήποτε το κάθε εθνικό ακροατήριο που σέρνεται σε πολέμους παρασυρόμενο από τα εθνικά ιδεώδη. Η εξουσία μέσω των ηγεσιών της κατορθώνει είτε να «ενώνει» είτε να «διαχωρίζει» τους ανθρώπους, πάντα πλασματικά και πάντα προς όφελος της διατήρησης των κεκτημένων της. Γράφει ο Κροπότκιν σε κείμενο του το 1913: «*Από αυτό τον πόλεμο και τη νίκη ενάντια στη Γαλλία* (εννοεί γαλλογερμανικό πόλεμο του 1870) *δημιουργήθηκε επιτέλους μια Γερμανική Αυτοκρατορία* ***–το όνειρο Ριζοσπαστών, Κρατικών Σοσιαλιστών και μέρους των Γερμανών Συντηρητικών από το 1848***»[1].

Τα εθνικά ιδεώδη, υποστηριζόμενα και ενισχυόμενα από σοσιαλιστές, κομμουνιστές και συντηρητικούς, έχουν χτίσει αυτοκρατορίες κατάλληλες για ιμπεριαλιστικές επεκτάσεις που η ελίτ έχει προδιαγράψει. Έχει σημασία, όμως, να αναφέρουμε, ότι η εξέγερση του 1848 σε κρατίδια της γερμανικής συνομοσπονδίας επέφερε την κατάργηση

Για να είναι εφικτή αυτή, η κατ' ουσίαν εξαπάτηση των περισσοτέρων ανθρώπων από την εξουσία, πρέπει να είναι γενικευμένη και διάχυτη **η πνευματική φτώχεια, η απαιδευσιά και η α-καλλιέργεια.** Η απομάκρυνση του ανθρώπου από τη φύση και την ύπαιθρο, από το περιβάλλον του, δηλαδή, δύναται μόνο όταν έχουν απωλεσθεί ή απονευρωθεί βασικές λειτουργίες κριτικής σκέψης, οι οποίες, παράλληλα με την απώλεια και στρέβλωση της αίσθησης της κοινότητας, αποτελούν οδυνηρά «κτυπήματα» της νεωτερικότητας. Η αποφυσικοποίηση και η αποξένωση του ανθρώπου. Αυτές οι αλλαγές στον τρόπο λειτουργίας του ανθρώπινου βίου οδήγησαν και οδηγούν στην **ιδιώτευση**. Αυτό που πολύ εύστοχα η αγγλική γλώσσα μεταφράζει το idiot ως ηλίθιο. Η αίσθηση της **κοινότητας** και της **συλλογικής-κοινής κουλτούρας** αποτελούν **ανθρώπινες ανάγκες,** οι οποίες σταδιακά συρρικνώνονται μέσω των σύγχρονων δημοκρατικών διαδικασιών και των οικονομικά ισχυρών με τελευταία παρουσίαση την γενικευμένη και παγκόσμια εδραίωση της ψηφιακής εποχής, η οποία εισβάλλει αναπόδραστα στις ζωές μας σε πάμπολλα επίπεδα και σε όλες τις ηλικίες. Δουλειά από το σπίτι, ψώνια από το σπίτι, ψυχαγωγία από το σπίτι. Αλλά και «σχολείο» από την οθόνη, παιχνίδια από την οθόνη, διασκέδαση και επαφές από οθόνες. Ο δημόσιος χώρος έχει συρρικνωθεί σε λειτουργίες και υπάρχει, κυρίως, για να υποδεχθεί επιχειρηματικούς σχεδιασμούς και έργα (projects). Ο ιδιωτικός χώρος ενσωμάτωσε δημόσιες λειτουργίες και ο δημόσιος χώρος περιορίστηκε στις ιδιωτικές οικονομικά πρωτοβουλίες. Μην θεωρήσουμε ότι όλα αυτά γίνονται και πραγματώνονται λόγω κορωναϊού. Επιταχύνθηκαν λόγω αυτού αλλά το πρόσφορο έδαφος και οι κατάλληλες

θεατρικών και μουσικών μαθημάτων.

Είναι ευρέως αποδεκτό ότι ο ρόλος της **τέχνης είναι καταλυτικός στην ανάπτυξη της φαντασίας και της κριτικής σκέψης, της καλλιέργειας αξιών, αλλά και της ψυχοκοινωνικής αποκατάστασης.** Όταν σε ένα παιδί δεν δίδεται η δυνατότητα να εκφραστεί πάνω σε ένα χαρτί ή μέσω ενός πενταγράμμου, τότε ο ψυχικός του κόσμος μπορεί να νοσήσει. Και νοσεί ακόμη περισσότερο όταν οι ώρες παιχνιδιού με σωματική επαφή και δράση ελαχιστοποιούνται για χάρη μοντέρνων και σύγχρονων ψηφιακών μοντέλων. Συνεπώς, οι πολιτικές-κρατικές αποφάσεις παράγουν, επεκτείνουν και εντείνουν την πνευματική φτώχεια. Τόσο κοντόφθαλμα αναγκαία για αυτούς. Και λέμε κοντόφθαλμα γιατί και οι ίδιες οι δημοκρατικές εξουσίες ήδη στροβιλίζονται από προβλήματα διαχείρισης της τυραννίας από την ολιγαρχική ελίτ. Φθάνοντας στο σημείο να υιοθετήσουν ακραία σενάρια και πρακτικές, όπως η επανάληψη κλασσικών ιστορικών παραδειγμάτων τύπου περίπτωσης Χίτλερ, ο οποίος ενώ εμφανίστηκε αδύναμος πολιτικά με την φυλάκιση του το 1923, η Δημοκρατία τού παρέδωσε τα κλειδιά διαχείρισης της χώρας το 1933 και οι ισχυροί βιομήχανοι χρηματοδοτούσαν το μεγάλο ψέμμα.

Ως γνωστόν ένας από τους αξιακούς πυλώνες της δημοκρατίας είναι η **ελευθερία έκφρασης**. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι αυτό αποτελεί έναν πολύ καλό αστικό μύθο. Είναι τουλάχιστον ειρωνικό, όμως, ξεδιάντροπα να φιμώνεται μέσω των λογαριασμών κοινωνικής δικτύωσης ο πρόεδρος της φιλελεύθερης –κατά τ' άλλα– Αμερικής Ν. Τράμπ και οι δημοσιογράφοι να σφυρίζουν κλέφτικα. Είναι οι ίδιοι φυσικά που αυτό-/ή ετερο- φιμώνονται όπως στην περίπτωση του Τ. Ασάνζ, η οποία αποτελεί όνειδος για την σύγχρονη δημοσιογραφία αφού συστηματικά θάβει,

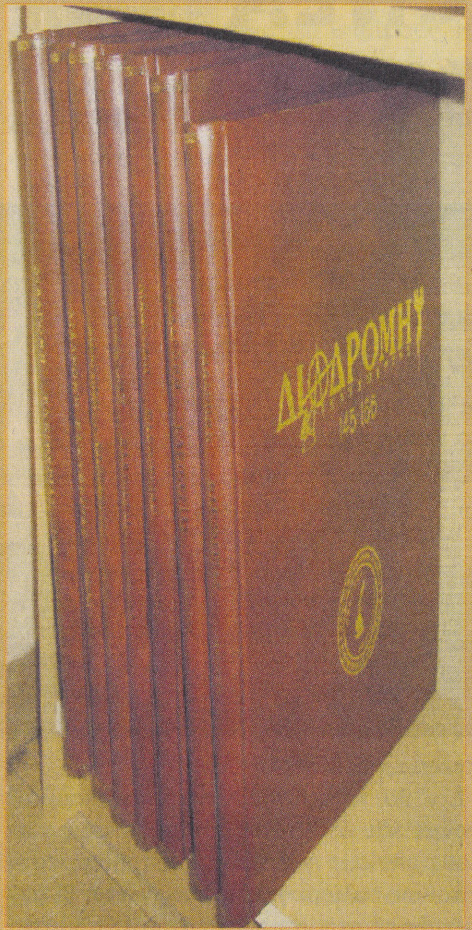
1. *Οι Αναρχικοί στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο*, Ανατρεπτικές εκδόσεις, 2018.

2. Π. Κροπότκιν, *Πόλεμοι και Καπιταλισμός*, σελ. 88, ό.π.

για χάρη της μεγάλης εξουσίας, το θέμα. Την ίδια στιγμή, όμως, μπορεί να γράφει σεντόνια, να κάνει αφιερώματα και να βγαίνει με ίδια εξώφυλλα αλληλεγγύης στην επίθεση που δέχεται η ελευθερία της έκφρασης μέσω των επιθέσεων στους γελοιογράφους της Γαλλίας, για παράδειγμα και που έρχεται χέρι-χέρι με την κρατική εξουσία να πορευτεί το δρόμο της υπεράσπισης της ελευθερίας της έκφρασης. Η λέξη ξεφτίλα είναι λίγη αλλά φανερώνει την πνευματική κατάπτωση και σαπίλα που υπάρχει και στη δημοσιογραφία. Έτσι οδηγηθήκαμε από το γαλλικό νόμο περί της ελευθερίας των δημοσιογράφων απέναντι στην εξουσία του κράτους (1881), οι δημοσιογράφοι να αποτελούν, στην σύγχρονή εποχή, τους βασικούς στρατιώτες χειραγώγησης και οκνηρίας της σκέψης των ανθρώπων. Πιστεύουμε ότι, όπως εύστοχα έγραψε ο Ζακ Ρανσιέρ σχετικά με τις γελοιογραφίες του Μωάμεθ, *«αυτές οι γελοιογραφίες δεν εκφράζουν καμμία έμφυτη αρχή ελευθερίας.* ***Ούτε άλλωστε προορίζονται για να μεταδώσουν κάποιο πάθος για ελευθερία.*** *Εκφράζουν, μεταξύ άλλων, το πνεύμα ανθρώπων που πιστεύουν πως ανήκουν σε μια πεφωτισμένη ελίτ και απευθύνουν ένα αίσθημα περιφρόνησης προς τη θρησκευτική πίστη πληθυσμών τους οποίους οι ίδιοι κρίνουν οπισθοδρομικούς... Θα ήταν ίσως η στιγμή να πούμε(...) πως μια γελοιογραφία δεν είναι παρά μια γελοιογραφία, πως αυτές οι γελοιογραφίες είναι μέτριας αξίας και εκφράζουν «ποταπά» συναισθήματα και πως καμμιά τους δεν αξίζει να εκθέτει τις ζωές των δημοσιογράφων, των δασκάλων και όλων αυτών που κάνουν δημόσια χρήση ενός λόγου στην τρέλα δολοφόνων. Είναι επίσης ώρα* ***να αποδώσουμε στην ελευθερία(...) πιο αξιοπρεπή σύμβολα από αυτά***»[3]. Με απλά λόγια, υποστηρίζεται με σθένος από όλο το φάσμα της κρατικής εξουσίας, των μμε και λοιπών πολιτικών οργανώσεων η ελευθερία στην έκφραση μεν, η οποία, ταυτόχρονα, προσβάλει και περιφρονεί αλαζονικά δε. Διδάσκοντας συνάμα έναν ανώτερο πνευματικό ελιτισμό υποκριτικό και διαχωριστικό (αφήνοντας αλώβητη σταθερά την πολιτική και οικονομική εξουσία. Δυο μέτρα και δυο σταθμά στην υπεράσπιση της ελευθερίας της έκφρασης, λοιπόν.

Σε αυτό το σημείο έχει ενδιαφέρον να σημειώσουμε ένα γεγονός που συνδέει την Δημοκρατία, τα κόμματα, την ελευθερία της έκφρασης και την πνευματική οξύνοια ή αναπηρία. Αναφερόμαστε στον **Φραντς Γαιγκερσταίτερ**, έναν αυστριακό αγρότη ο οποίος δολοφονήθηκε με γκιλοτίνα σε φυλακή του Βερολίνου το 1943. Πέντε χρόνια νωρίτερα τον Απρίλιο του 1938, οργανώνεται δημοψήφισμα εθελούσιας **Προσάρτησης της Αυστρίας** στην Γερμανία. Είχε προηγηθεί, φυσικά, τον περασμένο Μάρτιο η παραίτηση του αυστριακού καγκελάριου και η αναίμακτη είσοδος των ναζί στη Βιέννη. Άπαντα τα πολιτικά κόμματα, λοιπόν, **και οι σοσιαλδημοκράτες** κάνουν έκκληση να υπερψηφιστεί η Προσάρτηση (Anschluss). Ποσοστό 99,73% ψηφίζει υπέρ της Προσάρτησης. Όμως στα σύνορα με Βαυαρία, σε ένα χωριό, ένας αγρότης ο Φραντς Γαιγκερσταίτερ, ψηφίζει αρνητικά. **Η μοναδική αρνητική ψήφος**! Δεν ανήκε σε καμμία πολιτική οργάνωση, δεν ήταν κομματικοποιημένος και εάν πρέπει να του δώσουμε μια ταυτότητα θα πούμε ότι ήταν ένας πιστός χριστιανός. Αρνείται να καταταγεί στο στρατό των ναζί και καταδικάζεται σε θάνατο από το στρατοδικείο. Πιστεύει ότι είναι καλύτερα μερι-

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:



Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους.
Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

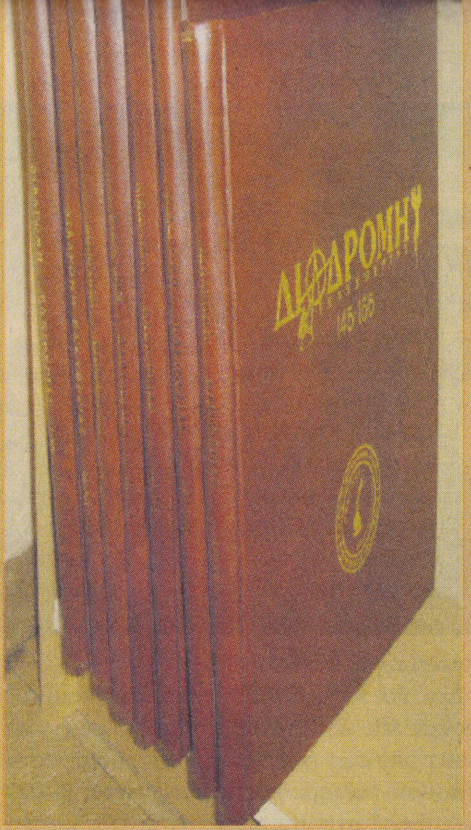
***

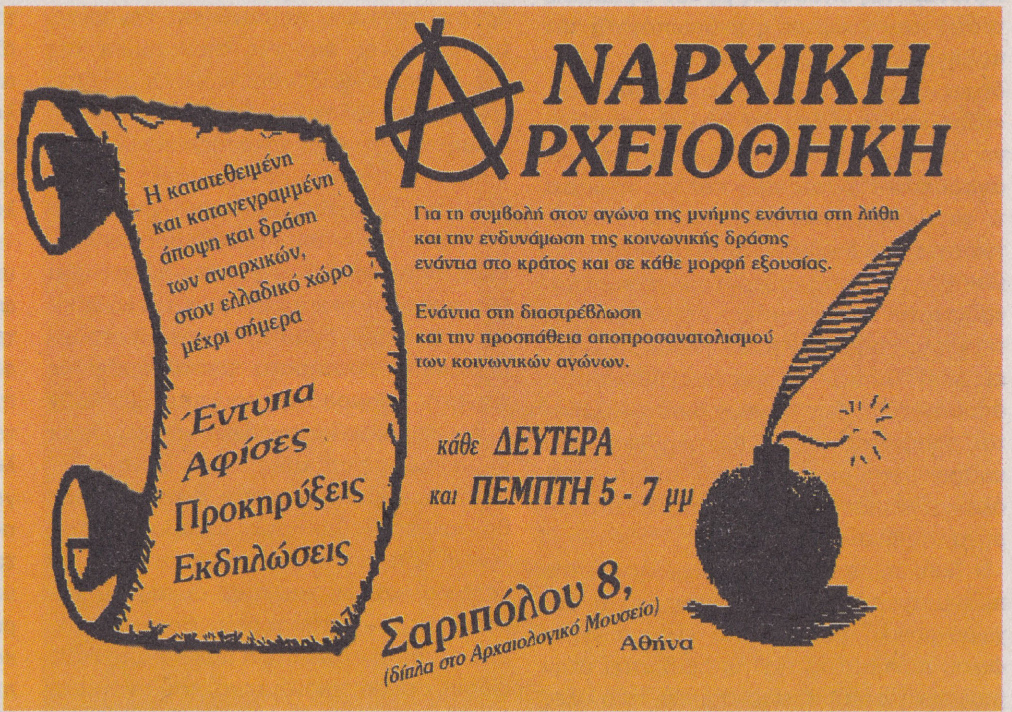
Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

του κράτους (1881), οι δημοσιογράφοι να αποτελούν, στην σύγχρονη εποχή, τους βασικούς στρατιώτες χειραγώγησης και οκνηρίας της σκέψης των ανθρώπων. Πιστεύουμε ότι, όπως εύστοχα έγραψε ο Ζακ Ρανσιέρ σχετικά με τις γελοιογραφίες του Μωάμεθ, *«αυτές οι γελοιογραφίες δεν εκφράζουν καμμία έμφυτη αρχή ελευθερίας.* ***Ούτε άλλωστε προορίζονται για να μεταδώσουν κάποιο πάθος για ελευθερία.*** *Εκφράζουν, μεταξύ άλλων, το πνεύμα ανθρώπων που πιστεύουν πως ανήκουν σε μια πεφωτισμένη ελίτ και απευθύνουν ένα αίσθημα περιφρόνησης προς τη θρησκευτική πίστη πληθυσμών τους οποίους οι ίδιοι κρίνουν οπισθοδρομικούς... Θα ήταν ίσως η στιγμή να πούμε(...) πως μια γελοιογραφία δεν είναι παρά μια γελοιογραφία, πως αυτές οι γελοιογραφίες είναι μέτριας αξίας και εκφράζουν «ποταπά» συναισθήματα και πως καμμιά τους δεν αξίζει να εκθέτει τις ζωές των δημοσιογράφων, των δασκάλων και όλων αυτών που κάνουν δημόσια χρήση ενός λόγου στην τρέλα δολοφόνων. Είναι επίσης ώρα* ***να αποδώσουμε στην ελευθερία(...) πιο αξιοπρεπή σύμβολα από αυτά***»[3]. Με απλά λόγια, υποστηρίζεται με σθένος από όλο το φάσμα της κρατικής εξουσίας, των μμε και λοιπών πολιτικών οργανώσεων η ελευθερία στην έκφραση μεν, η οποία, ταυτόχρονα, προσβάλει και περιφρονεί αλαζονικά δε. Διδάσκοντας συνάμα έναν ανώτερο πνευματικό ελιτισμό υποκριτικό και διαχωριστικό (αφήνοντας αλώβητη σταθερά την πολιτική και οικονομική εξουσία. Δυο μέτρα και δυο σταθμά στην υπεράσπιση της ελευθερίας της έκφρασης, λοιπόν.

Σε αυτό το σημείο έχει ενδιαφέρον να σημειώσουμε ένα γεγονός που συνδέει την Δημοκρατία, τα κόμματα, την ελευθερία της έκφρασης και την πνευματική οξύνοια ή αναπηρία. Αναφερόμαστε στον **Φραντς Γαιγκερσταϊτερ**, έναν αυστριακό αγρότη ο οποίος δολοφονήθηκε με γκιλοτίνα σε φυλακή του Βερολίνου το 1943. Πέντε χρόνια νωρίτερα τον Απρίλιο του 1938, οργανώνεται δημοψήφισμα εθελούσιας **Προσάρτησης της Αυστρίας** στην Γερμανία. Είχε προηγηθεί, φυσικά, τον περασμένο Μάρτιο η παραίτηση του αυστριακού καγκελάριου και η αναίμακτη είσοδος των ναζί στη Βιέννη. Άπαντα τα πολιτικά κόμματα, λοιπόν, **και οι σοσιαλδημοκράτες** κάνουν έκκληση να υπερψηφιστεί η Προσάρτηση (Anschluss). Ποσοστό 99,73% ψηφίζει υπέρ της Προσάρτησης. Όμως στα σύνορα με Βαυαρία, σε ένα χωριό, ένας αγρότης ο Φραντς Γαιγκερσταϊτερ, ψηφίζει αρνητικά. **Η μοναδική αρνητική ψήφος**! Δεν ανήκε σε καμμία πολιτική οργάνωση, δεν ήταν κομματικοποιημένος και εάν πρέπει να του δώσουμε μια ταυτότητα θα πούμε ότι ήταν ένας πιστός χριστιανός. Αρνείται να καταταγεί στο στρατό των ναζί και καταδικάζεται σε θάνατο από το στρατοδικείο. Πιστεύει ότι είναι καλύτερα μερικές στιγμές να υπακούς στον Θεό παρά στους ανθρώπους και θα τηρήσει μέχρι τέλους την εντολή για αγάπη στο πλησίον σου. Το παράδειγμα του, **ένα παράδειγμα αντίστασης στους ναζί, δεν προσμετράται στην αντίσταση ως πολιτικού αγωνιστή αλλά ως πιστού χριστιανού**. Γιατί, όμως, κατάφερε να μην λερώσει τα χέρια του με αίμα και με συνενοχή, ένας από τους ελάχιστους σε όλη την Αυστρία; Το πιθανότερο είναι να μην ήξερε τίποτα από ριζοσπάστες συγγραφείς και εξεγέρσεις, αλλά διέθετε μια πνευματική διαύγεια και ανεξαρτησία και ας ήταν πιστός μιας θρησκείας. Την ίδια ώρα που οι επίσκοποι και η εκκλησία της Αυστρίας αναφανδόν ψήφιζαν υπέρ της ναζιστικής Προσάρτησης, εκείνος διατηρούσε την αξιοπρεπή του στάση μόνος και συνεπής.

Η απελευθέρωση του ανθρώπου δεν θα έρθει, όπως πολύ καλά γνωρίζουμε, ούτε από υλιστικές εξεγέρσεις, για το ποιος θα κατέχει τα μέσα παραγωγής και ποιος θα νέμεται την εξουσία, αλλά ούτε από μια εξέγερση ενάντια σε κάθε μορφής εξουσία, εάν δεν διατηρήσουμε σε υψηλό επίπεδο την διαύγεια της σκέψης μας και την κριτική ανάλυση σε όλους και όλα και με εμάς παρόντες. Αποτελεί ίσως την πιο δύσκολη διαδρομή, διότι η ψηφιακή ολοκληρωτική λαίλαπα και η κρατική εξουσία φροντίζουν και εντείνουν την προσπάθεια ώστε να παραμένου-





οικονομική εξουσία. Δυο μέτρα και δυο σταθμά στην υπεράσπιση της ελευθερίας της έκφρασης, λοιπόν.

Σε αυτό το σημείο έχει ενδιαφέρον να σημειώσουμε ένα γεγονός που συνδέει την Δημοκρατία, τα κόμματα, την ελευθερία της έκφρασης και την πνευματική οξύνοια ή αναπηρία. Αναφερόμαστε στον **Φραντς Γαιγκερσταϊτερ**, έναν αυστριακό αγρότη ο οποίος δολοφονήθηκε με γκιλοτίνα σε φυλακή του Βερολίνου το 1943. Πέντε χρόνια νωρίτερα τον Απρίλιο του 1938, οργανώνεται δημοψήφισμα εθελούσιας **Προσάρτησης της Αυστρίας** στην Γερμανία. Είχε προηγηθεί, φυσικά, τον περασμένο Μάρτιο η παραίτηση του αυστριακού καγκελάριου και η αναίμακτη είσοδος των ναζί στη Βιέννη. Άπαντα τα πολιτικά κόμματα, λοιπόν, **και οι σοσιαλδημοκράτες** κάνουν έκκληση να υπερψηφιστεί η Προσάρτηση (Anschluss). Ποσοστό 99,73% ψηφίζει υπέρ της Προσάρτησης. Όμως στα σύνορα με Βαυαρία, σε ένα χωριό, ένας αγρότης ο Φραντς Γαιγκερσταϊτερ, ψηφίζει αρνητικά. **Η μοναδική αρνητική ψήφος**! Δεν ανήκε σε καμμία πολιτική οργάνωση, δεν ήταν κομματικοποιημένος και εάν πρέπει να του δώσουμε μια ταυτότητα θα πούμε ότι ήταν ένας πιστός χριστιανός. Αρνείται να καταταγεί στο στρατό των ναζί και καταδικάζεται σε θάνατο από το στρατοδικείο. Πιστεύει ότι είναι καλύτερα μερικές στιγμές να υπακούς στον Θεό παρά στους ανθρώπους και θα τηρήσει μέχρι τέλους την εντολή για αγάπη στο πλησίον σου. Το παράδειγμα του, **ένα παράδειγμα αντίστασης στους ναζί, δεν προσμετράται στην αντίσταση ως πολιτικού αγωνιστή αλλά ως πιστού χριστιανού**. Γιατί, όμως, κατάφερε να μην λερώσει τα χέρια του με αίμα και με συνενοχή, ένας από τους ελάχιστους σε όλη την Αυστρία; Το πιθανότερο είναι να μην ήξερε τίποτα από ριζοσπάστες συγγραφείς και εξεγέρσεις, αλλά διέθετε μια πνευματική διαύγεια και ανεξαρτησία και ας ήταν πιστός μιας θρησκείας. Την ίδια ώρα που οι επίσκοποι και η εκκλησία της Αυστρίας αναφανδόν ψήφιζαν υπέρ της ναζιστικής Προσάρτησης, εκείνος διατηρούσε την αξιοπρεπή του στάση μόνος και συνεπής.

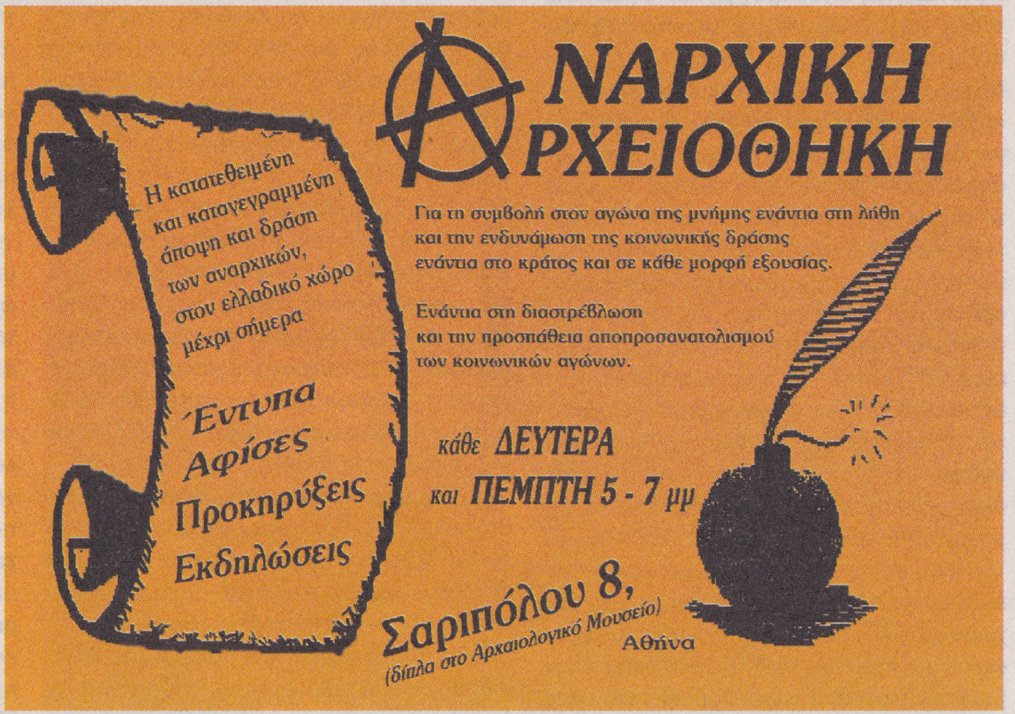
Η απελευθέρωση του ανθρώπου δεν θα έρθει, όπως πολύ καλά γνωρίζουμε, ούτε από υλιστικές εξεγέρσεις, για το ποιος θα κατέχει τα μέσα παραγωγής και ποιος θα νέμεται την εξουσία, αλλά ούτε από μια εξέγερση ενάντια σε κάθε μορφής εξουσία, εάν δεν διατηρήσουμε σε υψηλό επίπεδο την διαύγεια της σκέψης μας και την κριτική ανάλυση σε όλους και όλα και με εμάς παρόντες. Αποτελεί ίσως την πιο δύσκολη διαδρομή, διότι η ψηφιακή ολοκληρωτική λαίλαπα και η κρατική εξουσία φροντίζουν και εντείνουν την προσπάθεια ώστε να παραμένουμε ως άνθρωποι *πνευματικώς ανάπηροι έρμαιά τους, συμπορευόμενοι και υπερασπιζόμενοι –δήθεν– την ελευθερία της έκφρασης, της κατάληψης ενός κοινοβουλίου για την παράταση μιας προεδρικής θητείας ή ενός εθνικού ιδεώδους.*

Όμως, εάν ο ένας δρόμος δείχνει αυτή την ένδεια των αγώνων, υπάρχει ταυτόχρονα και ο δικός μας αγώνας, εκείνος που κρατά τη φλόγα της εξέγερσης και της ελπίδας για ελευθερία, αναμμένη όπως πρόσφατα στη Χιλή, στη Γουατεμάλα και αλλού όπου τα πυρποληνένα κοινοβούλια φωτίζουν τις πτυχές και τις δυνατότητες για ανυπακοή και διατήρηση του αγώνα για την πραγματική και ανεξούσια ελευθερία.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

3. Εφσυν,19/12/20, σ. 41.







ΤΑ ΨΗΦΙΑΚΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΚΑΙ Η «ΝΕΑ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ»...

«Πολλοί από εμάς ανησυχούν για το πότε τα πράγματα θα επιστρέψουν στο φυσιολογικό», Η σύντομη απάντηση είναι: Ποτέ! Τίποτα δεν θα επαναφέρει ποτέ την «θραυσμένη» αίσθηση της κανονικότητας που επικρατούσε πριν από την κρίση, επειδή η πανδημία του κορωνοϊού σηματοδοτεί ένα θεμελιώδες σημείο καμπής στην παγκόσμια ανάπτυξή μας».

Κλάους Σβάμπ



Τα καθημερινά γεγονότα που λαμβάνουν χώρα παγκοσμίως και η τεραστίας κλίμακας παγκόσμια αναδιάρθρωση των όρων επιβολής της κυριαρχίας, επιβεβαιώνουν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, ότι η πανδημία του νέου κορωναϊού αποτελεί τον επιταχυντή των εξελίξεων. **Οι ίδιοι οι κυρίαρχοι εξακολουθούν να μιλούν με πολεμικούς όρους παρ' ότι δεν εξελίσσεται μια ακόμη παγκόσμια ανθρωποσφαγή, που καταστρέφει τις υφιστάμενες υποδομές με τον εφιαλτικό τρόπο που γνώρισε η ανθρωπότητα τον προηγούμενο αιώνα. Ομολογούν, όμως, δίχως άλλο, ότι η «ανοικοδόμηση» της «νέας εποχής» δεν θα έχει προηγούμενο, ότι ο καινούργιος θαυμαστός κόσμος αναδύεται έχοντας προ πολλού περάσει το κατώφλι** της «αντικειμενικής» πραγμα-

πνευματικότητα κ.λπ.;

Δεν θα κουραστούμε να επαναλαμβάνουμε και να εξηγούμε τους λόγους για τους οποίους η «πανδημία» χρησιμοποιείται ως πολιορκητικός κριός για τη βίαιη μετάβαση στη νέα εποχή. Οι ανασχηματισμοί αφορούν το σύνολο των κοινωνικών δραστηριοτήτων, τις συνθήκες εργασίας, τις λεγόμενες παροχές στον τομέα της υγείας, της εκπαίδευσης κ.ο.κ. Οι μυλόπετρες της τεχνολογικής εξέλιξης και της 4ης βιομηχανικής επανάστασης, συνθλίβουν τεράστιες πληθυσμιακές ομάδες παγκοσμίως με ιδιαίτερη προτίμηση στους πιο

νικότητα» η οποία επιβάλλεται με καταιγιστικούς ρυθμούς και με την οποία βρισκόμαστε ήδη αντιμέτωποι. Στην περίπτωση της τηλεργασίας που τόσο προβάλλεται ως η ιδανική «λύση» είναι χαρακτηριστική η σταδιακή απώλεια της αίσθησης του χώρου και του χρόνου, ο προσωπικός χώρος πλέον ταυτίζεται με εκείνον της εκμετάλλευσης και του αναγκασμού για την επιβίωση. Καμία αλληλεπίδραση δεν υφίσταται μεταξύ των εργαζομένων, οι οποίες κοινω-

νικές σχέσεις εξαλείφονται. Η ανθρώπινη ύπαρξη αποτελεί πλέον μια κουκίδα στο ψηφιοποιημένο σύστημα της εταιρείας, όπου με την ίδια ευκολία που σε δείχνει ον, μ' ένα πάτημα κουμπιού απλώς δεν θα υπάρχεις. Καμμία απουσία δεν γίνεται αντιληπτή, ούτε κάποιος μπορεί να αναρωτηθεί γι' αυτήν ή να διεγερθεί καθ' οιονδήποτε τρόπο από αυτήν. Έτσι, εξαλείφεται η δυνατότητα αλληλεγγύης, της δράσης, απλά και μόνο διότι κανείς δεν ήξερε για την ύπαρξη σου, όπως κι εσύ άλλωστε δεν γνώριζες την δική τους.

τρόπο διαφήμιση ενός υπό πώληση προϊόντος και όχι στην δυσφήμηση του. Αυτό, όμως, που, όπως ήδη αναφέραμε, δεν μπορεί να κρυφθεί είναι το γεγονός ότι παγκοσμίως, το κόστος των υφιστάμενων μεταβολών το επωμίζονται αυτοί, που από την εξουσία θεωρούνται περιττοί και αναλώσιμοι.

Οι κενές θέσεις εργασίας ή ακριβέστερα, οι προς κατάργηση θέσεις εργασίας αυξάνονται συνεχώς ακολουθώντας μια ανοδική πορεία δυσθεώρητων μεγεθών όσο εισερχόμαστε βαθύτερα στον αυτοματισμό και την ψηφιοποίηση. Σε μια εποχή παγκόσμιας αβεβαιότητας και συνεχούς αναπροσαρμογής, το να προσδιορίσουμε το παρόν και σε κάποιο βαθμό το μέλλον είναι πρακτικά αδύνατο. Ταυτόχρονα, η νέα τεχνολογία εξελίσσεται και ο ρυθμός των αλλαγών αυξάνεται επελαύνοντας, στον κοινωνικό χώρο. Ο επανακαθορισμός του σχετίζεσθαι, της έννοιας και της φύσης της εργασίας και του υπάρχειν, είναι στην ημερήσια διάταξη. Πιστεύουμε, πως είναι ζωτικής σημασίας να ληφθούν υπ' όψιν όλα αυτά για να προσδιορίσουμε με τη σειρά μας, τόσο τις πραγματικές μας ανάγκες, όσο και για να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας στο άμεσο μέλλον.

Μια σχετικά πρόσφατη μελέτη, που κυκλοφόρησε για λογαριασμό του παγκόσμιου οικονομικού φόρουμ από το ***McKinsey Global Institute***, διαπιστώνει ότι περίπου το ένα πέμπτο του παγκόσμιου εργατικού δυναμικού θα επηρεαστεί από την υιοθέτηση της τεχνητής νοημοσύνης και του αυτοματισμού, με τον πιο σημαντικό αντίκτυπο να αφορά τα λεγόμενα ανεπτυγμένα κράτη, όπως το Ηνωμένο Βασίλειο, η Γερμανία και οι ΗΠΑ.

Μέχρι το 2022, το 50% των εταιρειών πιστεύουν ότι ο αυτοματισμός θα μειώσει τον αριθμό των υπαλλήλων πλήρους

«Πολλοί από εμάς ανησυχούν για το πότε τα πράγματα θα επιστρέψουν στο φυσιολογικό», Η σύντομη απάντηση είναι: Ποτέ! Τίποτα δεν θα επαναφέρει ποτέ την «θραυσμένη» αίσθηση της κανονικότητας που επικρατούσε πριν από την κρίση, επειδή η πανδημία του κορωνοϊού σηματοδοτεί ένα θεμελιώδες σημείο καμπής στην παγκόσμια ανάπτυξή μας».

Κλάους Σβάμπ

Τα καθημερινά γεγονότα που λαμβάνουν χώρα παγκοσμίως και η τεραστίας κλίμακας παγκόσμια αναδιάρθρωση των όρων επιβολής της κυριαρχίας, επιβεβαιώνουν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, ότι η πανδημία του νέου κορωναϊού αποτελεί τον επιταχυντή των εξελίξεων. **Οι ίδιοι οι κυρίαρχοι εξακολουθούν να μιλούν με πολεμικούς όρους παρ' ότι δεν εξελίσσεται μια ακόμη παγκόσμια ανθρωποσφαγή, που καταστρέφει τις υφιστάμενες υποδομές με τον εφιαλτικό τρόπο που γνώρισε η ανθρωπότητα τον προηγούμενο αιώνα. Ομολογούν, όμως, δίχως άλλο, ότι η «ανοικοδόμηση» της «νέας εποχής» δεν θα έχει προηγούμενο, ότι ο καινούργιος θαυμαστός κόσμος αναδύεται έχοντας προ πολλού περάσει το κατώφλι** της «αντικειμενικής» πραγματικότητας και διαβαίνει αυτό της εικονικής. Ο πόθος για την ελευθερία σβήνει και υποκαθίσταται από «βουτιές» στον κόσμο της τεχνητής νοημοσύνης. Ο κλοιός στενεύει, οδηγούμαστε σε μία πραγματικότητα όπου η φύση των πάντων διαστρεβλώνεται, σπάζοντας τα όρια του αληθινού, που αναμιγνύεται με το εικονικό, καθιστώντας όλο και περισσότερο δυσδιάκριτο τον πυρήνα της φυσικής ύπαρξης.

Η ζωή, τώρα και όχι στο μέλλον, στην πραγματικότητα του παρόντος κι όχι στη χωροχρονική αοριστότητα ενός συγγραφικού πονήματος, έχει υποβιβαστεί στην βιολογική σφαίρα, αποκομμένη από όλες τις υπόλοιπες ιδιότητες, που συγκροτούν και καθορίζουν τον άνθρωπο και τη μοναδικότητά του. Γινόμαστε σαν εκείνους



πνευματικότητα κ.λπ.;

Δεν θα κουραστούμε να επαναλαμβάνουμε και να εξηγούμε τους λόγους για τους οποίους η «πανδημία» χρησιμοποιείται ως πολιορκητικός κριός για τη βίαιη μετάβαση στη νέα εποχή. Οι ανασχηματισμοί αφορούν το σύνολο των κοινωνικών δραστηριοτήτων, τις συνθήκες εργασίας, τις λεγόμενες παροχές στον τομέα της υγείας, της εκπαίδευσης κ.ο.κ. Οι μυλόπετρες της τεχνολογικής εξέλιξης και της 4ης βιομηχανικής επανάστασης, συνθλίβουν τεράστιες πληθυσμιακές ομάδες παγκοσμίως με ιδιαίτερη προτίμηση στους πιο αδύναμους και αποκλεισμένους ανθρώπους. Φανταστείτε «έξυπνες» πόλεις που καταγράφουν το κάθε βλέμμα, την κάθε κίνηση, την κάθε δραστηριότητα. Προγραμματισμένα συστήματα με αλγόριθμους τεχνητής νοημοσύνης που παρεμβαίνουν αυτόματα εάν καταγραφεί αποκλίνουσα συμπεριφορά απ' την επιτρεπόμενη.

Στην παρούσα προσπάθεια καταγραφής θα αναφερθούμε στις μεταβολές, που εγκαθιδρύονται και μετασχηματίζουν την εργασία, καθώς και τους άμεσα εμπλεκόμενους σε αυτήν τομείς. Θα μείνουμε, όπως πάντα, σχολαστικά μακριά από κάθε είδους στείρο οικονομισμό, που ανάγει τη ζωή σε μια καταναλωτική συνθήκη και που την επιβεβαιώνει ως τέτοια, εφ' όσον διατηρείται απλά η πρόσβαση στην κατανά-

μεταξύ των εργαζομένων, οι οποίες κοινωνικές σχέσεις εξαλείφονται. Η ανθρώπινη ύπαρξη αποτελεί πλέον μια κουκίδα στο ψηφιοποιημένο σύστημα της εταιρείας, όπου με την ίδια ευκολία που σε δείχνει on, μ' ένα πάτημα κουμπιού απλώς δεν θα υπάρχεις. Καμμία απουσία δεν γίνεται αντιληπτή, ούτε κάποιος μπορεί να αναρωτηθεί γι' αυτήν ή να διεγερθεί καθ' οιονδήποτε τρόπο από αυτήν. Έτσι, εξαλείφεται η δυνατότητα αλληλεγγύης, της δράσης, απλά και μόνο διότι κανείς δεν ήξερε για την ύπαρξη σου, όπως κι εσύ άλλωστε δεν γνώριζες την δική τους.

Κατά τη διάρκεια των τελευταίων ετών, υπάρχει μια συνεχής αλλαγή στις περιγραφές θέσεων εργασίας που περιλαμβάνουν την ορολογία του κλάδου του industry 4.0. Η ***Βιομηχανία 4.0*** (Industry 4.0) είναι η ονομασία που δόθηκε στην τρέχουσα τάση της αυτοματοποίησης και της ανταλλαγής δεδομένων στις τεχνολογίες παραγωγής. Περιλαμβάνει τα κυβερνο-φυσικά συστήματα, το Διαδίκτυο των πραγμάτων, το cloud computing και την γνωστική υπολογιστική. Η ***Βιομηχανία 4.0*** αναφέρεται συνήθως ως η τέταρτη βιομηχανική επανάσταση, ενώ η σχετική ορολογία περιλαμβάνει λέξεις, όπως το Internet of Things, το Augmented Reality, το Artificial Intelligence και το Machine Learning.

Παρ' όλο που οι ειδικοί και τεχνοκράτες

νονται συνεχώς ακολουθώντας μια ανοδική πορεία δυσθεώρητων μεγεθών όσο εισερχόμαστε βαθύτερα στον αυτοματισμό και την ψηφιοποίηση. Σε μια εποχή παγκόσμιας αβεβαιότητας και συνεχούς αναπροσαρμογής, το να προσδιορίσουμε το παρόν και σε κάποιο βαθμό το μέλλον είναι πρακτικά αδύνατο. Ταυτόχρονα, η νέα τεχνολογία εξελίσσεται και ο ρυθμός των αλλαγών αυξάνεται επελαύνοντας, στον κοινωνικό χώρο. Ο επανακαθορισμός του σχετίζεσθαι, της έννοιας και της φύσης της εργασίας και του υπάρχειν, είναι στην ημερήσια διάταξη. Πιστεύουμε, πως είναι ζωτικής σημασίας να ληφθούν υπ' όψιν όλα αυτά για να προσδιορίσουμε με τη σειρά μας, τόσο τις πραγματικές μας ανάγκες, όσο και για να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας στο άμεσο μέλλον.

Μια σχετικά πρόσφατη μελέτη, που κυκλοφόρησε για λογαριασμό του παγκόσμιου οικονομικού φόρουμ από το ***McKinsey Global Institute***, διαπιστώνει ότι περίπου το ένα πέμπτο του παγκόσμιου εργατικού δυναμικού θα επηρεαστεί από την υιοθέτηση της τεχνητής νοημοσύνης και του αυτοματισμού, με τον πιο σημαντικό αντίκτυπο να αφορά τα λεγόμενα ανεπτυγμένα κράτη, όπως το Ηνωμένο Βασίλειο, η Γερμανία και οι ΗΠΑ.

Μέχρι το 2022, το 50% των εταιρειών πιστεύουν ότι ο αυτοματισμός θα μειώσει τον αριθμό των υπαλλήλων πλήρους απασχόλησης και έως το 2030, τα ρομπότ θα αντικαταστήσουν 800 εκατομμύρια εργαζόμενους σε όλο τον κόσμο. Στην ουσία θα συγχωνευτούν και θα λειτουργούν, από τα αυτοματοποιημένα «***κυβερνο-φυσικά***» συστήματα, που λόγω της τεχνητής νοημοσύνης, έχουν τη δυνατότητα λήψης αποφάσεων σε πραγματικό χρόνο, κι έτσι θα καταργηθούν τα 800 εκατομμύρια θέσεις εργασίας. Να επισημάνουμε πως η εν λόγω μελέτη θεωρείται μια εκ των συντηρητικών, όσον αφορά τα μεγέθη των αριθμών. Όμως και εδώ βλέπουμε μια κοινή συνισταμένη, που τη συναντούμε σε πολλές μελέτες και σχεδιασμούς διάφορων φορέων και οργανισμών. Το 2030 είναι η δεκαετία που πρέπει να έχουν ολοκληρωθεί τεκτονικές αλλαγές στο παγκόσμιο γί-

νουν χώρα παγκοσμίως και η τερά-στίας κλίμακας παγκόσμια αναδιάρθρωση των όρων επιβολής της κυριαρχίας, επιβεβαιώνουν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, ότι η πανδημία του νέου κορωναϊού αποτελεί τον επιταχυντή των εξελίξεων. **Οι ίδιοι οι κυρίαρχοι εξακολουθούν να μιλούν με πολεμικούς όρους παρ' ότι δεν εξελίσσεται μια ακόμη παγκόσμια ανθρωποσφαγή, που καταστρέφει τις υφιστάμενες υποδομές με τον εφιαλτικό τρόπο που γνώρισε η ανθρωπότητα τον προηγούμενο αιώνα. Ομολογούν, όμως, δίχως άλλο, ότι η «ανοικοδόμηση» της «νέας εποχής» δεν θα έχει προηγούμενο, ότι ο καινούργιος θαυμαστός κόσμος αναδύεται έχοντας προ πολλού περάσει το κατώφλι** της «αντικειμενικής» πραγματικότητας και διαβαίνει αυτό της εικονικής. Ο πόθος για την ελευθερία σβήνει και υποκαθίσταται από «βουτιές» στον κόσμο της τεχνητής νοημοσύνης. Ο κλοιός στενεύει, οδηγούμαστε σε μία πραγματικότητα όπου η φύση των πάντων διαστρεβλώνεται, σπάζοντας τα όρια του αληθινού, που αναμιγνύεται με το εικονικό, καθιστώντας όλο και περισσότερο δυσδιάκριτο τον πυρήνα της φυσικής ύπαρξης.

Η ζωή, τώρα και όχι στο μέλλον, στην πραγματικότητα του παρόντος κι όχι στη χωροχρονική αοριστότητα ενός συγγραφικού πονήματος, έχει υποβιβαστεί στην βιολογική σφαίρα, αποκομμένη από όλες τις υπόλοιπες ιδιότητες, που συγκροτούν και καθορίζουν τον άνθρωπο και τη μοναδικότητα του. Γινόμαστε σαν εκείνους τους μικροοργανισμούς, που δεν γίνονται ορατοί με γυμνό μάτι, παρά μόνο με το μικροσκόπιο του επιστήμονα. Παγιδευμένοι σε μια διαφανή γυάλα ως υπό μελέτη υποκείμενο. Στο όνομα της ασφάλειας, έχουμε μετατραπεί σε μια αποστειρωμένη και εν δυνάμει νοσογόνα συνθήκη. Τί μας απομένει ως ανθρώπους, όταν με το χειρουργικό νυστέρι ακρωτηριάζονται μια μία οι πλευρές της ύπαρξής μας; Κοινωνικές σχέσεις, ερωτικές σχέσεις, συναισθήματα,



πνευματικότητα κ.λπ.;

Δεν θα κουραστούμε να επαναλαμβάνουμε και να εξηγούμε τους λόγους για τους οποίους η «πανδημία» χρησιμοποιείται ως πολιορκητικός κριός για τη βίαιη μετάβαση στη νέα εποχή. Οι ανασχηματισμοί αφορούν το σύνολο των κοινωνικών δραστηριοτήτων, τις συνθήκες εργασίας, τις λεγόμενες παροχές στον τομέα της υγείας, της εκπαίδευσης κ.ο.κ. Οι μυλόπετρες της τεχνολογικής εξέλιξης και της $4^{ης}$ βιομηχανικής επανάστασης, συνθλίβουν τεράστιες πληθυσμιακές ομάδες παγκοσμίως με ιδιαίτερη προτίμηση στους πιο αδύναμους και αποκλεισμένους ανθρώπους. Φανταστείτε «έξυπνες» πόλεις που καταγράφουν το κάθε βλέμμα, την κάθε κίνηση, την κάθε δραστηριότητα. Προγραμματισμένα συστήματα με αλγόριθμους τεχνητής νοημοσύνης που παρεμβαίνουν αυτόματα εάν καταγραφεί αποκλίνουσα συμπεριφορά απ' την επιτρεπόμενη.

Στην παρούσα προσπάθεια καταγραφής θα αναφερθούμε στις μεταβολές, που εγκαθιδρύονται και μετασχηματίζουν την εργασία, καθώς και τους άμεσα εμπλεκόμενους σε αυτήν τομείς. Θα μείνουμε, όπως πάντα, σχολαστικά μακριά από κάθε είδους στείρο οικονομισμό, που ανάγει τη ζωή σε μια καταναλωτική συνθήκη και που την επιβεβαιώνει ως τέτοια, εφ' όσον διατηρείται απλά η πρόσβαση στην κατανάλωση. Ειδ' άλλως, θα κηρύτταμε τον γνωστό ανένδοτο αγώνα για το δικαίωμα της ...κατάπτωσης του ανθρώπου που υπάρχει για να καταναλώνει. Αντιλαμβανόμαστε τον άνθρωπο έξω από οικονομικούς όρους και εντός μιας άυλης αίσθησης της ελευθερίας, που πραγματώνεται όσο ο άνθρωπος επιστρέφει στις ρίζες της ύπαρξής του, την φυσική καταγωγή του.

Η επαναθεμελίωση της κυριαρχίας, είναι ουσιαστικά η πολυσυζητημένη «*νέα κανο-*

νικές σχέσεις εξαλείφονται. Η ανθρώπινη ύπαρξη αποτελεί πλέον μια κουκίδα στο ψηφιοποιημένο σύστημα της εταιρείας, όπου με την ίδια ευκολία που σε δείχνει on, μ' ένα πάτημα κουμπιού απλώς δεν θα υπάρχεις. Καμμία απουσία δεν γίνεται αντιληπτή, ούτε κάποιος μπορεί να αναρωτηθεί γι' αυτήν ή να διεγερθεί καθ' οιονδήποτε τρόπο από αυτήν. Έτσι, εξαλείφεται η δυνατότητα αλληλεγγύης, της δράσης, απλά και μόνο διότι κανείς δεν ήξερε για την ύπαρξη σου, όπως κι εσύ άλλωστε δεν γνώριζες την δική τους.

Κατά τη διάρκεια των τελευταίων ετών, υπάρχει μια συνεχής αλλαγή στις περιγραφές θέσεων εργασίας που περιλαμβάνουν την ορολογία του κλάδου του industry 4.0. Η ***Βιομηχανία 4.0*** (Industry 4.0) είναι η ονομασία που δόθηκε στην τρέχουσα τάση της αυτοματοποίησης και της ανταλλαγής δεδομένων στις τεχνολογίες παραγωγής. Περιλαμβάνει τα κυβερνο-φυσικά συστήματα, το Διαδίκτυο των πραγμάτων, το cloud computing και την γνωστική υπολογιστική. Η ***Βιομηχανία 4.0*** αναφέρεται συνήθως ως η τέταρτη βιομηχανική επανάσταση, ενώ η σχετική ορολογία περιλαμβάνει λέξεις, όπως το Internet of Things, το Augmented Reality, το Artificial Intelligence και το Machine Learning.

Παρ' όλο που οι ειδικοί και τεχνοκράτες προβλέπουν, ότι η ***τέταρτη βιομηχανική επανάσταση*** θα μειώσει τον φόρτο εργασίας και μας διαβεβαιώνουν, πως αυτό θα είναι προς όφελος των εργαζομένων, εμείς δεν μπορούμε παρά να πιστέψουμε αυτό που νιώθουμε, αυτό που βιώνουμε και αυτό δεν είναι άλλο απ' τον αυξανόμενο περιορισμό της ελευθερίας μας. Εξ άλλου, είναι ποτέ δυνατόν να ισχυριστούν το αντίθετο, αφού ακόμη και οι πιο απλοί όροι marketing προτρέπουν στην με κάθε

τη σειρά μας, τόσο τις πραγματικές μας ανάγκες, όσο και για να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας στο άμεσο μέλλον.

Μια σχετικά πρόσφατη μελέτη, που κυκλοφόρησε για λογαριασμό του παγκόσμιου οικονομικού φόρουμ από το ***McKinsey Global Institute***, διαπιστώνει ότι περίπου το ένα πέμπτο του παγκόσμιου εργατικού δυναμικού θα επηρεαστεί από την υιοθέτηση της τεχνητής νοημοσύνης και του αυτοματισμού, με τον πιο σημαντικό αντίκτυπο να αφορά τα λεγόμενα ανεπτυγμένα κράτη, όπως το Ηνωμένο Βασίλειο, η Γερμανία και οι ΗΠΑ.

Μέχρι το 2022, το 50% των εταιρειών πιστεύουν ότι ο αυτοματισμός θα μειώσει τον αριθμό των υπαλλήλων πλήρους απασχόλησης και έως το 2030, τα ρομπότ θα αντικαταστήσουν 800 εκατομμύρια εργαζόμενους σε όλο τον κόσμο. Στην ουσία θα συγχωνευτούν και θα λειτουργούν, από τα αυτοματοποιημένα «***κυβερνο-φυσικά***» συστήματα, που λόγω της τεχνητής νοημοσύνης, έχουν τη δυνατότητα λήψης αποφάσεων σε πραγματικό χρόνο, κι έτσι θα καταργηθούν τα 800 εκατομμύρια θέσεις εργασίας. Να επισημάνουμε πως η εν λόγω μελέτη θεωρείται μια εκ των συντηρητικών, όσον αφορά τα μεγέθη των αριθμών. Όμως και εδώ βλέπουμε μια κοινή συνισταμένη, που τη συναντούμε σε πολλές μελέτες και σχεδιασμούς διάφορων φορέων και οργανισμών. Το 2030 είναι η δεκαετία που πρέπει να έχουν ολοκληρωθεί τεκτονικές αλλαγές στο παγκόσμιο γίγνεσθαι (βλ. ατζέντα 2030 του ΟΗΕ).

Όπως αναφέρεται, λοιπόν, στη συγκεκριμένη μελέτη, αλλά και όχι μόνο, καθώς τα στοιχεία έρχονται από πολλούς φορείς, δεξαμενές σκέψης και παγκόσμιους οργανισμούς που φυσικά δεν είναι φιλικά διακείμενοι προς τον άνθρωπο ως τέτοιον άλλα ως εργαλείο, η τεχνητή νοημοσύνη και ο αυτοματισμός θα επηρεάσουν περισσότερο τα ανεπτυγμένα κράτη στο παρόν έως και 50%. Τα υπόλοιπα κράτη θα επηρεα-

στούν λιγότερο; Ή οι κατηργημένες θέσεις εργασίας δεν θα φτάσουν σ' αυτά τα ύψη; Με λίγα λόγια π.χ. τα κράτη της ανατολικής μεσογείου, ή των Βαλκανίων θα έχουν καλύτερη τύχη; Φυσικά και όχι. Τα κράτη που τεχνολογικά βρίσκονται πίσω θα χρειαστεί να αναδιαρθρώσουν το οικονομικό τους μοντέλο αντικαθιστώντας το μ' ένα άλλο που θα συνδέεται και θα μπορεί να λειτουργήσει στην όλο και περισσότερο παγκοσμιοποιημένη πραγματικότητα.

Η μετάβαση για τα «καθυστερημένα» τεχνολογικά κράτη θα είναι βίαιη και οι μεταβολές που επίκειται θα επηρεάσουν βαθιά μια ολόκληρη γενιά, φτωχοποιώντας περαιτέρω και δη τους νεότερους. Πρακτικά αυτός ο μετασχηματισμός σημαίνει μια άνευ προηγουμένου εξαθλίωση τεράστιων πληθυσμιακών ομάδων, που δύναται να λάβει ακόμη και την μορφή γενοκτονίας. Θα καταργηθούν επαγγέλματα, θα απορροφηθούν βιομηχανίες που λόγω του αυτοματισμού θα χρειάζονται όλο και λιγότερους, θα ψηφιοποιηθεί το σύνολο της ζωής.

Λέγεται πως η αυτοματοποίηση της εργασίας επηρεάζει, κυρίως την μεταποιητική βιομηχανία και την γεωργία. Υποστηρίζεται δε πως, η έλλειψη αλληλεξάρτησης των κρατών της ανατολικής μεσογείου και της Αν. Ευρώπης, από αυτές τις βιομηχανίες τις κατέστησαν ανθεκτικότερες οικονομικά. Αυτό, όμως, που δεν αναφέρεται, είναι πως η ψηφιοποίηση της εργασίας δεν αφορά αυτούς τους τομείς μόνο, αλλά το μετασχηματισμό στη φύση της εργασίας. Βέβαια αυτό, δεν μένει παρά να επιβεβαιωθεί και δυστυχώς θα γίνει με τον πιο άσχημο τρόπο. Διότι τα λεγόμενα πιο ανεπτυγμένα κράτη, έχουν καλύτερες υποδομές και μεγαλύτερη τεχνολογική εξέλιξη. Αποτέλεσμα αυτού είναι να μπορούν να επιβάλουν ευκολότερα τη νέα πραγματικότητα στους υπηκόους τους, διότι ως ένα βαθμό οι τροποποιήσεις λαμβάνουν χώρα τα τελευταία χρόνια και υπάρχει μια κάποια εξοικείωση. Αυτό δεν μας κάνει να παραβλέπουμε το γεγονός, πως κι εκεί οι επερχόμενες αλλαγές μπορεί δυνητικά να δημιουργήσουν μεγάλες αντιθέσεις και εν δυνάμει συγκρούσεις.

Οι επενδύσεις σε τεχνολογίες που επιτρέπουν και προωθούν τον ψηφιακό μετασχηματισμό εκτιμάται, ότι θα ανέλθουν σε 6,8 τρις δολάρια παγκοσμίως έως το 2023. Μάλιστα, οι άμεσες επενδύσεις στον ψηφιακό μετασχηματισμό εκτιμάται ότι θα αυξάνονται με μέσο ετήσιο ρυθμό 15,5% παγκοσμίως, μεταξύ 2020 και 2023. Αντίθετα, οι επενδύσεις στην αγορά Τεχνολογίας Πληροφορικής και Επικοινωνιών (ΤΠΕ), που δεν σχετίζονται με τον ψηφιακό μετασχηματισμό, θα μειωθούν κατά 1,4% την ίδια περίοδο.

Η συνεχώς μεταβαλλόμενη ζωή μας, σύμφωνα με τις νέες επιταγές της κυριαρχίας που αναδύθηκαν και επιβάλλονται μέσω της «πανδημίας», προεξοφλούν ότι η παγκόσμια οικονομία θα παραμείνει σταθερά προσανατολισμένη και σε μια συνεχιζόμενη αναδιάρθρωση της, στην πορεία προς το ψηφιακό μέλλον. Δεν είναι τυχαίο ότι, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις της IDC, το 65% του παγκόσμιου ΑΕΠ θα παράγεται ψηφιακά έως το 2022. Πόσος χρόνος δηλαδή απομένει για να φτάσει στο 100% και τι σημαίνει αυτό; Στο βάθος έρχεται η ολική ψηφιοποίηση της οικο-

γίνονται είναι μικρές και υλοποιούνται σε βάθος χρόνου.

Η εργαλειοποίηση της πανδημίας σε αυτό έγκειται. Θεωρώντας την πανδημία εξωτερικό παράγοντα, ο κοινωνικός χώρος δεν προσωποποιεί ή τουλάχιστον όχι άμεσα τους πραγματικά υπαίτιους. Η επακόλουθη οικονομική κρίση, όπως την ονομάζουν, ως εξωτερικός και απρόσωπος παράγοντας, δίνει στην κυριαρχία το στρατηγικό πλεονέκτημα που χρειάζεται και αυτό δεν είναι άλλο απ' τον χρόνο, ούτως ώστε να υλοποιήσει τους σχεδιασμούς της. Ο χρόνος λειτουργεί πυκνωτικά και οι λεγόμενες μεταρρυθμίσεις μετατρέπονται σε λαίλαπα αποσαθρώσεων, που επιταχύνει τον ψηφιακό μετασχηματισμό σε διάφορες περιοχές του πλανήτη. Αυτή η τάση ενισχύει –σύμφωνα με τους αναλυτές– την άνευ προηγουμένου ζήτηση για υπηρεσίες ανέπαφων πληρωμών, για λύσεις «*cloud*» και εφαρμογές τηλεργασίας. *«Καθώς η εστίαση στην επιχειρησιακή αποδοτικότητα εντατικοποιήθηκε, ο αυτοματισμός με τη βοήθεια της τεχνολογίας έγινε βασική προτεραιότητα, αναδιαμορφώνοντας τις διαδικασίες και τις λειτουργίες των Οργανισμών»,* αναφέρει η IDC σε σχετική ανάλυσή της (Resetting for the Next Normal: Strategies for Enabling the Future Digital Enterprise).

Οι περισσότεροι αναλυτές προβλέπουν επιστροφή στην οικονομική ανάπτυξη το 2021, καθώς το εμβόλιο καθίσταται ευρέως διαθέσιμο. Ωστόσο, όπως επισημαίνουν, οι τεχνολογικές αλλαγές, που συντελέστηκαν στη διάρκεια της πανδημίας, προεξοφλούν ότι η «νέα κανονικότητα» που αναδύεται, θα είναι πολύ διαφορετική από την προ covid εποχή. Θεωρείται δεδομένο πως, έως το 2022, το 70% όλων των οργανισμών παγκοσμίως θα έχει επιταχύνει τη χρήση ψηφιακών τεχνολογιών, μετασχηματίζοντας τις υφιστάμενες διαδικασίες.

Ένα επιχείρημα που θεωρείται ορθολογικό, αναπαράγεται από την εξουσία και τους σφογγοκωλάριους της και αφορά την υφιστάμενη οικονομική αναδιάρθρωση που συντελείται παγκόσμια και μέσω αυτού θεωρούν πως επιβεβαιώνουν ότι οι τεκτονικές αλλαγές οφείλονται στην πανδημία είναι το εξής: Ισχυρίζονται ότι η υφιστάμενη κατάσταση δεν επηρεάζει μόνο εργαζόμενους και τα πιο φτωχά κομμάτια των κοινωνιών, αλλά και πλούσιους που χάνουν πολλά χρήματα από αυτήν την κατάσταση, ενώ άλλοι καταστρέφονται. Εξομοιώνοντας τις παρενέργειες, θεωρούν πως δημιουργούν ένα λογικό επιχείρημα. Ακριβώς με τους ίδιους όρους απαντάμε πως, όταν κάποιος επενδύει και όχι μόνο σε χρήμα, περιμένει να δρέψει τους καρπούς της επένδυσης του στο μέλλον και αυτοί οι οποίοι κερδίζουν πάντα, ως επενδυτές του μέλλοντος, είναι αυτοί που έχουν τις δυνατότητες, είτε να το επηρεάζουν είτε να το καθορίζουν.

Λούπους

άλλο που θα συνδέεται και θα μπορεί να λειτουργήσει στην όλο και περισσότερο παγκοσμιοποιημένη πραγματικότητα.

Η μετάβαση για τα «καθυστερημένα» τεχνολογικά κράτη θα είναι βίαιη και οι μεταβολές που επίκεινται θα επηρεάσουν βαθιά μια ολόκληρη γενιά, φτωχοποιώντας περαιτέρω και δη τους νεότερους. Πρακτικά αυτός ο μετασχηματισμός σημαίνει μια άνευ προηγουμένου εξαθλίωση τεράστιων πληθυσμιακών ομάδων, που δύναται να λάβει ακόμη και την μορφή γενοκτονίας. Θα καταργηθούν επαγγέλματα, θα απορροφηθούν βιομηχανίες που λόγω του αυτοματισμού θα χρειάζονται όλο και λιγότερους, θα ψηφιοποιηθεί το σύνολο της ζωής.

Λέγεται πως η αυτοματοποίηση της εργασίας επηρεάζει, κυρίως την μεταποιητική βιομηχανία και την γεωργία. Υποστηρίζεται δε πως, η έλλειψη αλληλεξάρτησης των κρατών της ανατολικής μεσογείου και της Αν. Ευρώπης, από αυτές τις βιομηχανίες τις κατέστησαν ανθεκτικότερες οικονομικά. Αυτό, όμως, που δεν αναφέρεται, είναι πως η ψηφιοποίηση της εργασίας δεν αφορά αυτούς τους τομείς μόνο, αλλά το μετασχηματισμό στη φύση της εργασί-

ένα βαθμό οι τροποποιήσεις λαμβάνουν χώρα τα τελευταία χρόνια και υπάρχει μια κάποια εξοικείωση. Αυτό δεν μας κάνει να παραβλέπουμε το γεγονός, πως κι εκεί οι επερχόμενες αλλαγές μπορεί δυνητικά να δημιουργήσουν μεγάλες αντιθέσεις και εν δυνάμει συγκρούσεις.

Οι επενδύσεις σε τεχνολογίες που επιτρέπουν και προωθούν τον ψηφιακό μετασχηματισμό εκτιμάται, ότι θα ανέλθουν σε 6,8 τρις δολάρια παγκοσμίως έως το 2023. Μάλιστα, οι άμεσες επενδύσεις στον ψηφιακό μετασχηματισμό εκτιμάται ότι θα αυξάνονται με μέσο ετήσιο ρυθμό 15,5% παγκοσμίως, μεταξύ 2020 και 2023. Αντίθετα, οι επενδύσεις στην αγορά Τεχνολογίας Πληροφορικής και Επικοινωνιών (ΤΠΕ), που δεν σχετίζονται με τον ψηφιακό μετασχηματισμό, θα μειωθούν κατά 1,4% την ίδια περίοδο.

Η συνεχώς μεταβαλλόμενη ζωή μας, σύμφωνα με τις νέες επιταγές της κυριαρχίας που αναδύθηκαν και επιβάλλονται μέσω της «πανδημίας», προεξοφλούν ότι η παγκόσμια οικονομία θα παραμείνει σταθερά προσανατολισμένη και σε μια συνεχιζόμενη αναδιάρθρωση της, στην πορεία προς το ψηφιακό μέλλον. Δεν είναι τυχαίο ότι, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις της IDC, το 65% του παγκόσμιου ΑΕΠ θα παράγεται ψηφιακά έως το 2022. Πόσος χρόνος δηλαδή απομένει για να φτάσει στο 100% και τι σημαίνει αυτό; Στο βάθος έρχεται η ολική ψηφιοποίηση της οικονομίας και του νομίσματος της, με την κατάργηση των μετρητών που γνωρίζουμε μέχρι σήμερα.

Οι οικονομίες είναι εκ βάσεως προβληματικές και αντιανθρώπινες. Συσσωρεύουν μέσα στο χρόνο τα προβλήματά τους και από καιρού εις καιρόν τα εξάγουν, παράγοντας τεχνητές κρίσεις. Στην ουσία κοινωνικοποιούν τα προβλήματα τους, τα «σπρώχνουν» προς τον κοινωνικό χώρο για να βρουν «διέξοδο». Σ' αυτό το σημείο εξαγγέλλονται οι λεγόμενες μεταρρυθμίσεις, που δεν είναι τίποτε άλλο από μίας μικρής κλίμακας αναδι-

ονομάζουν, ως εξωτερικός και απρόσωπος παράγοντας, δίνει στην κυριαρχία το στρατηγικό πλεονέκτημα που χρειάζεται και αυτό δεν είναι άλλο απ' τον χρόνο, ούτως ώστε να υλοποιήσει τους σχεδιασμούς της. Ο χρόνος λειτουργεί πυκνωτικά και οι λεγόμενες μεταρρυθμίσεις μετατρέπονται σε λαίλαπα αποσαθρώσεων, που επιταχύνει τον ψηφιακό μετασχηματισμό σε διάφορες περιοχές του πλανήτη. Αυτή η τάση ενισχύει –σύμφωνα με τους αναλυτές– την άνευ προηγουμένου ζήτηση για υπηρεσίες ανέπαφων πληρωμών, για λύσεις «*cloud*» και εφαρμογές τηλεργασίας. *«Καθώς η εστίαση στην επιχειρησιακή αποδοτικότητα εντατικοποιήθηκε, ο αυτοματισμός με τη βοήθεια της τεχνολογίας έγινε βασική προτεραιότητα, αναδιαμορφώνοντας τις διαδικασίες και τις λειτουργίες των Οργανισμών»*, αναφέρει η IDC σε σχετική ανάλυσή της (Resetting for the Next Normal: Strategies for Enabling the Future Digital Enterprise).

Οι περισσότεροι αναλυτές προβλέπουν επιστροφή στην οικονομική ανάπτυξη το 2021, καθώς το εμβόλιο καθίσταται ευρέως διαθέσιμο. Ωστόσο, όπως επισημαί-

μετασχηματίζοντας τις υφιστάμενες διαδικασίες.

Ένα επιχείρημα που θεωρείται ορθολογικό, αναπαράγεται από την εξουσία και τους σφογγοκωλάριους της και αφορά την υφιστάμενη οικονομική αναδιάρθρωση που συντελείται παγκόσμια και μέσω αυτού θεωρούν πως επιβεβαιώνουν ότι οι τεκτονικές αλλαγές οφείλονται στην πανδημία είναι το εξής: Ισχυρίζονται ότι η υφιστάμενη κατάσταση δεν επηρεάζει μόνο εργαζόμενους και τα πιο φτωχά κομμάτια των κοινωνιών, αλλά και πλούσιους που χάνουν πολλά χρήματα από αυτήν την κατάσταση, ενώ άλλοι καταστρέφονται. Εξομοιώνοντας τις παρενέργειες, θεωρούν πως δημιουργούν ένα λογικό επιχείρημα. Ακριβώς με τους ίδιους όρους απαντάμε πως, όταν κάποιος επενδύει και όχι μόνο σε χρήμα, περιμένει να δρέψει τους καρπούς της επένδυσης του στο μέλλον και αυτοί οι οποίοι κερδίζουν πάντα, ως επενδυτές του μέλλοντος, είναι αυτοί που έχουν τις δυνατότητες, είτε να το επηρεάζουν είτε να το καθορίζουν.

Λούπους

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 19ος, Φύλλο 212
Φεβρουάριος 2021

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)

γασίας επηρεάζει, κυρίως την μεταποιητική βιομηχανία και την γεωργία. Υποστηρίζεται δε πως, η έλλειψη αλληλεξάρτησης των κρατών της ανατολικής μεσογείου και της Αν. Ευρώπης, από αυτές τις βιομηχανίες τις κατέστησαν ανθεκτικότερες οικονομικά. Αυτό, όμως, που δεν αναφέρεται, είναι πως η ψηφιοποίηση της εργασίας δεν αφορά αυτούς τους τομείς μόνο, αλλά το μετασχηματισμό στη φύση της εργασί-

μετασχηματισμό, θα μειωθούν κατά 1,4% την ίδια περίοδο.

Η συνεχώς μεταβαλλόμενη ζωή μας, σύμφωνα με τις νέες επιταγές της κυριαρχίας που αναδύθηκαν και επιβάλλονται μέσω της «πανδημίας», προεξοφλούν ότι η παγκόσμια οικονομία θα παραμείνει σταθερά προσανατολισμένη και σε μια συνεχιζόμενη αναδιάρθρωση της, στην πορεία προς το ψηφιακό μέλλον. Δεν είναι τυχαίο ότι, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις της IDC, το 65% του παγκόσμιου ΑΕΠ θα παράγεται ψηφιακά έως το 2022. Πόσος χρόνος δηλαδή απομένει για να φτάσει στο 100% και τι σημαίνει αυτό; Στο βάθος έρχεται η ολική ψηφιοποίηση της οικονομίας και του νομίσματος της, με την κατάργηση των μετρητών που γνωρίζουμε μέχρι σήμερα.

Οι οικονομίες είναι εκ βάσεως προβληματικές και αντιανθρώπινες. Συσσωρεύουν μέσα στο χρόνο τα προβλήματά τους και από καιρού εις καιρόν τα εξάγουν, παράγοντας τεχνητές κρίσεις. Στην ουσία κοινωνικοποιούν τα προβλήματα τους, τα «σπρώχνουν» προς τον κοινωνικό χώρο για να βρουν «διέξοδο». Σ' αυτό το σημείο εξαγγέλλονται οι λεγόμενες μεταρρυθμίσεις, που δεν είναι τίποτε άλλο από μίας μικρής κλίμακας αναδιαρθρώσεις που συντελούνται σε πιο αργό και «ήπιο» ρυθμό. Οι πιέσεις που ασκούνται στον κοινωνικό χώρο δημιουργούν αντιθέσεις που πολλές φορές οδηγούν σε συγκρούσεις με την εξουσία και ταραχές. Με τη χειραγώγηση και κάνοντας μισό βήμα πίσω, οι εξουσίες απορροφούν τους κραδασμούς και με ηπιότερο τρόπο συνεχίζουν. Το πρόβλημα εδώ για τους εξουσιαστές είναι, πως έτσι οι αλλαγές που

διαδικασίες και τις λειτουργίες των Οργανισμών», αναφέρει η IDC σε σχετική ανάλυσή της (Resetting for the Next Normal: Strategies for Enabling the Future Digital Enterprise).

Οι περισσότεροι αναλυτές προβλέπουν επιστροφή στην οικονομική ανάπτυξη το 2021, καθώς το εμβόλιο καθίσταται ευρέως διαθέσιμο. Ωστόσο, όπως επισημαί-

με πως, όταν κάποιος επενδύει και όχι μόνο σε χρήμα, περιμένει να δρέψει τους καρπούς της επένδυσης του στο μέλλον και αυτοί οι οποίοι κερδίζουν πάντα, ως επενδυτές του μέλλοντος, είναι αυτοί που έχουν τις δυνατότητες, είτε να το επηρεάζουν είτε να το καθορίζουν.

Λούπους

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 19ος, Φύλλο 212
Φεβρουάριος 2021
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Η οικονομία ασθενεί, ας την αφήσουμε να πεθάνει…

Οφείλουμε εξ αρχής να αποσαφηνίσουμε, πως αναφερόμενοι στην εξελισσόμενη παγκόσμια αναδιάρθρωση στα πλαίσια της 4ης βιομηχανικής επανάστασης, δεν παραβλέπουμε και τις διαφορετικές επιπτώσεις, που αυτές δημιουργούνται στον κάθε κοινωνικό χώρο και κράτος ξεχωριστά. Θεωρούμε, όμως, πως οι όποιες διαφορές δεν αναστέλλουν τις επερχόμενες εξελίξεις και τις συνέπειές τους, αντίθετα επηρεάζουν επί τα χείρω κράτη όπως το ελλαδικό, τα οποία δεν παύουν παρ' όλ' αυτά να εναρμονίζονται, ανεξαρτήτως κοινωνικού κόστους, με τη νέα επιβαλλόμενη πραγματικότητα.

Οι ψίθυροι για την έλευση ενός νέου μνημονίου ή μίας ακόμη πτώχευσης, που σε κάθε περίπτωση συνδέονται, έχουν αρχίσει να δυναμώνουν στην λεγόμενη δημόσια σφαίρα. Αν και το σύνολο του κοινωνικού χώρου, πιθανόν να μη δίνει τη δέoυσα σημασία μιας και είναι εγκλωβισμένο στα άμεσα προβλήματα που ζει στην καθημερινότητα του, οι μεταβολές που υφίσταται και ο ελλαδικός κοινωνικός χώρος είναι κατακλυσμιαίες. Όλα καταμαρτυρούν, πως τίποτε δεν θα είναι το ίδιο την επόμενη μέρα και καμμία «κανονικότητα» δεν θα επέλθει στις ζωές μας. Ας δούμε κάποιους αριθμούς, που καθορίζουν τη συνέχεια των μεταβολών και της αποσάθρωσης του κοινωνικού χώρου.

Ενδεικτικά θα αναφέρουμε πως διαμορφώνεται το ΑΕΠ (ακαθάριστο εθνικό προϊόν) και παράλληλα το εξωτερικό χρέος. Μεταξύ 2019 και 2016, το ΑΕΠ ανήλθε πέρυσι σε 183,413 δισ. ευρώ από 174,237 δισ. ευρώ, ενώ το χρέος διαμορφώθηκε σε 331,072 δισ. ευρώ (180,5% του ΑΕΠ) από 315,012



λεται τόσο στην **αύξηση του δανεισμού**

Όπως βλέπουμε από τα στοιχεία των

ριορισμοί και μαζί τους θα αρθούν και τα λεγόμενα κρατικά μέτρα στήριξης, που στην ουσία είναι μέτρα χειραγώγησης και αναστολής πιθανών κοινωνικών εκρήξεων. Στο χρονικό διάστημα αυτό, όμως, η αποσάθρωση ακόμα και αυτών των ήδη δυσμενών υφιστάμενων εργασιακών σχέσεων και «δικαιωμάτων» είναι γεγονός, ενώ η νομοθέτησή της εμπεριέχει την επί πλέον διεύρυνση των όρων εκμετάλλευσης. Ο τεχνολογικά εξελιγμένος δούλος είναι προ των πυλών.

Η παρούσα κυβέρνηση, εκμεταλλευόμενη τη συγκυρία, διευρύνει τις προϋπάρχουσες υποδομές και κινείται ταχέως, επιχειρώντας να καλύψει το κενό και να μειώσει τις αποστάσεις από τα υπόλοιπα κράτη που είναι πιο εξελιγμένα τεχνολογικά. Το δίλλημα που τίθεται είναι το εξής: ή μένουμε έξω από τις παγκόσμιες τεχνολογικές εξελίξεις, που μετασχηματίζουν τον κόσμο –κάτι το οποίο ερμηνεύεται από την εξουσία ως καταστροφή– ή ακολουθούμε με βήμα ταχύ τις εξελίξεις, παρά το όποιο κόστος, για να φτάσουμε στην «ευδαιμονία» που απλόχερα μας προσφέρεται λόγω αυτής.

Η αλήθεια όμως είναι, πως κανείς μας δεν ερωτήθηκε από την εξουσία. Αντιθέτως, η «λύση» παρουσιάζεται ως θέσφατο και αναπόφευκτο. Με αυτόν ακριβώς τον τρόπο γίνεται κοινωνικά αποδεκτό, όχι δια της ενεργούς συναινέσεως αλλά περισσότερο μέσω μιας παθητικής στάσης του κοινωνικού χώρου απέναντι στις εξελίξεις. Η παρουσίαση των δήθεν ευεργεσιών που θα αποφέρουν αυτές οι αλλαγές έρχεται να εξασφαλίσει την περαιτέρω αδρανοποίηση του κοινωνικού χώρου.

τους, αντίθετα επηρεάζουν επί τα χείρω κράτη όπως το ελλαδικό, τα οποία δεν παύουν παρ' όλ' αυτά να εναρμονίζονται, ανεξαρτήτως κοινωνικού κόστους, με τη νέα επιβαλλόμενη πραγματικότητα.

Οι ψίθυροι για την έλευση ενός νέου μνημονίου ή μίας ακόμη πτώχευσης, που σε κάθε περίπτωση συνδέονται, έχουν αρχίσει να δυναμώνουν στην λεγόμενη δημόσια σφαίρα. Αν και το σύνολο του κοινωνικού χώρου, πιθανόν να μη δίνει τη δέουσα σημασία μιας και είναι εγκλωβισμένο στα άμεσα προβλήματα που ζει στην καθημερινότητα του, οι μεταβολές που υφίσταται και ο ελλαδικός κοινωνικός χώρος είναι κατακλυσμιαίες. Όλα καταμαρτυρούν, πως τίποτε δεν θα είναι το ίδιο την επόμενη μέρα και καμμία «κανονικότητα» δεν θα επέλθει στις ζωές μας. Ας δούμε κάποιους αριθμούς, που καθορίζουν τη συνέχεια των μεταβολών και της αποσάθρωσης του κοινωνικού χώρου.

Ενδεικτικά θα αναφέρουμε πως διαμορφώνεται το ΑΕΠ (ακαθάριστο εθνικό προϊόν) και παράλληλα το εξωτερικό χρέος. Μεταξύ 2019 και 2016, το ΑΕΠ ανήλθε πέρυσι σε 183,413 δισ. ευρώ από 174,237 δισ. ευρώ, ενώ το χρέος διαμορφώθηκε σε 331,072 δισ. ευρώ (180,5% του ΑΕΠ) από 315,012 δισ. ευρώ (180,8% του ΑΕΠ) το 2016. Παράλληλα, σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ, μεταξύ 1ης κοινοποίησης (Απρίλιος 2020) και 2ης κοινοποίησης (Οκτώβριος 2020), δεν υπήρξε μεταβολή ως προς τον προσδιορισμό του πλεονάσματος, ενώ, αντίθετα, αυξήθηκε το χρέος κατά 3,9 μονάδες του ΑΕΠ.

Τί παρατηρούμε μέσα από αυτούς τους δείκτες; ***Την αύξηση του κρατικού χρέους, που αυτό μεταφράζεται σε αύξηση του χρέους των πιο αδύναμων οικονομικά και την μείωση του ΑΕΠ, που επίσης κι αυτό σημαίνει την μείωση των εσόδων των οικονομικά ασθενέστερων***. Έχει σημασία να κατανοήσουμε, πως χρησιμοποιείται η οικονομία ως όπλο για την καταστροφή του μεγαλύτερου μέρους του κοινωνικού χώ-



λεται τόσο στην **αύξηση του δανεισμού όσο και στη μείωση του ύψους του ΑΕΠ**, λόγω της βαθιάς ύφεσης, που καταγράφει ήδη η οικονομία.

Σύμφωνα με τα στοιχεία του *Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους*, το ύψος του ακαθάριστου δημόσιου χρέους, στο τέλος του περασμένου Ιουνίου ανήλθε στο ποσό των **362,87 δισ. ευρώ,** από 356,02 δισ. ευρώ, που ήταν τον Δεκέμβριο του 2019. Προκύπτει δηλαδή **αύξηση της τάξης των 6,9 δισ. ευρώ** σε ένα εξάμηνο και οφείλεται στις εκδόσεις των ομολόγων και εντόκων γραμματίων, που πραγματοποιήθηκαν μέσα στην ίδια περίοδο.

Με βάση τα σενάρια για το μέγεθος της ύφεσης της οικονομίας, που κυμαίνονται στο 8 - 12%, το ύψος του ΑΕΠ θα υποχωρήσει στο επίπεδο των 170 δισ. ευρώ, από τα

Όπως βλέπουμε από τα στοιχεία των επίσημων φορέων του κράτους, –που θεωρούμε πως είναι συντηρητικά– και χωρίς να χρειάζεται κάποια ιδιαίτερη επιστημονική κατάρτιση ή εξειδίκευση, αντιλαμβανόμαστε εύκολα τόσο την επερχόμενη λαίλαπα όσο και το ποιος θα κληθεί να πληρώσει το λογαριασμό.

Θεωρούμε πολύ σημαντικό να κατανοήσουμε, πως η αύξηση χρέους/μείωση ΑΕΠ στη γλώσσα της εξουσίας θα επικοινωνηθεί ως συνέπεια της πανδημίας. Η τεχνολογική εξέλιξη, ο αυτοματισμός και η ψηφιοποίηση των υποδομών θα προκριθεί ως μέθοδος αντιμετώπισης, ενώ στην ουσία και με μια λέξη θα είναι ο ***θάνατος του εμποράκου***, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Μέσα από την διόγκωση και την εργαλειοποίηση της πανδημίας, ο χρόνος που

τεχνολογικά εξελιγμένος δούλος είναι προ των πυλών.

Η παρούσα κυβέρνηση, εκμεταλλευόμενη τη συγκυρία, διευρύνει τις προϋπάρχουσες υποδομές και κινείται ταχέως, επιχειρώντας να καλύψει το κενό και να μειώσει τις αποστάσεις από τα υπόλοιπα κράτη που είναι πιο εξελιγμένα τεχνολογικά. Το δίλλημα που τίθεται είναι το εξής: ή μένουμε έξω από τις παγκόσμιες τεχνολογικές εξελίξεις, που μετασχηματίζουν τον κόσμο –κάτι το οποίο ερμηνεύεται από την εξουσία ως καταστροφή– ή ακολουθούμε με βήμα ταχύ τις εξελίξεις, παρά το όποιο κόστος, για να φτάσουμε στην «ευδαιμονία» που απλόχερα μας προσφέρεται λόγω αυτής.

Η αλήθεια όμως είναι, πως κανείς μας δεν ερωτήθηκε από την εξουσία. Αντιθέτως, η «λύση» παρουσιάζεται ως θέσφατο και αναπόφευκτο. Με αυτόν ακριβώς τον τρόπο γίνεται κοινωνικά αποδεκτό, όχι δια της ενεργούς συναινέσεως αλλά περισσότερο μέσω μιας παθητικής στάσης του κοινωνικού χώρου απέναντι στις εξελίξεις. Η παρουσίαση των δήθεν ευεργεσιών που θα αποφέρουν αυτές οι αλλαγές έρχεται να εξασφαλίσει την περαιτέρω αδρανοποίηση του κοινωνικού χώρου.

Οι διαχειριστές της παρούσας κυβερνητικής εξουσίας, αναλύοντας τα τεκταινόμενα βλέπουν πως έστω και παροδικά, η φθορά τους είναι μικρή και η εξουσία τους δεν αμφισβητείται. Επιταχύνουν, λοιπόν, τις διαδικασίες για την μετάβαση στην «*νέα εποχή*». Η περίπτωση του ελλαδικού χώρου χρησιμοποιείται μάλιστα ως πρότυπο, για την «επιτυχή» αντιμετώπιση της πανδημίας παρά τις ...κάποιες παρενέργειες. Σύμφωνα με μελέτη του ομίλου της Adecco, υποστηρίζεται, πως «*το ελληνικό εργατικό δυναμικό επέδειξε υψηλή ανθεκτικότητα και καλά επίπεδα προσαρμοστικότητας, ακολουθώντας ομόφωνα τις οδηγίες των επιστημόνων και της κυβέρνησης. Η ιδιαιτερότητα στην περίπτωση της Ελλά-*

που υφίσταται και ο ελλαδικός κοινωνικός χώρος είναι κατακλυσμιαίες. Όλα καταμαρτυρούν, πως τίποτε δεν θα είναι το ίδιο την επόμενη μέρα και καμμία «κανονικότητα» δεν θα επέλθει στις ζωές μας. Ας δούμε κάποιους αριθμούς, που καθορίζουν τη συνέχεια των μεταβολών και της αποσάθρωσης του κοινωνικού χώρου.

Ενδεικτικά θα αναφέρουμε πως διαμορφώνεται το ΑΕΠ (ακαθάριστο εθνικό προϊόν) και παράλληλα το εξωτερικό χρέος. Μεταξύ 2019 και 2016, το ΑΕΠ ανήλθε πέρυσι σε 183,413 δισ. ευρώ από 174,237 δισ. ευρώ, ενώ το χρέος διαμορφώθηκε σε 331,072 δισ. ευρώ (180,5% του ΑΕΠ) από 315,012 δισ. ευρώ (180,8% του ΑΕΠ) το 2016. Παράλληλα, σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ, μεταξύ 1ης κοινοποίησης (Απρίλιος 2020) και 2ης κοινοποίησης (Οκτώβριος 2020), δεν υπήρξε μεταβολή ως προς τον προσδιορισμό του πλεονάσματος, ενώ, αντίθετα, αυξήθηκε το χρέος κατά 3,9 μονάδες του ΑΕΠ.

Τί παρατηρούμε μέσα από αυτούς τους δείκτες; ***Την αύξηση του κρατικού χρέους, που αυτό μεταφράζεται σε αύξηση του χρέους των πιο αδύναμων οικονομικά και την μείωση του ΑΕΠ, που επίσης κι αυτό σημαίνει την μείωση των εσόδων των οικονομικά ασθενέστερων***. Έχει σημασία να κατανοήσουμε, πως χρησιμοποιείται η οικονομία ως όπλο για την καταστροφή του μεγαλύτερου μέρους του κοινωνικού χώρου και την αναδιαμόρφωση του στη «νέα κανονικότητα», που μας επιβάλλεται.

Έχουμε μια πολιτική αύξηση του χρέους (δηλαδή τεχνητή) για να επιβληθούν μέτρα κοινωνικής φτωχοποίησης, η οποία θα αντιμετωπιστεί υποτίθεται με τα μέτρα αναδιάρθρωσης του μοντέλου της οικονομίας. Να σε κάψω δηλαδή Γιάννη, να σ' αλείψω λάδι... Η εκτίναξη του χρέους, σε επίπεδα πάνω από το 200% του ΑΕΠ, οφείλεται τόσο στην **αύξηση του δανεισμού όσο και στη μείωση του ύψους του ΑΕΠ**, λόγω της βαθιάς ύφεσης, που καταγράφει ήδη η οικονομία.



Σύμφωνα με τα στοιχεία του *Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους*, το ύψος του ακαθάριστου δημόσιου χρέους, στο τέλος του περασμένου Ιουνίου ανήλθε στο ποσό των **362,87 δισ. ευρώ**, από 356,02 δισ. ευρώ, που ήταν τον Δεκέμβριο του 2019. Προκύπτει δηλαδή **αύξηση της τάξης των 6,9 δισ. ευρώ** σε ένα εξάμηνο και οφείλεται στις εκδόσεις των ομολόγων και εντόκων γραμματίων, που πραγματοποιήθηκαν μέσα στην ίδια περίοδο.

Με βάση τα σενάρια για το μέγεθος της ύφεσης της οικονομίας, που κυμαίνονται στο 8 - 12%, το ύψος του ΑΕΠ θα υποχωρήσει στο επίπεδο των 170 δισ. ευρώ, από τα 187,46 δισ. ευρώ που διαμορφώθηκε το 2019. Στην περίπτωση που το ακαθάριστο δημόσιο χρέος παραμείνει στο τέλος του 2020 στο επίπεδο των 362,87 δισ. ευρώ, ως ποσοστό του ΑΕΠ θα διαμορφωθεί στο 213,5% του ΑΕΠ. Αντίστοιχα, το χρέος Γενικής Κυβέρνησης, διαμορφώνεται στο 201,2% του ΑΕΠ, υπό την προϋπόθεση ότι το χρέος θα παραμείνει στα 342 δις. ευρώ, και το ΑΕΠ θα υποχωρήσει στα 170 δισ. ευρώ.

Όπως βλέπουμε από τα στοιχεία των επίσημων φορέων του κράτους, –που θεωρούμε πως είναι συντηρητικά– και χωρίς να χρειάζεται κάποια ιδιαίτερη επιστημονική κατάρτιση ή εξειδίκευση, αντιλαμβανόμαστε εύκολα τόσο την επερχόμενη λαίλαπα όσο και το ποιος θα κληθεί να πληρώσει το λογαριασμό.

Θεωρούμε πολύ σημαντικό να κατανοήσουμε, πως η αύξηση χρέους/μείωση ΑΕΠ στη γλώσσα της εξουσίας θα επικοινωνηθεί ως συνέπεια της πανδημίας. Η τεχνολογική εξέλιξη, ο αυτοματισμός και η ψηφιοποίηση των υποδομών θα προκριθεί ως μέθοδος αντιμετώπισης, ενώ στην ουσία και με μια λέξη θα είναι ο ***θάνατος του εμποράκου***, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Μέσα από την διόγκωση και την εργαλειοποίηση της πανδημίας, ο χρόνος που εξασφαλίζει η κυριαρχία στους υπηρέτες πολιτικούς της, παίζει σημαίνοντα ρόλο προκειμένου να πραγματοποιήσει τους σχεδιασμούς της.

Όπως προαναφέραμε, ο χρόνος που εξασφαλίζεται λειτουργεί ταυτόχρονα σε διάφορα πεδία. Κατ' αρχάς, η καταστροφή σε οικονομικό επίπεδο εξαπλώνεται όλο και περισσότερο και τα αποτελέσματα αυτής, θα αρχίσουμε να τα βιώνουμε εντονότερα, όταν θα αρθούν κάποιοι πε-

φτάσουμε στην «ευδαιμονία» που απλόχερα μας προσφέρεται λόγω αυτής.

Η αλήθεια όμως είναι, πως κανείς μας δεν ερωτήθηκε από την εξουσία. Αντιθέτως, η «λύση» παρουσιάζεται ως θέσφατο και αναπόφευκτο. Με αυτόν ακριβώς τον τρόπο γίνεται κοινωνικά αποδεκτό, όχι δια της ενεργούς συναινέσεως αλλά περισσότερο μέσω μιας παθητικής στάσης του κοινωνικού χώρου απέναντι στις εξελίξεις. Η παρουσίαση των δήθεν ευεργεσιών που θα αποφέρουν αυτές οι αλλαγές έρχεται να εξασφαλίσει την περαιτέρω αδρανοποίηση του κοινωνικού χώρου.

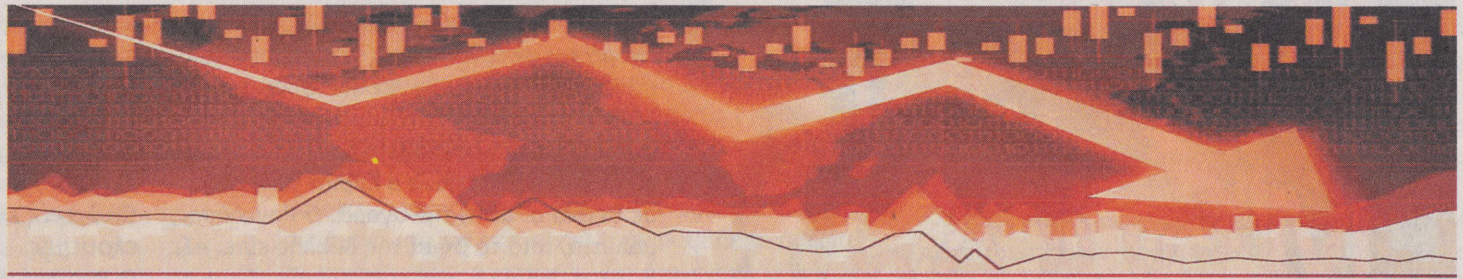
Οι διαχειριστές της παρούσας κυβερνητικής εξουσίας, αναλύοντας τα τεκταινόμενα βλέπουν πως έστω και παροδικά, η φθορά τους είναι μικρή και η εξουσία τους δεν αμφισβητείται. Επιταχύνουν, λοιπόν, τις διαδικασίες για την μετάβαση στην «*νέα εποχή*». Η περίπτωση του ελλαδικού χώρου χρησιμοποιείται μάλιστα ως πρότυπο, για την «επιτυχή» αντιμετώπιση της πανδημίας παρά τις ...κάποιες παρενέργειες. Σύμφωνα με μελέτη του ομίλου της Adecco, υποστηρίζεται, πως «*το ελληνικό εργατικό δυναμικό επέδειξε υψηλή ανθεκτικότητα και καλά επίπεδα προσαρμοστικότητας, ακολουθώντας ομόφωνα τις οδηγίες των επιστημόνων και της κυβέρνησης. Η ιδιαιτερότητα στην περίπτωση της Ελλάδας είναι πως η ελληνική οικονομία αποτελείται κυρίως από μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις και στη διάρκεια της καραντίνας πολλές από αυτές τις επιχειρήσεις αντιμετώπισαν μεγάλες δυσκολίες: δεν μπορούσαν να εφαρμόσουν αποτελεσματικά έναν τρόπο εργασίας βασισμένο στις νέες τεχνολογίες και αυτή η αδυναμία είχε σοβαρές συνέπειες για τη βιωσιμότητά τους. Ίδιες δυσκολίες παρατηρήθηκαν και σε ορισμένα κομμάτια του δημόσιου τομέα*».

Με λίγα λόγια, τα παρατεταμένα *λοκ ντάουν* λειτουργούν για την αναδιάρθρωση στη δομή της οικονομίας του ελλαδικού χώρου. Το κλείσιμο των λεγόμενων μικρομεσαίων είναι επιβεβλημένο και προαποφασισμένο, προκειμένου να πραγματοποιηθούν αυτές οι αλλαγές. ***Σε αυτό το σημείο χρειάζεται να επισημάνουμε, τόσο για τα κράτη και τις κοινωνίες σε παγκόσμιο επίπεδο όσο και εδώ, πως εάν δεν υπήρχε η πανδημία θα έπρεπε να την εφεύρουν***. Σε ποιά άλλη περίπτωση θα προχωρούσαν τέτοιες κοσμοϊστορικές αλλαγές, χωρίς να έχει προηγηθεί μια παγκόσμια ανθρωποσφαγή, όπως αυτές που έχει γνωρίσει στο παρελθόν η ανθρωπότητα;

Τη διεύρυνση της συνεργασίας με τα στελέχη του ΟΟΣΑ σε δύο κρίσιμους τομείς, όπως αναφέρει, τη σύνδεση της εκπαίδευσης με την εξελισσόμενη αγορά εργασίας και την καταπολέμηση των ανισοτήτων, πρότεινε ο πρωθυπουργός *Κυριάκος Μητσοτάκης* κατά την ψηφιακή συζήτηση, που είχε με τον Γενικό Γραμματέα του ΟΟΣΑ *Angel Gurría* και την Πρωθυπουργό της Ισλανδίας *Katrín Jakobsdóttir* στα μέσα Δεκεμβρίου 2020.

«Θα προσέθετα δύο θεματικές ενότητες», ανέφερε ο Κυριάκος Μητσοτάκης, *«όπου θα επιθυμούσα να παράγει ακόμα περισσότερο έργο ο ΟΟΣΑ –έχει ήδη δουλέψει πολύ συστηματικά αλλά πρόκειται για θεματικές που είναι πολύ σημαντικές για εμάς: Η πρώτη είναι η διασύνδεση της εκπαίδευσης, δεξιοτήτων, με την ψηφιακή οικονομία και η δεύτερη είναι πώς θα μειωθούν οι ανισότητες»*.

Ο *Μητσοτάκης* εξήρε το έργο του ΟΟΣΑ και τη «βοήθεια» που έχει προσφέρει στην Ελλάδα, τονίζοντας, πως η χώρα στοχεύει σε βαθιές αλλαγές με στόχο ένα νέο μοντέλο ανάπτυξης. *«Ως κυβέρνηση η οποία*



χρόνο από την πανδημία, με τη διαφορά πως οι αλλαγές αυτές κινούνταν με αργούς ρυθμούς. Αυτό είναι ένα γεγονός, που δεν αφορά τον ελλαδικό χώρο αλλά το σύνολο των κρατών. Αυτό στο οποίο διαφέρουν, είναι το σημείο έναρξής τους, καθώς και σε ποιο σημείο της πορείας τους βρίσκονταν στην έναρξη της πανδημίας. Ο επιταχυντής των εξελίξεων στην πορεία της ψηφιοποίησης και εν γένει της εισαγωγής του κόσμου σε παγκόσμια κλίμακα, στην 4η βιομηχανική επανάσταση και τους κυοφορούμενους μετασχηματισμούς, δεν είναι άλλος από την «*πανδημία*» του covid.

Η προβαλλόμενη ως αναπόφευκτη, λοιπόν, εξελισσόμενη κατάσταση εξωραΐζεται από διάφορα κέντρα εξουσίας, εν μέσω προβληματισμών και ενστάσεων, που προτείνεται να αντιμετωπιστούν με την αναβάθμιση του υπάρχοντος νομικού οπλοστασίου, με στόχο τη «διαφύλαξη των ατομικών ελευθεριών και δικαιωμάτων». Στην πραγματικότητα, βέβαια, ασκείται μια χλιαρή αντιπολίτευση ακόμα και στα οικονομικά ζητήματα από τους συνήθεις πρωτεργάτες του αγώνα, τους εμφανιζόμενους ως πειστικότερους εκ των ψευτών σε ...ψηφιοποιημένη μορφή της κομιντέρν.

Οι απανταχού κομμουνιστές επανακαθορίζουν τα ιδεολογικοπολιτικά τους εργαλεία

άτυπη μεν αλλά ουσιώδης κοινοβουλευτική συγκυβέρνηση. Με ελάχιστες εξαιρέσεις, το μικρόβιο της εξουσίας οδηγεί τους εξωκοινοβουλευτικούς και αντικοινοβουλευτικούς σχηματισμούς, κόμματα, οργανώσεις, ομάδες κ.λπ. συμπεριλαμβανομένων και των αναρχιστών, που λειτουργούν ως συνιστώσα των κομμουνιστών, να ανάγουν το δευτερεύον σε πρωτεύον. Θιασώτες της πολιτικής εποφθαλμιούν σε ποσοστό επί των εισπράξεων, που μεταφράζεται σε αύξηση του ποσοτικού μεγέθους ψηφοφόρων και ενίσχυση των κινηματικών δυνάμεων τους.

Είναι σαφές, πως η καταστροφή του υφιστάμενου μοντέλου της οικονομίας, εκτός από τη βοήθεια της πανδημίας, θα έχει και ακόμη μία πρόσθετη βοήθεια, αυτή της ελεγχόμενης χρεωκοπίας, για ακόμη μία φορά. Αναφερόμενοι στον όρο χρεωκοπία, νομίζουμε πως είναι αρκετά σαφές στον καθένα ποιοι θα χρεοκοπήσουν, για ακόμη μια φορά. Η διαφορά, όμως, είναι πως, τώρα δεν θα ακούμε για σκάνδαλα των προηγούμενων χρόνων και τις ευθύνες που έχουν οι εναλλασσόμενες κυβερνήσεις, αλλά η πανδημία. Με την βοήθεια της «πανδημίας» επιχειρείται να αποδυναμωθεί κάθε προσπάθεια σύνδεσης και προσωποποίησης των πραγματικά υπεύθυνων για την επερχόμενη καταστροφή. Επίσης, η επερχόμενη χρεοκοπία, δεν αναφέρεται στο οικονομικό πεδίο, αλλά συνολικά στην κοινωνική ένδεια και κατάπτωση που μέλλεται.

Ο αγώνας δεν δύναται να δοθεί σε οικονομικό επίπεδο. Ο αγώνας χρειάζεται να είναι ολικός και άνευ αιτημάτων, με μοναδικό σκοπό την απελευθέρωση μας από τη μηχανή και τους άρχοντές της.

Λούπους



τόσο για τα κράτη και τις κοινωνίες σε παγκόσμιο επίπεδο όσο και εδώ, πως εάν δεν υπήρχε η πανδημία θα έπρεπε να την εφεύρουν. Σε ποιά άλλη περίπτωση θα προχωρούσαν τέτοιες κοσμοϊστορικές αλλαγές, χωρίς να έχει προηγηθεί μια παγκόσμια ανθρωποσφαγή, όπως αυτές που έχει γνωρίσει στο παρελθόν η ανθρωπότητα;

Τη διεύρυνση της συνεργασίας με τα στελέχη του ΟΟΣΑ σε δύο κρίσιμους τομείς, όπως αναφέρει, τη σύνδεση της εκπαίδευσης με την εξελισσόμενη αγορά εργασίας και την καταπολέμηση των ανισοτήτων, πρότεινε ο πρωθυπουργός *Κυριάκος Μητσοτάκης* κατά την ψηφιακή συζήτηση, που είχε με τον Γενικό Γραμματέα του ΟΟΣΑ *Angel Gurría* και την Πρωθυπουργό της Ισλανδίας *Katrín Jakobsdóttir* στα μέσα Δεκεμβρίου 2020.

«Θα προσέθετα δύο θεματικές ενότητες», ανέφερε ο Κυριάκος Μητσοτάκης, *«όπου θα επιθυμούσα να παράγει ακόμα περισσότερο έργο ο ΟΟΣΑ –έχει ήδη δουλέψει πολύ συστηματικά αλλά πρόκειται για θεματικές που είναι πολύ σημαντικές για εμάς: Η πρώτη είναι η διασύνδεση της εκπαίδευσης, δεξιοτήτων, με την ψηφιακή οικονομία και η δεύτερη είναι πώς θα μειωθούν οι ανισότητες»*.

Ο *Μητσοτάκης* εξήρε το έργο του ΟΟΣΑ και τη «βοήθεια» που έχει προσφέρει στην Ελλάδα, τονίζοντας, πως η χώρα στοχεύει σε βαθιές αλλαγές με στόχο ένα νέο μοντέλο ανάπτυξης. *«Ως κυβέρνηση η οποία στοχεύει στην εφαρμογή τολμηρών αλλαγών που φέρνουν συνολικό μετασχηματισμό, παρά σε μικρές σταδιακές αλλαγές, μας ενδιαφέρουν ιδιαίτερα οι βέλτιστες πρακτικές που μπορούν να αξιοποιηθούν στο πλαίσιο της στρατηγικής καλύτερης ανασύνταξης. Για ένα εντελώς διαφορετικό μέλλον και μια νέα αναπτυξιακή πορεία»*.

Ο Μητσοτάκης, βέβαια, δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να πατά και να αναπτύσσει περισσότερο, τις όποιες υποδομές είχε φτιάξει η πρώτη φορά αριστερά του Τσίπρα. Ενδεικτικά θυμίζουμε την επέκταση και τα μέτρα επιβολής της ψηφιοποίησης

χρόνο από την πανδημία, με τη διαφορά πως οι αλλαγές αυτές κινούνταν με αργούς ρυθμούς. Αυτό είναι ένα γεγονός, που δεν αφορά τον ελλαδικό χώρο αλλά το σύνολο των κρατών. Αυτό στο οποίο διαφέρουν, είναι το σημείο έναρξής τους, καθώς και σε ποιο σημείο της πορείας τους βρίσκονταν στην έναρξη της πανδημίας. Ο επιταχυντής των εξελίξεων στην πορεία της ψηφιοποίησης και εν γένει της εισαγωγής του κόσμου σε παγκόσμια κλίμακα, στην $4^{η}$ βιομηχανική επανάσταση και τους κυοφορούμενους μετασχηματισμούς, δεν είναι άλλος από την «*πανδημία*» του covid.

Η προβαλλόμενη ως αναπόφευκτη, λοιπόν, εξελισσόμενη κατάσταση εξωραΐζεται από διάφορα κέντρα εξουσίας, εν μέσω προβληματισμών και ενστάσεων, που προτείνεται να αντιμετωπιστούν με την αναβάθμιση του υπάρχοντος νομικού οπλοστασίου, με στόχο τη «διαφύλαξη των ατομικών ελευθεριών και δικαιωμάτων». Στην πραγματικότητα, βέβαια, ασκείται μια χλιαρή αντιπολίτευση ακόμα και στα οικονομικά ζητήματα από τους συνήθεις πρωτεργάτες του αγώνα, τους εμφανιζόμενους ως πειστικότερους εκ των ψευτών σε ...ψηφιοποιημένη μορφή της κομιντέρν.

Οι απανταχού κομμουνιστές επανακαθορίζουν τα ιδεολογικοπολιτικά τους εργαλεία, ενώ αναδιαμορφώνουν και το φιλοσοφικό πλαίσιο που εδράζονται... Η ψηφιοποιημένη απεικόνιση του Μαρξ, δίνει διαλέξεις και τους φωτίζει για το νέο ψηφιακό μετά-καπιταλισμό. Τους δίνει τα φώτα για τους μετα-συνδικαλιστικούς αγώνες, ενώ αναλύουν την οργανωτική δομή της μετα-εργατικής τάξης. Το μετα- μετ- εξελίσσεται σε αμπελοφιλοσοφία του ύστερου για να μετατραπεί σε μια καθαρά χρονική σήμανση: μετά –αργότερα– όταν

άτυπη μεν αλλά ουσιώδης κοινοβουλευτική συγκυβέρνηση. Με ελάχιστες εξαιρέσεις, το μικρόβιο της εξουσίας οδηγεί τους εξωκοινοβουλευτικούς και αντικοινοβουλευτικούς σχηματισμούς, κόμματα, οργανώσεις, ομάδες κ.λπ. συμπεριλαμβανομένων και των αναρχιστών, που λειτουργούν ως συνιστώσα των κομμουνιστών, να ανάγουν το δευτερεύον σε πρωτεύον. Θιασώτες της πολιτικής εποφθαλμιούν σε ποσοστό επί των εισπράξεων, που μεταφράζεται σε αύξηση του ποσοτικού μεγέθους ψηφοφόρων και ενίσχυση των κινηματικών δυνάμεων τους.

Είναι σαφές, πως η καταστροφή του υφιστάμενου μοντέλου της οικονομίας, εκτός από τη βοήθεια της πανδημίας, θα έχει και ακόμη μία πρόσθετη βοήθεια, αυτή της ελεγχόμενης χρεωκοπίας, για ακόμη μία φορά. Αναφερόμενοι στον όρο χρεωκοπία, νομίζουμε πως είναι αρκετά σαφές στον καθένα ποιοι θα χρεοκοπήσουν, για ακόμη μια φορά. Η διαφορά, όμως, είναι πως, τώρα δεν θα ακούμε για σκάνδαλα των προηγούμενων χρόνων και τις ευθύνες που έχουν οι εναλλασσόμενες κυβερνήσεις, αλλά η πανδημία. Με την βοήθεια της «πανδημίας» επιχειρείται να αποδυναμωθεί κάθε προσπάθεια σύνδεσης και προσωποποίησης των πραγματικά υπεύθυνων για την επερχόμενη καταστροφή. Επίσης, η επερχόμενη χρεοκοπία, δεν αναφέρεται στο οικονομικό πεδίο, αλλά συνολικά στην κοινωνική ένδεια και κατάπτωση που μέλλεται.

Ο αγώνας δεν δύναται να δοθεί σε οικονομικό επίπεδο. Ο αγώνας χρειάζεται να είναι ολικός και άνευ αιτημάτων, με μοναδικό σκοπό την απελευθέρωση μας από τη μηχανή και τους άρχοντές της.

Λούπους

πουργό της Ισλανδίας Katrin Jakobsdottir στα μέσα Δεκεμβρίου 2020.

«Θα προσέθετα δύο θεματικές ενότητες», ανέφερε ο Κυριάκος Μητσοτάκης, *«όπου θα επιθυμούσα να παράγει ακόμα περισσότερο έργο ο ΟΟΣΑ –έχει ήδη δουλέψει πολύ συστηματικά αλλά πρόκειται για θεματικές που είναι πολύ σημαντικές για εμάς: Η πρώτη είναι η διασύνδεση της εκπαίδευσης, δεξιοτήτων, με την ψηφιακή οικονομία και η δεύτερη είναι πώς θα μειωθούν οι ανισότητες»*.

Ο Μητσοτάκης εξήρε το έργο του ΟΟΣΑ και τη «βοήθεια» που έχει προσφέρει στην Ελλάδα, τονίζοντας, πως η χώρα στοχεύει σε βαθιές αλλαγές με στόχο ένα νέο μοντέλο ανάπτυξης. *«Ως κυβέρνηση η οποία στοχεύει στην εφαρμογή τολμηρών αλλαγών που φέρνουν συνολικό μετασχηματισμό, παρά σε μικρές σταδιακές αλλαγές, μας ενδιαφέρουν ιδιαίτερα οι βέλτιστες πρακτικές που μπορούν να αξιοποιηθούν στο πλαίσιο της στρατηγικής καλύτερης ανασύνταξης. Για ένα εντελώς διαφορετικό μέλλον και μια νέα αναπτυξιακή πορεία»*.

Ο Μητσοτάκης, βέβαια, δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να πατά και να αναπτύσσει περισσότερο, τις όποιες υποδομές είχε φτιάξει η πρώτη φορά αριστερά του Τσίπρα. Ενδεικτικά θυμίζουμε την επέκταση και τα μέτρα επιβολής της ψηφιοποίησης των συναλλαγών, καθώς και τη δημιουργία ξεχωριστού υπουργείου ψηφιακής πολιτικής, που μετονομάστηκε από την κυβέρνηση Μητσοτάκη σε υπουργείο ψηφιακής διακυβέρνησης.

Το συγκεκριμένο Υπουργείο αποτελεί νέα μονάδα κρατικής διοίκησης, η οποία για πρώτη φορά συγκεντρώνει όλες τις δομές πληροφορικής και τηλεπικοινωνιών, που σχετίζονται με την παροχή ηλεκτρονικών υπηρεσιών και τον ψηφιακό μετασχηματισμό του κράτους. Όπως βλέπουμε, οι αλλαγές επιχειρούνταν σε προγενέστερο

μέσω προβληματισμών και ενστάσεων, που προτείνεται να αντιμετωπιστούν με την αναβάθμιση του υπάρχοντος νομικού οπλοστασίου, με στόχο τη «διαφύλαξη των ατομικών ελευθεριών και δικαιωμάτων». Στην πραγματικότητα, βέβαια, ασκείται μια χλιαρή αντιπολίτευση ακόμα και στα οικονομικά ζητήματα από τους συνήθεις πρωτεργάτες του αγώνα, τους εμφανιζόμενους ως πειστικότερους εκ των ψευτών σε ...ψηφιοποιημένη μορφή της κομιντέρν.

Οι απανταχού κομμουνιστές επανακαθορίζουν τα ιδεολογικοπολιτικά τους εργαλεία, ενώ αναδιαμορφώνουν και το φιλοσοφικό πλαίσιο που εδράζονται... Η ψηφιοποιημένη απεικόνιση του Μαρξ, δίνει διαλέξεις και τους φωτίζει για το νέο ψηφιακό μετά-καπιταλισμό. Τους δίνει τα φώτα για τους μετα-συνδικαλιστικούς αγώνες, ενώ αναλύουν την οργανωτική δομή της μετα-εργατικής τάξης. Το μετα- μετ- εξελίσσεται σε αμπελοφιλοσοφία του ύστερου για να μετατραπεί σε μια καθαρά χρονική σήμανση: μετά –αργότερα– όταν ωριμάσουν οι συνθήκες με όλες τις γνωστές αερολογίες. Οι αγώνες θα δοθούν στην μετα-εποχή και τρέχα γύρευε...

Σε αντίθεση με την μνημονιακή εποχή, στις παρούσες συνθήκες και ευτυχώς, βέβαια, δεν έχουμε κάποιο φορέα, κόμμα κ.λπ. που να εκφράζει τις κοινωνικές αντιθέσεις και την οργή που συσσωρεύεται στον κοινωνικό χώρο, καθώς στην ουσία έχει προκύψει μια

έχει και ακόμη μία πρόσθετη βοήθεια, αυτή της ελεγχόμενης χρεωκοπίας, για ακόμη μία φορά. Αναφερόμενοι στον όρο χρεωκοπία, νομίζουμε πως είναι αρκετά

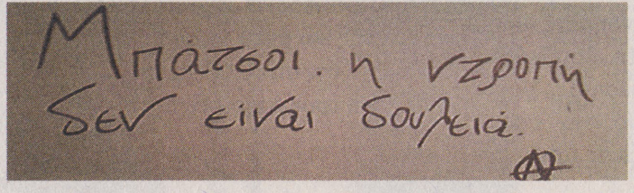
δικό σκοπό την απελευθέρωση μας από τη μηχανή και τους άρχοντές της.

Λούπους



Οι αδιάκοπες προσλήψεις μπάτσων και τα κονδύλια στην αστυνομία φανερώνουν τον φόβο του κράτους μπροστά σε ενδεχόμενη κοινωνική έκρηξη

Όλο και ποιο συχνά ακούμε για νέες προσλήψεις μπάτσων ή για υπέρογκα κονδύλια που αφορούν την αστυνομία. Φαίνεται πως προτεραιότητα της κυβέρνησης, εν μέσω «υγειονομικής κρίσης», είναι η υγεία του κράτους και των κυβερνώντων και η περαιτέρω καταστολή όσων θα θελήσουν να διαμαρτυρηθούν για οτιδήποτε. Η πίεση που έχει ασκηθεί στην κοινωνία όλο αυτό τον καιρό με αφορμή τον κορωναϊό, δεν γίνεται και δεν υπάρχει



περίπτωση να μην σκάσει και για το λόγο αυτό το κράτος προετοιμάζει τις άμυνες και συγχρόνως συνεχίζει την επίθεσή του. Για το 2021 ο γενικός γραμματέας Δημόσιας Τάξης Γ. Τσουβάλας, ανέφερε ότι το υπουργείο έχει *«ένα φιλόδοξο πρόγραμμα, περίπου στα 23.000.000 ευρώ, για αγορά μηχανοκίνητου επιχειρησιακού εξοπλισμού»*. Μάλιστα, πρόσθεσε πως έχουν ικανοποιηθεί όλα τα αιτήματα αστυνομικών και των συνδικαλιστικών τους φορέων. Οι 1.000 μπάτσοι που προσλήφθηκαν αυτό το μήνα θα τοποθετηθούν σε 5 Πανεπιστήμια. Ο αριθμός είναι τεράστιος αναλογικά με τον αριθμό των 5 Πανεπιστημίων

στελέχη του Σύριζα να ξεσπαθώνουν για την αγορά και να κάνουν συσχετισμούς των χρημάτων που θα δοθούν για την αγορά τους με ΜΕΘ ή γιατρούς, δάσκαλους κλπ. Ε, λοιπόν, αυτός ο λαϊκισμός έλαβε τέλος με πανηγυρικό τρόπο, αφού τελικά ο Σύριζα γνωμοδότησε θετικά σ' αυτή την αγορά. Ο Ραγκούσης, μάλιστα, από το βήμα της βουλής είπε: *«Σε αυτό το πλαίσιο και εμείς αναγκαζόμαστε να πούμε «ναι» στην απόκτηση των Rafale που στην πραγματικότητα είναι ένα «ναι» στην εθνική άμυνα, στην ακεραιότητα της πατρίδας μας, απέναντι στην ιστορική και πατριωτική ευθύνη που προφανώς έχουμε και πρέπει να πάρουμε ένα μέρος αυτής.»* Κοινώς *«για την Ελλάδα ρε γαμώτο»*, κλείνοντας μάτι στο λεγόμενο πολιτικό χώρο του κέντρου. Μόνο που το μάτι έπιασε τσίμπλα και δεν φαίνεται να ξανανοίγει όσο νερό και ας μπει στο κρασί. Λέτε αυτή η εθνική συνεννόηση για χάρη της πατρίδας να βγάλει και τέτοια κυβέρνηση στις επόμενες εκλογές;

Η Μελέκ προστάτεψε τον εαυτό της και τα παιδιά της σκοτώνοντας τον βασανιστή της και θα πρέπει να είναι ελεύθερη και παράδειγμα

Η Μελέκ Ιπεκ, αντιμετωπίζει ποινή φυλάκισης από το καθεστώς Ερντογάν, γιατί σκότωσε τον άντρα της που την βασάνιζε επί 12 χρόνια. Την ημέρα που η Μελέκ σκότωσε τον σύζυγό της, αυτός την είχε απειλήσει με όπλο, την είχε χτυπήσει και την βίασε, ενώ ήταν αναίσθητη και δεμένη στο μπάνιο. Όλα αυτά ενώ οι δυο της κόρες ήταν μέσα στο σπίτι. Η Μελέκ τελικά πυροβόλησε και σκότωσε τον βασανιστή της με το ίδιο του το όπλο, ασφαλίζοντας έτσι την ζωή την δική της και των παιδιών της και απαλλάσσοντας τον κόσμο από έναν μισάνθρωπο βασανιστή. Για την απελευθερωτική αυτή πράξη η Μελέκ κινδυνεύει με μακροχρόνια φυλάκιση από το τουρκικό κράτος.



στην αντίληψή μας κάποιο κείμενο από κάπου που να σχολιάζει το γεγονός, ότι ο Μητσοτάκης παίρνει εντολές και από την TUI. Άλλωστε όποιος θέλει να έχει κομμάτι από την εξουσία πρέπει να μάθει να κρατάει και την ομερτά όπου χρειάζεται.

Φυλακές και ετυμηγορίες κατασκευάζουν μόνο οι εξουσίες

Ο Βασίλης Δημάκης διώχθηκε πειθαρχικά για την ανάρτηση ενός πανό που αφορούσε την φυλάκιση των μελών της Χρυσής Αυγής με αναρχική υπογραφή. Τελικά το συμβούλιο της φυλακής Κορυδαλλού, ευτυχώς δεν επέβαλε καμμία ποινή στον Βασίλη Δημάκη. Η φυλακή είναι ένας κρατικός μηχανισμός βασανιστηρίων που όχι μόνο δεν λύνει, αλλά επιδεινώνει παθογένειες που εκπορεύονται απ' αυτό. Δυστυχώς, όμως, αυτή η ιστορία με την απειλή πειθαρχικής ποινής από τις φυλακές, επιβεβαιώνει το δεδομένο πως όταν ένας ο οποίος είναι κρατούμενος ζητά φυλακές για τους οποιουσδήποτε, ουσιαστικά νομιμοποιεί τον βασανισμό του από το κράτος, καθώς και μετέπειτα εκδικητικές κινήσεις εναντίον του.

Το να είσαι αταλάντευτα υπέρ του γκρεμίσματος κάθε φυλακής δεν εμπεριέχει εκπτώσεις για κινηματικές ανάγκες του τύπου: «Δεν είναι αθώοι, οι ναζί στην φυλακή» που έλεγε το πανό που κρεμάστηκε στα παράθυρα των μπουντρουμιών των φυλακών Κορυδαλλού. Το αθώος ή ένοχος και η κατασκευή φυλακών είναι δουλειά της εξουσίας, ενώ των αναρχικών είναι το γκρέμισμα όλων αυτών των αντιλήψεων και καταστάσεων.

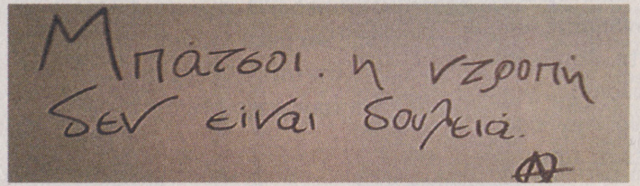
Ο θάνατος του Βαλυράκη και η αντιδικτατορική του δράση επιφέρει αμνησία στο «δημοκρατικό τείχος»

Ο θάνατος του Σήφη Βαλυράκη ενεργοποίησε το «δημοκρατικό τείχος». Η αντιδιδακτορική του δράση, οι φυλακίσεις και οι αποδράσεις του τον καιρό της Χούντας φαίνεται πως λειτούργησε, μετά θάνατον, για όλα τα κόμματα ως πλυντήριο μνήμης. Ξέχασαν οι νεοδημοκράτες τις κατηγορίες εναντίον του ως προστάτη της 17 Νοέμβρη, ξέχασαν και οι αριστεροί την εντολή του για την εισβολή των ΜΑΤ στη κατάληψη του Πολυτεχνείο του '95, ξέχασαν και πολλοί αριστεριστές και αναρχιστές ότι ήταν ο κύριος υπεύθυνος της καταστολής μιας εξέγερσης και όλα αυτά



Οι αδιάκοπες προσλήψεις μπάτσων και τα κονδύλια στην αστυνομία φανερώνουν τον φόβο του κράτους μπροστά σε ενδεχόμενη κοινωνική έκρηξη

Όλο και ποιο συχνά ακούμε για νέες προσλήψεις μπάτσων ή για υπέρογκα κονδύλια που αφορούν την αστυνομία. Φαίνεται πως προτεραιότητα της κυβέρνησης, εν μέσω «υγειονομικής κρίσης», είναι η υγεία του κράτους και των κυβερνώντων και η περαιτέρω καταστολή όσων θα θελήσουν να διαμαρτυρηθούν για οτιδήποτε. Η πίεση που έχει ασκηθεί στην κοινωνία όλο αυτό τον καιρό με αφορμή τον κορωναϊό, δεν γίνεται και δεν υπάρχει



περίπτωση να μην σκάσει και για το λόγο αυτό το κράτος προετοιμάζει τις άμυνες και συγχρόνως συνεχίζει την επίθεσή του. Για το 2021 ο γενικός γραμματέας Δημόσιας Τάξης Γ. Τσουβάλας, ανέφερε ότι το υπουργείο έχει *«ένα φιλόδοξο πρόγραμμα, περίπου στα 23.000.000 ευρώ, για αγορά μηχανοκίνητου επιχειρησιακού εξοπλισμού»*. Μάλιστα, πρόσθεσε πως έχουν ικανοποιηθεί όλα τα αιτήματα αστυνομικών και των συνδικαλιστικών τους φορέων. Οι 1.000 μπάτσοι που προσλήφθηκαν αυτό το μήνα θα τοποθετηθούν σε 5 Πανεπιστήμια. Ο αριθμός είναι τεράστιος αναλογικά με τον αριθμό των 5 Πανεπιστημίων και επίσης στα συγκεκριμένα Πανεπιστήμια τα μέλη ΔΕΠ είναι περίπου στα 3.600. Αφού, λοιπόν, σύμφωνα με τα παραπάνω δεδομένα, οι μπάτσοι για την Κεραμέως είναι τόσο χρήσιμοι στα Πανεπιστήμια, ας τους βάλει να διδάξουν. Μέχρι και ο Κύρτσος εξανίσταται για τους μπάτσους στα Πανεπιστήμια. Βέβαια, ο ίδιος ζητάει έλεγχο τύπου Κίνας. Ξέρει ότι η τεχνολογία έχει προχωρήσει και πλέον δεν χρειάζονται τόσοι μπάτσοι για να ελέγξει ένα κράτος πολλές πληθυσμιακές ομάδες.

Επίσης, πέρα από τα παραπάνω, το Υπουργείο Παιδείας, με το νομοσχέδιο που προωθεί και το οποίο, εκτός από την Πανεπιστημιακή αστυνομία, περιλαμβάνει διαγραφή «αιωνίων» φοιτητών και θέσπιση βάσης εισαγωγής από τις Πανεπιστημιακές σχολές, συμπεριφέρεται σαν να έχει μπει σε σπίτι όπου λείπει αυτός που μένει και αλλάζει θέση στα έπιπλα. Όταν αργά ή γρήγορα ξεκινήσει η επιστροφή των φοιτητών στα Πανεπιστήμια, πιστεύουμε πως τα έπιπλα θα προσγειώνονται στα κεφάλια των

που στην πραγματικότητα είναι ένα «ναι» στην εθνική άμυνα, στην ακεραιότητα της πατρίδας μας, απέναντι στην ιστορική και πατριωτική ευθύνη που προφανώς έχουμε και πρέπει να πάρουμε ένα μέρος αυτής.» Κοινώς *«για την Ελλάδα ρε γαμώτο»*, κλείνοντας μάτι στο λεγόμενο πολιτικό χώρο του κέντρου. Μόνο που το μάτι έπιασε τσίμπλα και δεν φαίνεται να ξανανοίγει όσο νερό και ας μπει στο κρασί. Λέτε αυτή η εθνική συνεννόηση για χάρη της πατρίδας να βγάλει και τέτοια κυβέρνηση στις επόμενες εκλογές;

Η Μελέκ προστάτεψε τον εαυτό της και τα παιδιά της σκοτώνοντας τον βασανιστή της και θα πρέπει να είναι ελεύθερη και παράδειγμα

Η Μελέκ Ιπεκ, αντιμετωπίζει ποινή φυλάκισης από το καθεστώς Ερντογάν, γιατί σκότωσε τον άντρα της που την βασάνιζε επί 12 χρόνια. Την ημέρα που η Μελέκ σκότωσε τον σύζυγό της, αυτός την είχε απειλήσει με όπλο, την είχε χτυπήσει και την βίασε, ενώ ήταν αναίσθητη και δεμένη στο μπάνιο. Όλα αυτά ενώ οι δυο της κόρες ήταν μέσα στο σπίτι. Η Μελέκ τελικά πυροβόλησε και σκότωσε τον βασανιστή της με το ίδιο του το όπλο, ασφαλίζοντας έτσι την ζωή την δική της και των παιδιών της και απαλλάσσοντας τον κόσμο από έναν μισάνθρωπο βασανιστή. Για την απελευθερωτική αυτή πράξη η Μελέκ κινδυνεύει με μακροχρόνια φυλάκιση από το τουρκικό κράτος.



Η τουριστική πλευρά του ανασχηματισμού

Μάθαμε από δημοσίευμα της Καθημερινής, ότι ο υπουργός τουρισμού Χάρης Θεοχάρης παρέμεινε στην θέση του εξ αιτίας του παγκόσμιου τουριστικού πρακτορείου TUI. Πιο συγκεκριμένα: *«Κομβικό ρόλο λέγεται πως έπαιξε το ταξιδιωτικό και τουριστικό πρακτορείο TUI στην παραμονή του Χάρη Θεοχάρη στο υπ. Τουρισμού. Παρά το γεγονός πως στην Ελλάδα τέτοιες παρεμβάσεις συνοδεύονται συνήθως από αρνητικά σχόλια, στη συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει και η θετική διάσταση. Για να εκφράζεται καλά ένας τουριστικός κολοσσός για τον αρμόδιο υπουργό, σημαίνει πως υπάρχουν ελπιδοφόρες προοπτικές. Για να δούμε...».*



Ο Θεοχάρης, λοιπόν, αφού το καλοκαίρι έκανε την χάρη στην TUI να ανοίξει τα σύνορα για

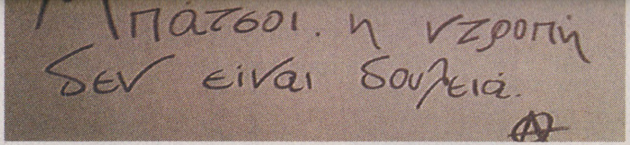
της Χρυσής Αυγής με αναρχική υπογραφή. Τελικά το συμβούλιο της φυλακής Κορυδαλλού, ευτυχώς δεν επέβαλε καμμία ποινή στον Βασίλη Δημάκη. Η φυλακή είναι ένας κρατικός μηχανισμός βασανιστηρίων που όχι μόνο δεν λύνει, αλλά επιδεινώνει παθογένειες που εκπορεύονται απ' αυτό. Δυστυχώς, όμως, αυτή η ιστορία με την απειλή πειθαρχικής ποινής από τις φυλακές, επιβεβαιώνει το δεδομένο πως όταν ένας ο οποίος είναι κρατούμενος ζητά φυλακές για τους οποιουσδήποτε, ουσιαστικά νομιμοποιεί τον βασανισμό του από το κράτος, καθώς και μετέπειτα εκδικητικές κινήσεις εναντίον του.

Το να είσαι αταλάντευτα υπέρ του γκρεμίσματος κάθε φυλακής δεν εμπεριέχει εκπτώσεις για κινηματικές ανάγκες του τύπου: «Δεν είναι αθώοι, οι ναζί στην φυλακή» που έλεγε το πανώ που κρεμάστηκε στα παράθυρα των μπουντρουμιών των φυλακών Κορυδαλλού. Το αθώος ή ένοχος και η κατασκευή φυλακών είναι δουλειά της εξουσίας, ενώ των αναρχικών είναι το γκρέμισμα όλων αυτών των αντιλήψεων και καταστάσεων.

Ο θάνατος του Βαλυράκη και η αντιδικτατορική του δράση επιφέρει αμνησία στο «δημοκρατικό τείχος»

Ο θάνατος του Σήφη Βαλυράκη ενεργοποίησε το «δημοκρατικό τείχος». Η αντιδιδακτορική του δράση, οι φυλακίσεις και οι αποδράσεις του τον καιρό της Χούντας φαίνεται πως λειτούργησε, μετά θάνατον, για όλα τα κόμματα ως πλυντήριο μνήμης. Ξέχασαν οι νεοδημοκράτες τις κατηγορίες εναντίον του ως προστάτη της 17 Νοέμβρη, ξέχασαν και οι αριστεροί την εντολή του για την εισβολή των ΜΑΤ στη κατάληψη του Πολυτεχνείου του '95, ξέχασαν και πολλοί αριστεριστές και αναρχιστές ότι ήταν ο κύριος υπεύθυνος της καταστολής μιας εξέγερσης και όλα αυτά γιατί κάποτε πολέμησε την Χούντα. Το ΚΚΕ αναφέρθηκε μόνο στον αγωνιστή κατά της δικτατορίας, το ίδιο και ο Συριζα έμεινε κυρίως στον Βαλυράκη της Χούντας. Τέτοια φαίνεται να είναι η αμνησία που προκαλεί το πλυντήριο του αντιδικτατορικού αγώνα που σε ενδεχόμενο θάνατο του Σημίτη οι ανακοινώσεις των πολιτικών θα περιορίζονται στον αγώνα του κατά της Χούντας.

Ο Βαλυράκης τον αγώνα που έκανε ενάντια στην Χούντα τον εξαργύρωσε αργότερα και με το παραπάνω, επιβεβαιώνοντας για μια ακόμα φορά το γεγονός πως η Χούντα ήταν ένα κομμάτι της εξουσίας που έπαιξε το ρόλο της για την συνέχεια της Δημοκρατίας και το βόλεμα σε αυτήν όσων αντιδικτατορικών αγωνιστών ήταν διαθέσιμοι να εξαργυρώσουν την δράση τους. Ανέλαβε ένα πολύ κρίσιμο υπουργείο για την Δημοκρατία καταστέλλοντας διαδηλώσεις και την εξέγερση του Πολυτεχνείου του '95 και βοήθησε στην ανάπτυξη κυριαρχικών σχεδιασμών που τα αποτελέσματά τους τα βιώνουμε όλοι μας σήμε-



περίπτωση να μην σκάσει και για το λόγο αυτό το κράτος προετοιμάζει τις άμυνες και συγχρόνως συνεχίζει την επίθεσή του. Για το 2021 ο γενικός γραμματέας Δημόσιας Τάξης Γ. Τσουβάλας, ανέφερε ότι το υπουργείο έχει *«ένα φιλόδοξο πρόγραμμα, περίπου στα 23.000.000 ευρώ, για αγορά μηχανοκίνητου επιχειρησιακού εξοπλισμού»*. Μάλιστα, πρόσθεσε πως έχουν ικανοποιηθεί όλα τα αιτήματα αστυνομικών και των συνδικαλιστικών τους φορέων. Οι 1.000 μπάτσοι που προσλήφθηκαν αυτό το μήνα θα τοποθετηθούν σε 5 Πανεπιστήμια. Ο αριθμός είναι τεράστιος αναλογικά με τον αριθμό των 5 Πανεπιστημίων και επίσης στα συγκεκριμένα Πανεπιστήμια τα μέλη ΔΕΠ είναι περίπου στα 3.600. Αφού, λοιπόν, σύμφωνα με τα παραπάνω δεδομένα, οι μπάτσοι για την Κεραμέως είναι τόσο χρήσιμοι στα Πανεπιστήμια, ας τους βάλει να διδάξουν. Μέχρι και ο Κύρτσος εξανίσταται για τους μπάτσους στα Πανεπιστήμια. Βέβαια, ο ίδιος ζητάει έλεγχο τύπου Κίνας. Ξέρει ότι η τεχνολογία έχει προχωρήσει και πλέον δεν χρειάζονται τόσοι μπάτσοι για να ελέγξει ένα κράτος πολλές πληθυσμιακές ομάδες.

Επίσης, πέρα από τα παραπάνω, το Υπουργείο Παιδείας, με το νομοσχέδιο που προωθεί και το οποίο, εκτός από την Πανεπιστημιακή αστυνομία, περιλαμβάνει διαγραφή «αιωνίων» φοιτητών και θέσπιση βάσης εισαγωγής από τις Πανεπιστημιακές σχολές, συμπεριφέρεται σαν να έχει μπει σε σπίτι όπου λείπει αυτός που μένει και αλλάζει θέση στα έπιπλα. Όταν αργά ή γρήγορα ξεκινήσει η επιστροφή των φοιτητών στα Πανεπιστήμια, πιστεύουμε πως τα έπιπλα θα προσγειώνονται στα κεφάλια των μπάτσων.

Το κράτος, λοιπόν, προετοιμάζεται να εισπράξει όλη την πίεση που τόσο καιρό ασκεί στους υπηκόους του. Εμείς είμαστε από καιρό προετοιμασμένοι να πυροδοτήσουμε την όποια κοινωνική έκρηξη και αν είναι δυνατόν να την βοηθήσουμε να έχει απελευθερωτικά χαρακτηριστικά.

Λέτε τα Rafale να είναι προάγγελος κυβέρνησης συνεννόησης;

Θυμόμαστε, όταν το καλοκαίρι ανακοινώθηκε η αγορά των γαλλικών πολεμικών αεροσκαφών Rafale, πολλά

βασάνιζε επί 12 χρόνια. Την ημέρα που η Μελέκ σκότωσε τον σύζυγό της, αυτός την είχε απειλήσει με όπλο, την είχε χτυπήσει και την βίασε, ενώ ήταν αναίσθητη και δεμένη στο μπάνιο. Όλα αυτά ενώ οι δυο της κόρες ήταν μέσα στο σπίτι. Η Μελέκ τελικά πυροβόλησε και σκότωσε τον βασανιστή της με το ίδιο του το όπλο, ασφαλίζοντας έτσι την ζωή την δική της και των παιδιών της και απαλλάσσοντας τον κόσμο από έναν μισάνθρωπο βασανιστή. Για την απελευθερωτική αυτή πράξη η Μελέκ κινδυνεύει με μακροχρόνια φυλάκιση από το τουρκικό κράτος.



Η τουριστική πλευρά του ανασχηματισμού

Μάθαμε από δημοσίευμα της Καθημερινής, ότι ο υπουργός τουρισμού Χάρης Θεοχάρης παρέμεινε στην θέση του εξ αιτίας του παγκόσμιου τουριστικού πρακτορείου TUI. Πιο συγκεκριμένα: *«Κομβικό ρόλο λέγεται πως έπαιξε το ταξιδιωτικό και τουριστικό πρακτορείο TUI στην παραμονή του Χάρη Θεοχάρη στο υπ. Τουρισμού. Παρά το γεγονός πως στην Ελλάδα τέτοιες παρεμβάσεις συνοδεύονται συνήθως από αρνητικά σχόλια, στη συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει και η θετική διάσταση. Για να εκφράζεται καλά ένας τουριστικός κολοσσός για τον αρμόδιο υπουργό, σημαίνει πως υπάρχουν ελπιδοφόρες προοπτικές. Για να δούμε...»*.



Ο Θεοχάρης, λοιπόν, αφού το καλοκαίρι έκανε την χάρη στην TUI να ανοίξει τα σύνορα για τους εξωτερικούς τουρίστες, χωρίς σοβαρό σχεδιασμό και κάνοντας, επίσης, την χάρη σε εγχώριους ξενοδοχειακούς κολοσσούς που είχαν κρατήσεις από το συγκεκριμένο πρακτορείο (άσχετα αν η TUI δεν τους πλήρωσε ποτέ δίνοντας μόνο υποσχέσεις ότι θα τους πληρώσει από Μάρτιο) εξαργύρωσε τις παραπάνω αποφάσεις εξασφαλίζοντας τις πλάτες του πρακτορείου, που όπως φαίνεται λύνει και δένει σ' αυτό τον τόπο και που το μόνο το οποίο κατέληξε να προσφέρει είναι διακοπές για τους ξένους τουρίστες. Τέτοια φαίνεται πως είναι η επιρροή της TUI σ' αυτό τον τόπο, που δεν έχει πέσει

ένοχος και η κατασκευή φυλακών είναι δουλειά της εξουσίας, ενώ των αναρχικών είναι το γκρέμισμα όλων αυτών των αντιλήψεων και καταστάσεων.

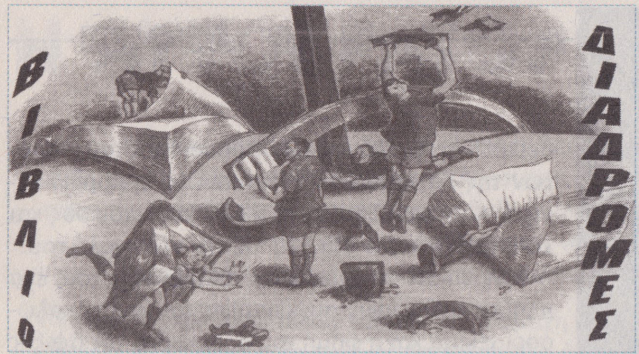
Ο θάνατος του Βαλυράκη και η αντιδικτατορική του δράση επιφέρει αμνησία στο «δημοκρατικό τείχος»

Ο θάνατος του Σήφη Βαλυράκη ενεργοποίησε το «δημοκρατικό τείχος». Η αντιδιδακτορική του δράση, οι φυλακίσεις και οι αποδράσεις του τον καιρό της Χούντας φαίνεται πως λειτούργησε, μετά θάνατον, για όλα τα κόμματα ως πλυντήριο μνήμης. Ξέχασαν οι νεοδημοκράτες τις κατηγορίες εναντίον του ως προστάτη της 17 Νοέμβρη, ξέχασαν και οι αριστεροί την εντολή του για την εισβολή των ΜΑΤ στη κατάληψη του Πολυτεχνείο του '95, ξέχασαν και πολλοί αριστεριστές και αναρχιστές ότι ήταν ο κύριος υπεύθυνος της καταστολής μιας εξέγερσης και όλα αυτά γιατί κάποτε πολέμησε την Χούντα. Το ΚΚΕ αναφέρθηκε μόνο στον αγωνιστή κατά της δικτατορίας, το ίδιο και ο Συριζα έμεινε κυρίως στον Βαλυράκη της Χούντας. Τέτοια φαίνεται να είναι η αμνησία που προκαλεί το πλυντήριο του αντιδικτατορικού αγώνα που σε ενδεχόμενο θάνατο του Σημίτη οι ανακοινώσεις των πολιτικών θα περιορίζονται στον αγώνα του κατά της Χούντας.

Ο Βαλυράκης τον αγώνα που έκανε ενάντια στην Χούντα τον εξαργύρωσε αργότερα και με το παραπάνω, επιβεβαιώνοντας για μια ακόμα φορά το γεγονός πως η Χούντα ήταν ένα κομμάτι της εξουσίας που έπαιξε το ρόλο της για την συνέχεια της Δημοκρατίας και το βόλεμα σε αυτήν όσων αντιδικτατορικών αγωνιστών ήταν διαθέσιμοι να εξαργυρώσουν την δράση τους. Ανέλαβε ένα πολύ κρίσιμο υπουργείο για την Δημοκρατία καταστέλλοντας διαδηλώσεις και την εξέγερση του Πολυτεχνείου του '95 και βοήθησε στην ανάπτυξη κυριαρχικών σχεδιασμών που τα αποτελέσματά τους τα βιώνουμε όλοι μας σήμερα. Οπότε ο αντιδικτατορικός αγώνας και τα άτομα που τον έκαναν δεν κρίνονται αποσπασματικά, αλλά στην όλη τους πορεία στην ζωή.

Α, και κάτι ακόμα. Ας τελειώνουμε με το παραμύθι «οι νεκροί δεδικαίωντε», επειδή κάτω από αυτό το σκεπτικό δικαιώνονται ο Χίτλερ, ο Στάλιν και όλα τα καθάρματα τα οποία έχουν διαπράξει εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Όσο για την συγκεκριμένη φράση, ο Απόστολος Παύλος άλλα εννοούσε στην προς Ρωμαίους επιστολή του (Κεφ. ΣΤ' 6,7).

Ε.

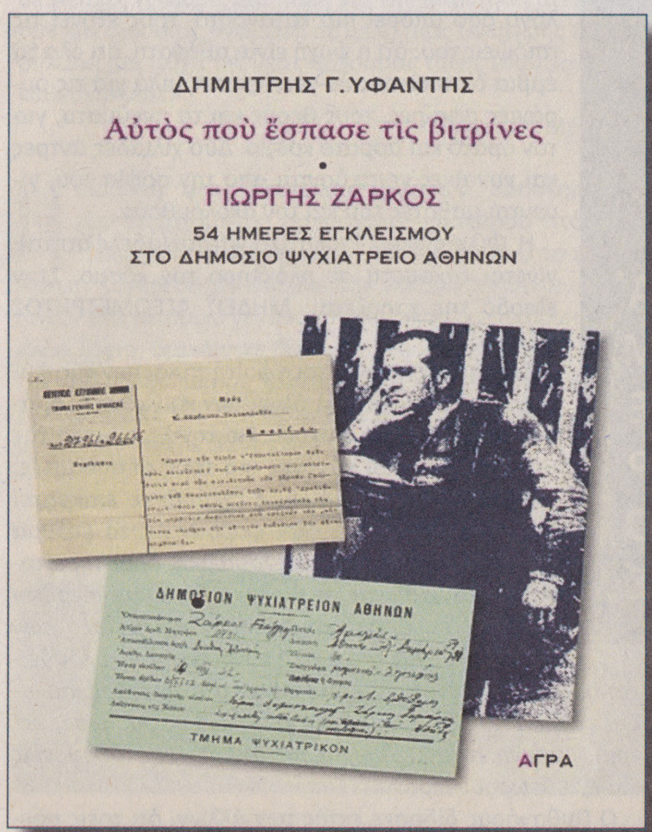


ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΥΦΑΝΤΗΣ

Αυτός που έσπασε τις βιτρίνες

ΓΙΩΡΓΗΣ ΖΑΡΚΟΣ

54 ΗΜΕΡΕΣ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ



Εκδόσεις ΑΓΡΑ / 2020 / Σελ. 133

«Πριν σπάσο τα διο τζάμια που τόρα κατιγορούμε έσπασα πρότα το δεξί, μετά μια εβδομάδα το αριστερό κε μετά 15 μέρες κε τα διο μαζί».

Εξέχουσα φυσιογνωμία μεταξύ των λογοτεχνών του Μεσοπολέμου ο «ντανταϊστής» Γιώργης Ζάρκος. Ο άνθρωπος που τη δεκαετία του 1930 προέβη σε πρωτοφανείς ψυχιατρείου, θέτοντας σε αμφισβήτηση τις έως τότε συμβατικές αναφορές στο «τρελοκομείο» και στους «τρελούς». Βεβαίως, είναι ο μοναδικός στην εποχή του από το χώρο της Αριστεράς, που ασχολήθηκε επισταμένως με το θέμα, διατυπώνοντας απόψεις και προτάσεις. Μια Αριστερά που, σε αντίθεση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες, για αδιερεύνητους λόγους, δεν καταπιάστηκε με τους περιθωριοποιημένους ψυχικά πάσχοντες».

(Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Όπως αναφέρει ο συγγραφέας ***Δημήτρης Γ. Υφαντής*** στο πρόλογο της έκδοσης, στον ελλαδικό χώρο του 1930, μετά από πολέμους μιας δεκαετίας (1912-1922) σε μια εποχή σημαδεμένη, επίσης, από τις κοινωνικές εντάσεις, την οικονομική κρίση και την πολιτική αστάθεια, εμφανίζεται μια νέα γενιά καλλιτεχνών, κυρίως λογοτεχνών. Αυτή η γενιά «*επηρεασμένη από τα καλλιτεχνικά ρεύματα της Ευρώπης, όπως επίσης και από τις ιδέες του σοσιαλισμού, της αναρχίας και της ψυχανάλυσης, αγωνιά, αναζητά, αμφισβητεί, δημιουργεί και δρα*». Ανάμεσά τους άγνωστοι δημιουργοί, όπως ο ***Γιώργης Ζάρκος***, με το έργο τους να μένει στην αφάνεια για πολλούς και διαφορετικούς λόγους.

Όπως εξηγεί ο συγγραφέας, στους πέντε δημοσιευμένους αυτή τη δεκαετία λίβελλους ο *Ζάρκος*, χρησιμοποιώντας σκληρή γλώσσα, όχι μόνο κατήγγειλε την διαφθορά, αλλά επιτέθηκε με σφοδρότητα ασκώντας κριτική στον ακαδημαϊκό *Γρηγόριο Ξενόπουλο*, τον αρχηγό της Γενικής Ασφάλειας Αριστοτέλη Κουτσουμάρη, στον πρώην και ο συγγραφέας, είναι το γεγονός ότι η κατασταλτική μεθόδευση εκ μέρους του κράτους δεν περιορίστηκε στην ποινικοποίηση κάποιων ιδεών και ενεργειών του, αλλά βάδισε δίχως προσχήματα στην ιατρικοποίησή τους με την συναίνεση και τη συμμετοχή θεσμών και «λειτουργών» της ψυχικής υγείας.

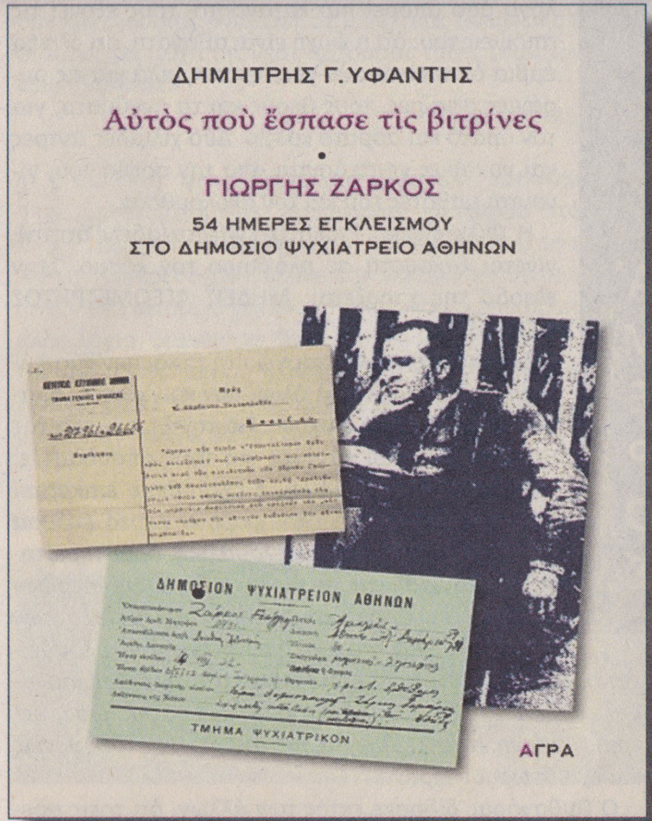
Την ίδια αντιμετώπιση, όμως, είχαν και τα λοιπά περιθωριακά στοιχεία, οι μη «κανονικοί», οι «λαθραίοι», διάφοροι «ενοχλητικοί», οι «παραβατικοί», από τους οποίους «κινδύνευε» και «κινδυνεύει» το νομιμόφρων κοινωνικό σώμα.

Είναι χαρακτηριστικό, ότι πριν και κατά την διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων του 1896 στην Αθήνα εγκλείστηκαν στο *Δρομοκαΐτιο Θεραπευτήριο* επαίτες, άστεγοι, αλήτες, και λοιπά «κακοποιά στοιχεία», που σύχναζαν στο κέντρο της πόλης.

Όπως έγραφε ο «τρελός» *Γιώργης Ζάρκος*: «***Είναι μα την αλήθεια πρόστυχο αυτό που κάνει το Κράτος. Θα 'τανε προτιμότερο να τους τουφεκίζανε τους «ανίατους» τρελούς παρά να τους τυραννούνε, ένα ή δύο, ή τρία χρόνια, μέχρι που τους πεθαίνουνε... ο κόσμος νομίζει ότι πεθαίνουνε μονάχοι τους, η αλήθεια όμως είναι πως το κράτος τους δολοφονεί με τον πιο άτιμο τρόπο, που μπορεί να γίνει δολοφονία. Ξεμπερδεύεται ένα ποσοστό που περισσεύει για να ζούνε οι άλλοι πιο ανθηρά [...] Τη στενοχώρια αυτοί εδώ μέσα, τη λένε «τρέλα». Ρωτάνε κάθε τόσο: «Πως είναι ο τάδε ασθενής; Ησύχασε ή στενοχωριέται;» Αν του απαντήσει ο νοσοκόμος ότι***

ΓΙΩΡΓΗΣ ΖΑΡΚΟΣ

54 ΗΜΕΡΕΣ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ



Εκδόσεις ΑΓΡΑ / 2020 / Σελ. 133

«Πριν σπάσω τα διο τζάμια που τόρα κατιγορούμε έσπασα πρότα το δεξί, μετά μια εβδομάδα το αριστερό κε μετά 15 μέρες κε τα διο μαζί».

Εξέχουσα φυσιογνωμία μεταξύ των λογοτεχνών του Μεσοπολέμου ο «ντανταϊστής» Γιώργης Ζάρκος. Ο άνθρωπος που τη δεκαετία του 1930 προέβη σε πρωτοφανείς για την εποχή ενέργειες, καθώς έσπασε κατ' επανάληψη τις βιτρίνες του εκδοτικού οίκου «Πυρσός», οι ιδιοκτήτες του οποίου δημοσίευσαν έργο του, που τους είχε παραδώσει προς δημοσίευση, με το όνομα άλλου και όχι δικό του.

Εκτός αυτού, ο Ζάρκος σε συμβολικό επίπεδο, με τις απόψεις, τα κείμενα και τη δράση του, έσπασε πολλές ακόμη «βιτρίνες», όπως αυτές του ακαδημαϊσμού, της εξουσίας, της Δικαιοσύνης, των διωκτικών αρχών, των κομμάτων, των πολιτικών, του Τύπου, της Εκκλησίας, της φυλακής και βεβαίως του ψυχιατρείου.

Η ανυπότακτη και απείθαρχη στάση του αποτέλεσε την αφορμή του εγκλεισμού του, για πολιτικούς λόγους, στο ψυχιατρείο. Αυτούς τους λόγους, όπως και τις συνθήκες εγκλεισμού του πραγματεύεται το παρόν βιβλίο, βάσει τεκμηρίων, που εντοπίστηκαν στο Δημόσιο Ψυχιατρείο

ψυχιατρείου, θέτοντας σε αμφισβήτηση τις έως τότε συμβατικές αναφορές στο «τρελοκομείο» και στους «τρελούς». Βεβαίως, είναι ο μοναδικός στην εποχή του από το χώρο της Αριστεράς, που ασχολήθηκε επισταμένως με το θέμα, διατυπώνοντας απόψεις και προτάσεις. Μια Αριστερά που, σε αντίθεση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες, για αδιερεύνητους λόγους, δεν καταπιάστηκε με τους περιθωριοποιημένους ψυχικά πάσχοντες».

(Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Όπως αναφέρει ο συγγραφέας ***Δημήτρης Γ. Υφαντής*** στο πρόλογο της έκδοσης, στον ελλαδικό χώρο του 1930, μετά από πολέμους μιας δεκαετίας (1912-1922) σε μια εποχή σημαδεμένη, επίσης, από τις κοινωνικές εντάσεις, την οικονομική κρίση και την πολιτική αστάθεια, εμφανίζεται μια νέα γενιά καλλιτεχνών, κυρίως λογοτεχνών. Αυτή η γενιά «*επηρεασμένη από τα καλλιτεχνικά ρεύματα της Ευρώπης, όπως επίσης και από τις ιδέες του σοσιαλισμού, της αναρχίας και της ψυχανάλυσης, αγωνιά, αναζητά, αμφισβητεί, δημιουργεί και δρα*». Ανάμεσά τους άγνωστοι δημιουργοί, όπως ο ***Γιώργης Ζάρκος***, με το έργο τους να μένει στην αφάνεια για πολλούς και διαφορετικούς λόγους.

Όπως εξηγεί ο συγγραφέας, στους πέντε δημοσιευμένους αυτή τη δεκαετία λίβελλους ο *Ζάρκος*, χρησιμοποιώντας σκληρή γλώσσα, όχι μόνο κατήγγειλε την διαφθορά, αλλά επιτέθηκε με σφοδρότητα ασκώντας κριτική στον ακαδημαϊκό *Γρηγόριο Ξενόπουλο*, τον αρχηγό της Γενικής Ασφάλειας *Αριστοτέλη Κουτσουμάρη*, στον πρώην υπουργό Δικαιοσύνης *Νικόλαο Αβραάμ*, στους κριτικούς *Άλκη Θρύλο, Πέτρο Χάρη*, και *Ανδρέα Ζευγά*. Ο *Γιώργης Ζάρκος* με έναν αυθεντικά ανατρεπτικό λόγο, μακριά και ενάντια από κάθε «*καθωσπρεπισμό*» ανατίναζε στην κυριολεξία κάθε σύμβαση μ' έναν τρόπο, που μόνον ένας «τρελός» θα διανοούνταν να πράξει.

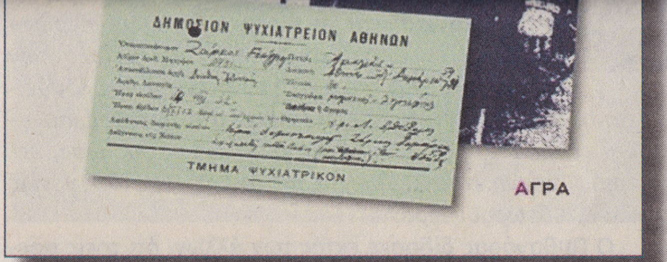
Και όπως παρατηρεί σαρκαστικά ο συγγραφέας, «*οι τρελοί πηγαίνουν στο Δαφνί*». Ο Γιώργης Ζάρκος, λοιπόν, πλήρωσε την στάση του αυτή: «*Τα όργανα της εξουσίας και γενικότερα οι διώκτες του ποτέ δεν εξέλαβαν τις ιδέες του και τη στάση του ως εκκεντρικότητα ενός καλλιτέχνη, πράγμα που ο ίδιος άλλωστε απευχόταν, με αποτέλεσμα να πληρώσει, όπως και οι άλλοι κοινωνικοί αγωνιστές της εποχής του, το αναλογούν αντίτιμο, με διώξεις, ξυλοδαρμούς, καταδίκες, φυλακίσεις, εξορία, με αποσιώπηση και απαξίωση του έργου του*». Ο Ζάρκος, όχι μόνο με τις ιδέες

και ο συγγραφέας, είναι το γεγονός ότι η κατασταλτική μεθόδευση εκ μέρους του κράτους δεν περιορίστηκε στην ποινικοποίηση κάποιων ιδεών και ενεργειών του, αλλά βάδισε δίχως προσχήματα στην ιατρικοποίησή τους με την συναίνεση και τη συμμετοχή θεσμών και «λειτουργών» της ψυχικής υγείας.

Την ίδια αντιμετώπιση, όμως, είχαν και τα λοιπά περιθωριακά στοιχεία, οι μη «κανονικοί», οι «λαθραίοι», διάφοροι «ενοχλητικοί», οι «παραβατικοί», από τους οποίους «κινδύνευε» και «κινδυνεύει» το νομιμόφρων κοινωνικό σώμα.

Είναι χαρακτηριστικό, ότι πριν και κατά την διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων του 1896 στην Αθήνα εγκλείστηκαν στο *Δρομοκαΐτιο Θεραπευτήριο* επαίτες, άστεγοι, αλήτες, και λοιπά «κακοποιά στοιχεία», που σύχναζαν στο κέντρο της πόλης.

Όπως έγραφε ο «τρελός» *Γιώργης Ζάρκος*: «***Είναι μα την αλήθεια πρόστυχο αυτό που κάνει το Κράτος. Θα 'τανε προτιμότερο να τους τουφεκίζανε τους «ανίατους» τρελούς παρά να τους τυραννούνε, ένα ή δύο, ή τρία χρόνια, μέχρι που τους πεθαίνουνε... ο κόσμος νομίζει ότι πεθαίνουνε μονάχοι τους, η αλήθεια όμως είναι πως το κράτος τους δολοφονεί με τον πιο άτιμο τρόπο, που μπορεί να γίνει δολοφονία. Ξεμπερδεύεται ένα ποσοστό που περισσεύει για να ζούνε οι άλλοι πιο ανθηρά [...] Τη στενοχώρια αυτοί εδώ μέσα, τη λένε «τρέλα». Ρωτάνε κάθε τόσο: «Πως είναι ο τάδε ασθενής; Ησύχασε ή στενοχωριέται;» Αν του απαντήσει ο νοσοκόμος ότι στενοχωριέται, γράφει ο γιατρός στο δελτίο του: «η κατάσταση του εξακολουθεί να είναι η ίδια» [...] Ένας καλός ψυχαναλυτής και ψυχίατρος μπορεί να είναι μόνον εκείνος που 'χει δυνατή και ανήσυχη ψυχή, που συγκινείται εύκολα, που η ψυχή του είναι πολύπλευρη, που έχει λογικό πολύ ανεπτυγμένο, που κατορθώνει να έχει ορθή κρίση και να μην υπερισχύει ούτε το λογικό ούτε το αίσθημα, αλλά να βρίσκονται σε αρμονία με μια συνεχή πάλη [...] Τρέλα για να μπεις στο μυαλό των ανθρώπων και να θρονιαστείς για πάντα, και να τον κάνεις να σκέφτεται και να κινείται σαν κτήνος, στέλνεις πρώτα τη δυστυχία και του το λιώνει, του το κάνεις κιμά, λάσπη, χυλό από τα πολλά χτυπήματα [...] Να τα διαβάσει ο κόσμος και να μάθει μια μεγάλη προστυχιά, μια μεγάλη ατιμία του Κράτους, μαντρωμένοι, που παρουσιαζότανε στην Κοινωνία ως Δημόσιο Ψυχιατρείο, όπως έγραψε και η***



Εκδόσεις ΑΓΡΑ / 2020 / Σελ. 133

*«**Πριν σπάσο τα διο τζάμια που τόρα κατιγορούμε έσπασα πρότα το δεξί, μετά μια εβδομάδα το αριστερό κε μετά 15 μέρες κε τα διο μαζί**».*

Εξέχουσα φυσιογνωμία μεταξύ των λογοτεχνών του Μεσοπολέμου ο «ντανταϊστής» Γιώργης Ζάρκος. Ο άνθρωπος που τη δεκαετία του 1930 προέβη σε πρωτοφανείς για την εποχή ενέργειες, καθώς έσπασε κατ' επανάληψη τις βιτρίνες του εκδοτικού οίκου «Πυρσός», οι ιδιοκτήτες του οποίου δημοσίευσαν έργο του, που τους είχε παραδώσει προς δημοσίευση, με το όνομα άλλου και όχι δικό του.

Εκτός αυτού, ο Ζάρκος σε συμβολικό επίπεδο, με τις απόψεις, τα κείμενα και τη δράση του, έσπασε πολλές ακόμη «βιτρίνες», όπως αυτές του ακαδημαϊσμού, της εξουσίας, της Δικαιοσύνης, των διωκτικών αρχών, των κομμάτων, των πολιτικών, του Τύπου, της Εκκλησίας, της φυλακής και βεβαίως του ψυχιατρείου.

Η ανυπότακτη και απείθαρχη στάση του αποτέλεσε την αφορμή του εγκλεισμού του, για πολιτικούς λόγους, στο ψυχιατρείο. Αυτούς τους λόγους, όπως και τις συνθήκες εγκλεισμού του πραγματεύεται το παρόν βιβλίο, βάσει τεκμηρίων, που εντοπίστηκαν στο Δημόσιο Ψυχιατρείο Αθηνών, σε γραπτά κείμενα του συγγραφέα και στον Τύπο της εποχής.

*Όσον αφορά τον Ζάρκο και την ιστορία του, μάλλον διεκδικεί πολλές «πρωτιές» και μοναδικότητες. Αποτελεί καταρχάς για την Ελλάδα, σύμφωνα με τα στοιχεία που παρουσιάζονται, την πλέον χαρακτηριστική περίπτωση εγκλεισμού σε ψυχιατρείο για πολιτικούς λόγους. Επακόλουθο αυτού ήταν να γίνει ο πρώτος που έγραψε και εξέδωσε βιβλία για τα σοβαρότατα προβλήματα του συστήματος-ψυχιατρείου και των τροφίμων του. Η απροκάλυπτη γραφή και το μαύρο χιούμορ που τον χαρακτήριζαν, έσπασαν τη σιωπή, την αδιαφορία τις «βιτρίνες» του 1930, μετά από πολέμους μιας δεκαετίας (1912-1922) σε μια εποχή σημαδεμένη, επίσης, από τις κοινωνικές εντάσεις, την οικονομική κρίση και την πολιτική αστάθεια, εμφανίζεται μια νέα γενιά καλλιτεχνών, κυρίως λογοτεχνών. Αυτή η γενιά «επηρεασμένη από τα καλλιτεχνικά ρεύματα της Ευρώπης, όπως επίσης και από τις ιδέες του σοσιαλισμού, της αναρχίας και της ψυχανάλυσης, αγωνιά, αναζητά, αμφισβητεί, δημιουργεί και δρα». Ανάμεσά τους άγνωστοι δημιουργοί, όπως ο **Γιώργης Ζάρκος**, με το έργο τους να μένει στην αφάνεια για πολλούς και διαφορετικούς λόγους.*

Όπως εξηγεί ο συγγραφέας, στους πέντε δημοσιευμένους αυτή τη δεκαετία λίβελλους ο *Ζάρκος*, χρησιμοποιώντας σκληρή γλώσσα, όχι μόνο κατήγγειλε την διαφθορά, αλλά επιτέθηκε με σφοδρότητα ασκώντας κριτική στον ακαδημαϊκό *Γρηγόριο Ξενόπουλο*, τον αρχηγό της *Γενικής Ασφάλειας Αριστοτέλη Κουτσουμάρη*, στον πρώην *υπουργό Δικαιοσύνης Νικόλαο Αβραάμ*, στους *κριτικούς Άλκη Θρύλο, Πέτρο Χάρη*, και *Ανδρέα Ζευγά*. Ο *Γιώργης Ζάρκος* με έναν αυθεντικά ανατρεπτικό λόγο, μακριά και ενάντια από κάθε «*καθωσπρεπισμό*» ανατίναζε στην κυριολεξία κάθε σύμβαση μ' έναν τρόπο, που μόνον ένας «τρελός» θα διανοούνταν να πράξει.

Και όπως παρατηρεί σαρκαστικά ο συγγραφέας, «*οι τρελοί πηγαίνουν στο Δαφνί*». Ο Γιώργης Ζάρκος, λοιπόν, πλήρωσε την στάση του αυτή: «*Τα όργανα της εξουσίας και γενικότερα οι διώκτες του ποτέ δεν εξέλαβαν τις ιδέες του και τη στάση του ως εκκεντρικότητα ενός καλλιτέχνη, πράγμα που ο ίδιος άλλωστε απευχόταν, με αποτέλεσμα να πληρώσει, όπως και οι άλλοι κοινωνικοί αγωνιστές της εποχής του, το αναλογούν αντίτιμο, με διώξεις, ξυλοδαρμούς, καταδίκες, φυλακίσεις, εξορία, με αποσιώπηση και απαξίωση του έργου του*». Ο *Ζάρκος*, όχι μόνο με τις ιδέες του αναιρούσε τους τότε κανόνες κράτους-πολίτη, αλλά και του «παιχνιδιού» μεταξύ διώκτη και διωκόμενου, δρούσε «κατά μόνας», δίχως πολιτική κάλυψη μειονεκτώντας φανερά, όπως και ο ίδιος αναγνώριζε σε μεταγενέστερα κείμενά του. Προκλητικός, βλάσφημος απέναντι στις αρχές, ανυποχώρητος, σε πλήρη αντίθεση με την κρατούσα πολιτική και ηθική της φρόνιμης και «γνωστικής» αριστεράς, επεδίωκε να «*δίνει δικαιώματα*» και όχι να κρύβεται ή να περνά απαρατήρητος, μόνος εναντίον όλων, δίχως να φοβάται να κουβαλήσει με κάθε κόστος το στίγμα του «διαφορετικού».

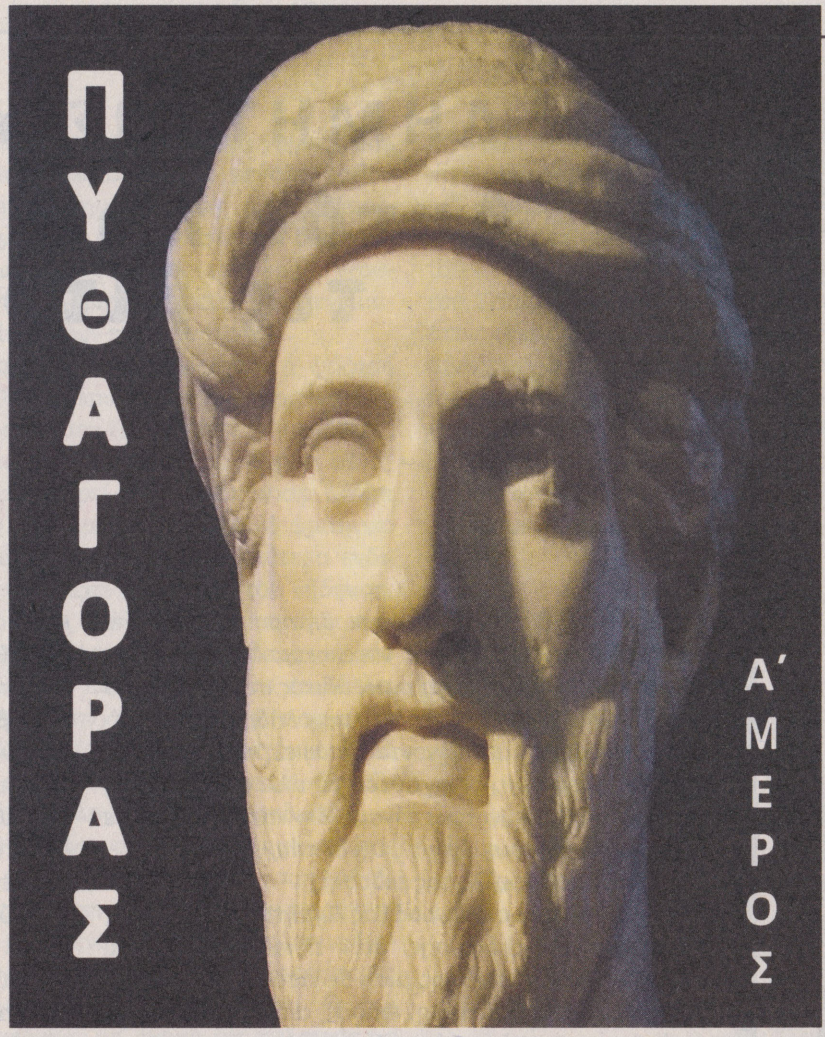
Η ιδιαιτερότητα της περίπτωσής του, όπως παρατηρεί

Είναι χαρακτηριστικό, ότι πριν και κατά την διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων του 1896 στην Αθήνα εγκλείστηκαν στο *Δρομοκαΐτιο Θεραπευτήριο* επαίτες, άστεγοι, αλήτες, και λοιπά «κακοποιά στοιχεία», που σύχναζαν στο κέντρο της πόλης.

Όπως έγραφε ο «τρελός» *Γιώργης Ζάρκος*: «***Είναι μα την αλήθεια πρόστυχο αυτό που κάνει το Κράτος. Θα 'τανε προτιμότερο να τους τουφεκίζανε τους «ανίατους» τρελούς παρά να τους τυραννούνε, ένα ή δύο, ή τρία χρόνια, μέχρι που τους πεθαίνουνε... ο κόσμος νομίζει ότι πεθαίνουνε μονάχοι τους, η αλήθεια όμως είναι πως το κράτος τους δολοφονεί με τον πιο άτιμο τρόπο, που μπορεί να γίνει δολοφονία. Ξεμπερδεύεται ένα ποσοστό που περισσεύει για να ζούνε οι άλλοι πιο ανθηρά [...] Τη στενοχώρια αυτοί εδώ μέσα, τη λένε «τρέλα». Ρωτάνε κάθε τόσο: «Πως είναι ο τάδε ασθενής; Ησύχασε ή στενοχωριέται;» Αν του απαντήσει ο νοσοκόμος ότι στενοχωριέται, γράφει ο γιατρός στο δελτίο του: «η κατάσταση του εξακολουθεί να είναι η ίδια» [...] Ένας καλός ψυχαναλυτής και ψυχίατρος μπορεί να είναι μόνον εκείνος που 'χει δυνατή και ανήσυχη ψυχή, που συγκινείται εύκολα, που η ψυχή του είναι πολύπλευρη, που έχει λογικό πολύ ανεπτυγμένο, που κατορθώνει να έχει ορθή κρίση και να μην υπερισχύει ούτε το λογικό ούτε το αίσθημα, αλλά να βρίσκονται σε αρμονία με μια συνεχή πάλη [...] Τρέλα για να μπεις στο μυαλό των ανθρώπων και να θρονιαστείς για πάντα, και να τον κάνεις να σκέφτεται και να κινείται σαν κτήνος, στέλνεις πρώτα τη δυστυχία και του το λιώνει, του το κάνεις κιμά, λάσπη, χυλό από τα πολλά χτυπήματα [...] Να τα διαβάσει ο κόσμος και να μάθει μια μεγάλη προστυχιά, μια μεγάλη ατιμία του Κράτους, μαντρωμένοι, που παρουσιαζότανε στην Κοινωνία ως Δημόσιο Ψυχιατρείο, όπως έγραφε και η τοιχισμένη μαρμάρινη πλάκα που ήτανε στη φάτσα καθώς μπαίνεις***».

Η συγγραφή του συγκεκριμένου πονήματος από τον Δημήτρη Υφαντή βασίζεται στο πρωτογενές υλικό που έφερε στην επιφάνεια ο συγγραφέας, ύστερα από έρευνά του στο *Δημόσιο Ψυχιατρείο Δαφνί* (μητρώο ασθενών, φάκελος *Ζάρκου*), στα δημοσιεύματα του Τύπου της εποχής, στις λιγοστές βιβλιογραφικές πηγές και βέβαια στην μελέτη όλων των σωζομένων έργων του Γιώργη Ζάρκου και ιδιαίτερα των: ***Η Τρέλα σ' όλα τα στάδια***, και ***Ζωντανά Πτώματα***.

Συσπείρωση Αναρχικών



«Φορτίον μὴ συγκαθαιρεῖν, ἀλλὰ συνανατιθέναι τοῖς βαστάζουσι» – (Μη βοηθάς να αφήσουν κάτω το φορτίο, αλλά βοήθα να το κουβαλήσουν).

«Μὴ ἐν πολλοῖς ὀλίγα λέγε, ἀλλ' ἐν ὀλίγοις πολλά» – (Να μη λες με πολλά λόγια λίγα πράγματα, αλλά με λίγα λόγια πολλά).

Πυθαγόρας ο Σάμιος: τον αποκάλεσαν επιστήμονα, δαίμονα, μυστικιστή, γεωμέτρη, μαθηματικό, φιλόσοφο, «μαθηματικό φιλόσοφο», μάγο, τσαρλατάνο, θεωρητικό της μουσικής, σαμάνο, «τρελό από τις λατρείες της Εγγύς Ανατολής»[1]. Ο ίδιος αποκαλεί τον εαυτό του φιλόσοφο: φίλο της σοφίας.

Ο Πυθαγόρας βρίσκεται ανάμεσα στην φυσική, υλιστική εξήγηση των εξ Ιωνίας φιλοσόφων και τον ηθικοθρησκευτικό στοχασμό, μυστηριακή παράδοση και κοσμολογία των ορφικών της Θράκης· γι' αυτόν, οι αριθμοί, η γεωμετρία, η αστρονομία, η μουσική, η φιλοσοφία, θεωρούνται ως τα μέσα για την εξέλιξη του ανθρώπινου όντος – ειδικότερα, τα μαθηματικά είναι «ένα ταξίδι του νου προς πιο υψηλές σφαίρες συνειδητοποίησης».

Η δίψα του για γνώση, καθώς και η παρότρυνση των διδασκάλων και του πατέρα του [που έχει στο νου του τον χρησμό της Πυθίας «θα γεννηθεί αγόρι και θα γίνει σημαντικός άνθρωπος»], η οικονομική επιχορήγηση και η συστατική επιστολή του Πολυκράτη (τυράννου της Σάμου) προς τον Άμασι τον Β΄ της Αιγύπτου, παροτρύνουν τον Πυθαγόρα να ταξιδέψει... Ο Διογένης Λαέρτιος (Βίοι Φιλοσόφων), αναφέρει ότι: «Νεαρός ακόμη, παρακινημένος από τη φιλομάθειά του έφυγε από την πατρίδα του για να μυηθεί σε όλες τις Ελληνικές και βαρβαρικές τελετές».

Έτσι, εγκαταλείπει τους διδασκάλους του Φερεκύδη (από την Λέσβο), Αναξίμανδρο, και Θαλή (από την Μίλητο) και ξεκινά ένα μεγάλο ταξίδι προς τον τότε γνωστό κόσμο: μεταβαίνει στην Αίγυπτο (παραμένει 22 χρόνια δίπλα στους ιερείς των Ναών της Μέμφιδας, της Ηλιούπολης και της Διόσπολης, μαθαίνει την αιγυπτιακή γλώσσα και μελετά στα ιερά βιβλία ό,τι αφορά την αθανασία της

διακυβέρνηση και την παιδαγωγική, καθώς και στην μετάδοση πλήθους θεραπευτικών μεθόδων που αφορούν τις ασθένειες του ανθρώπινου σώματος.

Γεννήθηκε γύρω στο 580 π.Χ. στη Σάμο· σύγχρονοί του είναι τέσσερεις άλλες τεράστιες προσωπικότητες: ο Λάο Τσε και ο Κομφούκιος στην Κίνα, ο Βούδδας στην Ινδία, ο Ζωροάστρης στην Περσία... Ο Ε.Μ. Comford σημειώνει: «Ο Πυθαγόρας είναι ένας από αυτούς τους θεϊκούς άνδρες για τους οποίους η Ιστορία γνωρίζει ελάχιστα διότι η ζωή τους μετασχηματίστηκε απευθείας σε μύθο»[2]. Η διδασκαλία του μέσω Πλάτωνα, Πλωτίνου και των Πυθαγόρειων, φτάνει ως τις ημέρες μας.

Δικά του γραπτά έργα δεν διασώζονται· ίσως καταστράφηκαν· ίσως ο ίδιος να αρκείται στην έρευνα και την προ-

θεί από την γενέτειρά του. Προορισμός του ο **Κρότων της Κάτω Ιταλίας** – σημαντικό εμπορικό κέντρο, που έχει ιδρυθεί από Έλληνες αποίκους και εκεί ιδρύει, γύρω στο 520 πΧ. την νέα σχολή του.

Λέγεται ότι την ημέρα της αποβίβασής του, ένα πλήθος ανθρώπων συγκεντρώνεται να τον καλωσορίσει μια και η φήμη του προηγείται της άφιξής του. Ο Πυθαγόρας απευθύνεται σε όλους με απλό λόγο όσο μπορεί πιο κατανοητό· τους εξηγεί τις απόψεις του: ότι η ψυχή είναι αθάνατη, ότι όλα τα έμβια όντα είναι συν-γενείς, τους μιλά για τις ουράνιες σφαίρες, τους θεούς και τα πνεύματα, για τον ορατό και αόρατο κόσμο. Δύο χιλιάδες άντρες και γυναίκες γοητεύονται από την σοφία του, γίνονται μαθητές του και τον ακολουθούν.

Η Φιλοσοφική Σχολή (κοινότητα/αδελφότητα), γίνεται ξακουστή σε ολόκληρο τον κόσμο. Στην είσοδό της χαράζεται: ΜΗΔΕΙΣ ΑΓΕΩΜΕΤΡΗΤΟΣ ΕΙΣΗΤΩ[3].

Στη σχολή επιτρέπεται η φοίτηση και των δύο φύλων, με τη συμμετοχή όλων των κοινωνικών ομάδων και όλων των ηλικιών. Για την λειτουργία της υπάρχουν ειδικοί κανόνες για τους σπουδαστές: *Εξασκείται η σιωπή και η εχεμύθεια· επικρατεί αυστηρή πειθαρχία· όλοι φορούν λευκό ένδυμα και απέχουν από την σεξουαλική δραστηριότητα, τα κουκιά*[4] *και το άγγιγμα κάποιων «ιερών» ψαριών· επικρατεί κοινοκτημοσύνη μεταξύ των σπουδαστών («κοινὰ τὰ τῶν φίλων»)· ακολουθείται ημερήσιο πρόγραμμα· απαιτείται αυτοέλεγχος, συναδέλφωση, ισοτιμία ανδρών και γυναικών, αφοσίωση, μετριοφροσύνη, αυτοπειθαρχία, σεβασμός προς τους γονείς και ό,τι θεωρούν ιερό.*

Ο Πυθαγόρας δίδασκε εκτός των άλλων, ότι τρεις αρετές είναι απαραίτητες στον άνθρωπο: η σωφροσύνη, η δικαιοσύνη και η ανδρεία. Η σωφροσύνη είναι το μέτρο αρετής ενός ανθρώπου, η δικαιοσύνη μέτρο αρετής μιας κοινωνίας και η ανδρεία είναι απαραίτητη για να εφαρμοστούν οι δύο προηγούμενες. Για τις ιδέες του οδηγήθηκε στο δικαστήριο με την κατηγορία της διαφθοράς των νέων και της αθεΐας και τελικά αθωώθηκε.

Σημαντικοί φιλόσοφοι πρόβαλαν από αυτήν την σχολή: οι φυσικοί φιλόσοφοι Εμπεδοκλής και Παρμενίδης, ο ηθι-

Π μονα, δαίμονα, μυστικιστή, γεωμέτρη, μαθηματικό, φιλόσοφο, «μαθηματικό φιλόσοφο», μάγο, τσαρλατάνο, θεωρητικό της μουσικής, σαμάνο, «τρελό από τις λατρείες της Εγγύς Ανατολής»[1]. Ο ίδιος αποκαλεί τον εαυτό του φιλόσοφο: φίλο της σοφίας.

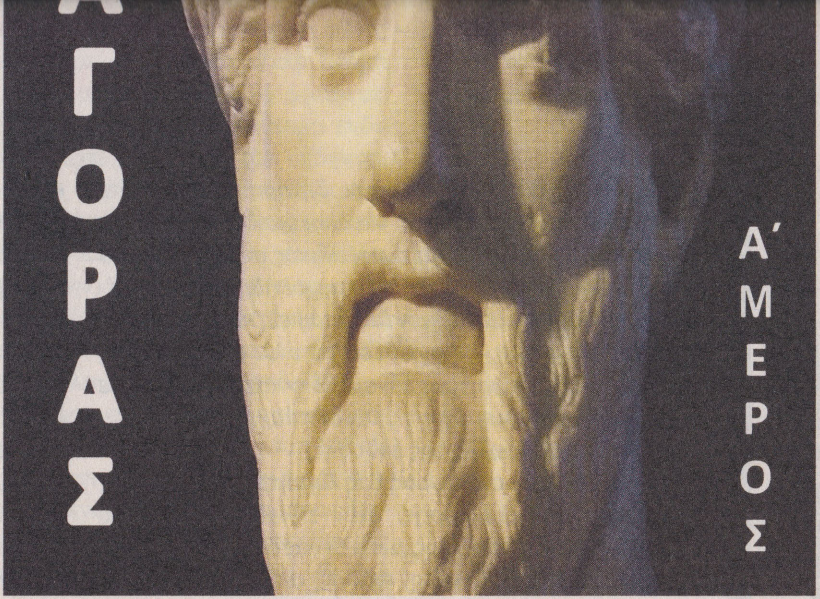
Ο Πυθαγόρας βρίσκεται ανάμεσα στην φυσική, υλιστική εξήγηση των εξ Ιωνίας φιλοσόφων και τον ηθικοθρησκευτικό στοχασμό, μυστηριακή παράδοση και κοσμολογία των ορφικών της Θράκης· γι' αυτόν, οι αριθμοί, η γεωμετρία, η αστρονομία, η μουσική, η φιλοσοφία, θεωρούνται ως τα μέσα για την εξέλιξη του ανθρώπινου όντος – ειδικότερα, τα μαθηματικά είναι «ένα ταξίδι του νου προς πιο υψηλές σφαίρες συνειδητοποίησης».

Η δίψα του για γνώση, καθώς και η παρότρυνση των διδασκάλων και του πατέρα του [που έχει στο νου του τον χρησμό της Πυθίας «θα γεννηθεί αγόρι και θα γίνει σημαντικός άνθρωπος»], η οικονομική επιχορήγηση και η συστατική επιστολή του Πολυκράτη (τυράννου της Σάμου) προς τον Άμασι τον Β΄ της Αιγύπτου, παροτρύνουν τον Πυθαγόρα να ταξιδέψει... Ο Διογένης Λαέρτιος (Βίοι Φιλοσόφων), αναφέρει ότι: «Νεαρός ακόμη, παρακινημένος από τη φιλομάθειά του έφυγε από την πατρίδα του για να μυηθεί σε όλες τις Ελληνικές και βαρβαρικές τελετές».

Έτσι, εγκαταλείπει τους διδασκάλους του Φερεκύδη (από την Λέσβο), Αναξίμανδρο, και Θαλή (από την Μίλητο) και ξεκινά ένα μεγάλο ταξίδι προς τον τότε γνωστό κόσμο: μεταβαίνει στην Αίγυπτο (παραμένει 22 χρόνια δίπλα στους ιερείς των Ναών της Μέμφιδας, της Ηλιούπολης και της Διόσπολης, μαθαίνει την αιγυπτιακή γλώσσα και μελετά στα ιερά βιβλία ό,τι αφορά την αθανασία της ψυχής και την μετεμψύχωση, στην Βαβυλώνα (παραμένει 12 χρόνια, ως αιχμάλωτος του Πέρση βασιλιά Καμβύση –που κατέλαβε την Αίγυπτο– και έτσι έχει την ευκαιρία να βρεθεί κοντά σε Χαλδαίους και Πέρσες σοφούς και να εμβαθύνει τις γνώσεις του σχετικά με τα μαθηματικά και την αστρονομία)· λέγεται ότι φθάνει ως την Ινδία που ονομάζεται Γιαβαντσάρια ή Γιουναντσάρια [έλληνας διδάσκαλος] όπου διδάσκεται την τέχνη της θεραπείας.

Αναζητά, μαθητεύει, μελετά και τέλος μεταφέρει στον Δυτικό κόσμο, τις γνώσεις που αποκομίζει και οι οποίες αναγνωρίζει ότι ανήκουν σε μια πανάρχαια σοφία (την οποία ο Άλντους Χάξλεϊ ορίζει «ως προαιώνια σοφία»). Επεξεργάζεται τμήματα αυτής της πανάρχαιας γνώσης, τα εξελίσσει και τα εμπλουτίζει με δικές του μελέτες και φιλοσοφικούς στοχασμούς.

Ακόμα και σήμερα, διακρίνουμε τα θεωρήματα και τα αξιώματα του Πυθαγόρα, να παρουσιάζονται παντού και



διακυβέρνηση και την παιδαγωγική, καθώς και στην μετάδοση πλήθους θεραπευτικών μεθόδων που αφορούν τις ασθένειες του ανθρώπινου σώματος.

Γεννήθηκε γύρω στο 580 π.Χ. στη Σάμο· σύγχρονοί του είναι τέσσερεις άλλες τεράστιες προσωπικότητες: ο Λάο Τσε και ο Κομφούκιος στην Κίνα, ο Βούδδας στην Ινδία, ο Ζωροάστρης στην Περσία... Ο E.M. Comford σημειώνει: «Ο Πυθαγόρας είναι ένας από αυτούς τους θεϊκούς άνδρες για τους οποίους η Ιστορία γνωρίζει ελάχιστα διότι η ζωή τους μετασχηματίστηκε απευθείας σε μύθο»[2]. Η διδασκαλία του μέσω Πλάτωνα, Πλωτίνου και των Πυθαγόρειων, φτάνει ως τις ημέρες μας.

Δικά του γραπτά έργα δεν διασώζονται· ίσως καταστράφηκαν· ίσως ο ίδιος να αρκείται στην έρευνα και την προφορική μετάδοση και να μην επιθυμεί να αφήσει κάποια γραπτή παρακαταθήκη... Ωστόσο γνωρίζουμε για τη ζωή του και τις ιδέες του, καθώς σημαντικοί συγγραφείς, φιλόσοφοι και ιστορικοί, τον περιλαμβάνουν στα έργα τους: ο Αριστόξενος από τον Τάραντα (4ος αι π.Χ.) *Περί Πυθαγόρου και των γνωρίμων αυτού*, ο Πλάτων, ο Αριστοτέλης, ο Ξενοφάνης, ο Ίον ο Χίος, ο Ηράκλειτος, ο Ηρόδοτος [«Ἑλλήνων οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ» –μεταξύ των Ελλήνων δεν ήταν ο κατώτερος από τους σοφούς], ο Εμπεδοκλής, ο Πλωτίνος και ο μαθητής του Πορφύριος (*Πυθαγόρου Βίος*), καθώς και ο μαθητής του Πορφυρίου Ιάμβλιχος με το έργο του (*Περί Πυθαγορικού Βίου*), ο Ρωμαίος Διογένης ο Λαέρτιος (3ος αι. π.Χ.) στο *Βίοι Φιλοσόφων*, οι Πλούταρχος, Νικόμαχος, Δικαίαρχος, Πρόκλος ... ... και πολλοί άλλοι μεταγενέστεροι.

Ο Πυθαγόρας επιστρέφει στη Σάμο σε ηλικία 56 ετών

απόψεις του: ότι η ψυχή είναι αθάνατη, ότι όλα τα έμβια όντα είναι συν-γενείς, τους μιλά για τις ουράνιες σφαίρες, τους θεούς και τα πνεύματα, για τον ορατό και αόρατο κόσμο. Δύο χιλιάδες άντρες και γυναίκες γοητεύονται από την σοφία του, γίνονται μαθητές του και τον ακολουθούν.

Η Φιλοσοφική Σχολή (κοινότητα/αδελφότητα), γίνεται ξακουστή σε ολόκληρο τον κόσμο. Στην είσοδό της χαράζεται: ΜΗΔΕΙΣ ΑΓΕΩΜΕΤΡΗΤΟΣ ΕΙΣΗΤΩ[3].

Στη σχολή επιτρέπεται η φοίτηση και των δύο φύλων, με τη συμμετοχή όλων των κοινωνικών ομάδων και όλων των ηλικιών. Για την λειτουργία της υπάρχουν ειδικοί κανόνες για τους σπουδαστές: *Εξασκείται η σιωπή και η εχεμύθεια· επικρατεί αυστηρή πειθαρχία· όλοι φορούν λευκό ένδυμα και απέχουν από την σεξουαλική δραστηριότητα, τα κουκιά[4] και το άγγιγμα κάποιων «ιερών» ψαριών· επικρατεί κοινοκτημοσύνη μεταξύ των σπουδαστών («κοινά τὰ τῶν φίλων»)· ακολουθείται ημερήσιο πρόγραμμα· απαιτείται αυτοέλεγχος, συναδέλφωση, ισοτιμία ανδρών και γυναικών, αφοσίωση, μετριοφροσύνη, αυτοπειθαρχία, σεβασμός προς τους γονείς και ό,τι θεωρούν ιερό.*

Ο Πυθαγόρας δίδασκε εκτός των άλλων, ότι τρεις αρετές είναι απαραίτητες στον άνθρωπο: η σωφροσύνη, η δικαιοσύνη και η ανδρεία. Η σωφροσύνη είναι το μέτρο αρετής ενός ανθρώπου, η δικαιοσύνη μέτρο αρετής μιας κοινωνίας και η ανδρεία είναι απαραίτητη για να εφαρμοστούν οι δύο προηγούμενες. Για τις ιδέες του οδηγήθηκε στο δικαστήριο με την κατηγορία της διαφθοράς των νέων και της αθεΐας και τελικά αθωώθηκε.

Σημαντικοί φιλόσοφοι πρόβαλαν από αυτήν την σχολή: οι φυσικοί φιλόσοφοι Εμπεδοκλής και Παρμενίδης, ο ηθικός φιλόσοφος Επίχαρμος, ο Επιμενίδης από την Κρήτη, ο Αρισταίος ο Κροτωνιάτης, ο Φιλόλαος από το Μεγαπόντιο, ο Αρχύτας από τον Τάραντα κ.ά.

Η διδασκαλία του επηρεάζει ιδιαίτερα τις φιλοσοφικές ιδέες και τις σκέψεις που διατυπώνουν ο Σωκράτης, ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης. (Ας σημειωθεί ότι ο Φιλόλαος, μαθητής του Πυθαγόρα, παραδίδει κάποια σημαντικά συγγράμματα στον Δίωνα, μαθητή του Πλάτωνα, με αποτέλεσμα, να συνεχιστεί η διάδοση των ιδεών του Πυθαγόρα και στην Ελλάδα από την «Ακαδημία Πλάτωνος»).

Η ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

«Αυτοί που καλούνται Πυθαγόρειοι, ασχολήθηκαν πρώτοι με τα μαθηματικά και ανέπτυξαν αυτή τη σπουδή και αφού ανατράφηκαν μέσα σ' αυτά, θεώρησαν ότι οι αρχές τους είναι αρχές των πάντων».

(Αριστοτέλης, Μετά τα Φυσικά, Α5)

Η δίψα του για γνώση, καθώς και η παρότρυνση των διδασκάλων και του πατέρα του [που έχει στο νου του τον χρησμό της Πυθίας «θα γεννηθεί αγόρι και θα γίνει σημαντικός άνθρωπος»], η οικονομική επιχορήγηση και η συστατική επιστολή του Πολυκράτη (τυράννου της Σάμου) προς τον Άμασι τον Β΄ της Αιγύπτου, παροτρύνουν τον Πυθαγόρα να ταξιδέψει… Ο Διογένης Λαέρτιος (Βίοι Φιλοσόφων), αναφέρει ότι: «Νεαρός ακόμη, παρακινημένος από τη φιλομάθειά του έφυγε από την πατρίδα του για να μυηθεί σε όλες τις Ελληνικές και βαρβαρικές τελετές».

Έτσι, εγκαταλείπει τους διδασκάλους του Φερεκύδη (από την Λέσβο), Αναξίμανδρο, και Θαλή (από την Μίλητο) και ξεκινά ένα μεγάλο ταξίδι προς τον τότε γνωστό κόσμο: μεταβαίνει στην Αίγυπτο (παραμένει 22 χρόνια δίπλα στους ιερείς των Ναών της Μέμφιδας, της Ηλιούπολης και της Διόσπολης, μαθαίνει την αιγυπτιακή γλώσσα και μελετά στα ιερά βιβλία ό,τι αφορά την αθανασία της ψυχής και την μετεμψύχωση, στην Βαβυλώνα (παραμένει 12 χρόνια, ως αιχμάλωτος του Πέρση βασιλιά Καμβύση –που κατέλαβε την Αίγυπτο– και έτσι έχει την ευκαιρία να βρεθεί κοντά σε Χαλδαίους και Πέρσες σοφούς και να εμβαθύνει τις γνώσεις του σχετικά με τα μαθηματικά και την αστρονομία)· λέγεται ότι φθάνει ως την Ινδία που ονομάζεται Γιαβαντσάρια ή Γιουναντσάρια [έλληνας διδάσκαλος] όπου διδάσκεται την τέχνη της θεραπείας.

Αναζητά, μαθητεύει, μελετά και τέλος μεταφέρει στον Δυτικό κόσμο, τις γνώσεις που αποκομίζει και οι οποίες αναγνωρίζει ότι ανήκουν σε μια πανάρχαια σοφία (την οποία ο Άλντους Χάξλεϊ ορίζει «ως προαιώνια σοφία»). Επεξεργάζεται τμήματα αυτής της πανάρχαιας γνώσης, τα εξελίσσει και τα εμπλουτίζει με δικές του μελέτες και φιλοσοφικούς στοχασμούς.

Ακόμα και σήμερα, διακρίνουμε τα θεωρήματα και τα αξιώματα του Πυθαγόρα, να παρουσιάζονται παντού και να θεμελιώνουν, στην ουσία, την σύγχρονη μαθηματική επιστήμη: τους άρτιους και περιττούς αριθμούς, τους ρητούς και άρρητους, τις αναλογίες και τις αριθμητικές ή γεωμετρικές προόδους και πολλά βασικά μαθηματικά θεωρήματα και έννοιες όπως το Πυθαγόρειο Θεώρημα, τον Πυθαγόρειο Πίνακα γινομένων, το θέμα του διπλασιασμού του κύβου, το άθροισμα των γωνιών του τριγώνου και τόσα άλλα…

Αυτός πρώτος εισάγει τις έννοιες των λέξεων «Κόσμος» και «κάθαρση», ενώ σημαντική είναι η συμβολή του στην



διακυβέρνηση και την παιδαγωγική, καθώς και στην μετάδοση πλήθους θεραπευτικών μεθόδων που αφορούν τις ασθένειες του ανθρώπινου σώματος.

Γεννήθηκε γύρω στο 580 π.Χ. στη Σάμο· σύγχρονοί του είναι τέσσερεις άλλες τεράστιες προσωπικότητες: ο Λάο Τσε και ο Κομφούκιος στην Κίνα, ο Βούδδας στην Ινδία, ο Ζωροάστρης στην Περσία… Ο Ε.Μ. Comford σημειώνει: «Ο Πυθαγόρας είναι ένας από αυτούς τους θεϊκούς άνδρες για τους οποίους η Ιστορία γνωρίζει ελάχιστα διότι η ζωή τους μετασχηματίστηκε απευθείας σε μύθο»[2]. Η διδασκαλία του μέσω Πλάτωνα, Πλωτίνου και των Πυθαγόρειων, φτάνει ως τις ημέρες μας.

Δικά του γραπτά έργα δεν διασώζονται· ίσως καταστράφηκαν· ίσως ο ίδιος να αρκείται στην έρευνα και την προφορική μετάδοση και να μην επιθυμεί να αφήσει κάποια γραπτή παρακαταθήκη… Ωστόσο γνωρίζουμε για τη ζωή του και τις ιδέες του, καθώς σημαντικοί συγγραφείς, φιλόσοφοι και ιστορικοί, τον περιλαμβάνουν στα έργα τους: ο Αριστόξενος από τον Τάραντα (4^{ος} αι π.Χ.) *Περί Πυθαγόρου και των γνωρίμων αυτού*, ο Πλάτων, ο Αριστοτέλης, ο Ξενοφάνης, ο Ίον ο Χίος, ο Ηράκλειτος, ο Ηρόδοτος [«Ἑλλήνων οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ» –μεταξύ των Ελλήνων δεν ήταν ο κατώτερος από τους σοφούς], ο Εμπεδοκλής, ο Πλωτίνος και ο μαθητής του Πορφύριος (*Πυθαγόρου Βίος*), καθώς και ο μαθητής του Πορφυρίου Ιάμβλιχος με το έργο του (*Περί Πυθαγορικού Βίου*), ο Ρωμαίος Διογένης ο Λαέρτιος (3^{ος} αι. π.Χ.) στο *Βίοι Φιλοσόφων*, οι Πλούταρχος, Νικόμαχος, Δικαίαρχος, Πρόκλος … … και πολλοί άλλοι μεταγενέστεροι.

Ο Πυθαγόρας επιστρέφει στη Σάμο σε ηλικία 56 ετών (μετά 35 χρόνια αναζήτησης και μαθητείας), και εκεί ιδρύει την πρώτη του σχολή, το «*Πυθαγόρου Ημικύκλιον*» την οποία εγκαθιστά σε μια σπηλιά. Διδάσκει, ερευνά, συζητά φιλοσοφικά θέματα με αποτέλεσμα να προσελκύσει κάποιους ευφυείς νέους ως μαθητές.

Ωστόσο οι συμπολίτες του τον αποσπούν διαρκώς από το έργο του, απαιτώντας από αυτόν, μια και ήδη έχουν αναγνωρίσει την πολυμάθειά του, να τους βοηθά στα κοινά και να τους λύνει διάφορες δυσκολίες. Η ανάγκη του για μελέτη και έρευνα τον υποχρεώνουν να απομακρυν-

και απέχουν από την σεξουαλική δραστηριότητα, τα κουκιά[4] και το άγγιγμα κάποιων «ιερών» ψαριών· επικρατεί κοινοκτημοσύνη μεταξύ των σπουδαστών («κοινά τὰ τῶν φίλων»)· ακολουθείται ημερήσιο πρόγραμμα· απαιτείται αυτοέλεγχος, συναδέλφωση, ισοτιμία ανδρών και γυναικών, αφοσίωση, μετριοφροσύνη, αυτοπειθαρχία, σεβασμός προς τους γονείς και ό,τι θεωρούν ιερό.

Ο Πυθαγόρας δίδασκε εκτός των άλλων, ότι τρεις αρετές είναι απαραίτητες στον άνθρωπο: η σωφροσύνη, η δικαιοσύνη και η ανδρεία. Η σωφροσύνη είναι το μέτρο αρετής ενός ανθρώπου, η δικαιοσύνη μέτρο αρετής μιας κοινωνίας και η ανδρεία είναι απαραίτητη για να εφαρμοστούν οι δύο προηγούμενες. Για τις ιδέες του οδηγήθηκε στο δικαστήριο με την κατηγορία της διαφθοράς των νέων και της αθεΐας και τελικά αθωώθηκε.

Σημαντικοί φιλόσοφοι πρόβαλαν από αυτήν την σχολή: οι φυσικοί φιλόσοφοι Εμπεδοκλής και Παρμενίδης, ο ηθικός φιλόσοφος Επίχαρμος, ο Επιμενίδης από την Κρήτη, ο Αρισταίος ο Κροτωνιάτης, ο Φιλόλαος από το Μεγαπόντιο, ο Αρχύτας από τον Τάραντα κ.ά.

Η διδασκαλία του επηρεάζει ιδιαίτερα τις φιλοσοφικές ιδέες και τις σκέψεις που διατυπώνουν ο Σωκράτης, ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης. (Ας σημειωθεί ότι ο Φιλόλαος, μαθητής του Πυθαγόρα, παραδίδει κάποια σημαντικά συγγράμματα στον Δίωνα, μαθητή του Πλάτωνα, με αποτέλεσμα, να συνεχιστεί η διάδοση των ιδεών του Πυθαγόρα και στην Ελλάδα από την «Ακαδημία Πλάτωνος»).

Η ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

«Αυτοί που καλούνται Πυθαγόρειοι, ασχολήθηκαν πρώτοι με τα μαθηματικά και ανέπτυξαν αυτή τη σπουδή και αφού ανατράφηκαν μέσα σ' αυτά, θεώρησαν ότι οι αρχές τους είναι αρχές των πάντων».

(Αριστοτέλης, Μετά τα Φυσικά, Α5)

Ο Πυθαγόρας χρησιμοποιεί την «Μαθηματική Επιστήμη» ως την οδό που οδηγεί σε υψηλά πεδία τον νου και

1. William Irwin Thompson

2. E. M. Cornford

3. Αγεωμέτρητος είναι ο άνισος και άδικος, επειδή η γεωμετρία διατηρεί την ισότητα και τη δικαιοσύνη. Το θέμα της γεωμετρίας είναι καθαρά μία διαδικασία την οποία έπρεπε να ακολουθήσει κάθε ον/ψυχή για να αποκτήσει δικαιοσύνη, η οποία πηγαίνει μαζί με την ανδρεία και τη σωφροσύνη και από αυτό να μπορέσει να θεωρεί και να ομιλεί περί του Θείου, να θεολογεί.

4. «Κυάμων ἀπέχεσθε». Εκτός από την δηλητηριώδη φύση των κυάμων, η αποχή από τα κουκιά σήμαινε και την μη συμμετοχή στην πολιτική, αφού τα κουκιά χρησιμοποιούντο και ως ψήφοι.

ως εκ τούτου παρέχει δυνατότητες ανάπτυξης και βελτίωσης της ανθρώπινης οντότητας. Ανάγει τη μαθηματική επιστήμη σε φιλοσοφία και ανακαλύπτει νέες μαθηματικές θεωρίες και αρχές.

Η «Μαθηματική Επιστήμη» των Πυθαγόρειων διαιρείται σε τέσσερα τμήματα: την **Αριθμητική**, τη **Γεωμετρία**, την **Αρμονική=Μουσική** και την **Αστρονομία** –και οι τέσσερις οδηγούν στην κατανόηση των κοσμικών φαινομένων στο σύμπαν. Στην ουσία, σύμφωνα με τον Πυθαγόρα, το σύμπαν χαρακτηρίζεται «από αριθμητική τάξη, ορθολογικότητα, μουσικά διαστήματα και μουσική αρμονία».

Ο Νικόμαχος επισημαίνει, ότι για να λειτουργήσει το κάθε τμήμα της Μαθηματικής Επιστήμης, χρειάζεται οπωσδήποτε τις γνώσεις όλων των υπόλοιπων, έτσι ώστε να εκφραστούν οι αρμονικές σχέσεις μεταξύ τους.

Διακρίνουν, επίσης, στην Μαθηματική Επιστήμη τις ιδιότητες: **Ποσότητα** (πόσα πολλά) και **Ποιότητα** [πόσο πολύ]. Η ΠΟΣΟΤΗΤΑ όταν εξετάζεται μέσω της Αριθμητικής, εκφράζεται με απόλυτους «καθαρούς» αριθμούς, ενώ στην Μουσική μελετώνται οι σχέσεις ανάμεσα στις ποσότητες και έτσι εκφράζεται με αναλογίες (είναι ο αριθμός στον χρόνο). Επίσης, το ΜΕΓΕΘΟΣ στην Γεωμετρία είναι σταθερό (είναι ο αριθμός στο χώρο), ενώ στην Αστρονομία είναι εν κινήσει (αποτελεί τον αριθμό στο χώρο και στο χρόνο).

Αυτοί οι τέσσερεις τομείς της Μαθηματικής επιστήμης, σύμφωνα με τους Πυθαγόρειους, περιέχουν τις απαραίτητες γνώσεις που πρέπει να αποκομίσει ο άνθρωπος για να εξελιχθεί, να καθαρθεί, να προχωρήσει στην κατανόηση αφηρημένων εννοιών και να βαδίζει «από τον υλικό κόσμο προς την επανένωση με το θείο».

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

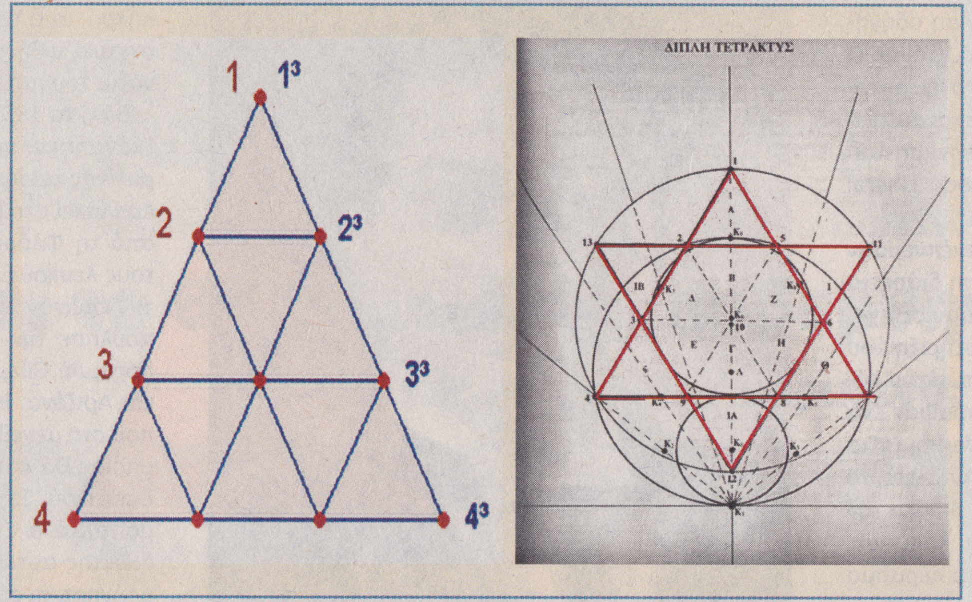
Ο Thomas Teylor επισημαίνει ότι σύμφωνα με το σύστημα των Πυθαγορείων, η Αριθμητική προηγείται

«όχι μόνο επειδή ο δημιουργός του σύμπαντος τη χρησιμοποίησε ως το πρώτο υπόδειγμα της κατανεμημένης νό-

ύστεροι πυθαγόρειοι υποστηρίζουν ότι τα πράγματα δεν έχουν προκύψει από αριθμούς αλλά έχουν διαμορφωθεί σύμφωνα με αυτούς, άρα όλα τα απτά πράγματα είναι απεικόνιση ή απομίμηση των αριθμών). Η μελέτη των μαθηματικών οδηγεί τον νου μακριά από τον πρόσκαιρο, φθαρτό και ψεύτικο κόσμο, και τον προσανατολίζει στην μελέτη των αληθινών υπαρκτών και άφθαρτων... Οι ορθές μαθηματικές έννοιες είναι αιώνιες, αγέννητες και αμετάβλητες...

Σύμφωνα με τους Πυθαγόρειους, η «πηγή της αιώνιας φύσης και της σοφίας» και η «θεμελιώδης αρχή των πάντων» είναι η τετρακτύς[8] καθώς και ότι η αρμονία της ψυχής σχετίζεται με την τετρακτύν.

Η τετρακτύς αποτελείται από τους τέσσερις πρώτους φυσικούς αριθμούς (1, 2, 3, 4) οι οποίοι συνδέονται μεταξύ τους με πολλές και διάφορες σχέσεις. Π.χ. το 10 θεωρείται ιερός αριθμός γιατί προκύπτει από την πρόσθεση των 4 αριθμών (1+2+3+4=10).



Σύμφωνα με τον Πυθαγόρα όλα γεννήθηκαν μέσα από τη διαίρεση του κόσμου, και τα πάντα στηρίζονται στον νόμο των Αντιθέτων και άρα περιέχουν μέσα τους αντίθε-

τον πρωτόγονο τρόπο τους, να πρέπει να ξαναμετρούν την καλλιεργήσιμη γη (γεωμετρία).

Ο Πυθαγόρας συνεισφέρει σε αυτό το έργο της μέτρησης των επιπέδων, (στον ελλαδικό κόσμο,) με το **πυθαγόρειο θεώρημα**[9], σύμφωνα με το οποίο το τετράγωνο της υποτείνουσας ενός ορθογωνίου τριγώνου ισούται με το άθροισμα των τετραγώνων των δύο άλλων πλευρών του, το γνωστό από τα μαθητικά μας χρόνια: $α^2 + β^2 = γ^2$. Διατυπώνει, επίσης, ότι το άθροισμα των τριών γωνιών τριγώνου ισούται με δύο ορθές, είναι δηλαδή 180°, το θεώρημα της Χρυσής τομής, και ένα πλήθος άλλων θεωρημάτων ...

Διδάσκεται από τη σοφία των Ασσυρο-Βαβυλώνιων και από αρχαίες πηγές στα άδυτα των αιγυπτιακών ναών. Αυτές τις γνώσεις τις εξελίσσει, επανακαθορίζοντας, έτσι, τη δομή και τη χρήση των μαθηματικών και αναπτύσσει νέα αξιώματα, έννοιες και ιδέες, όπως π.χ. τη Θεωρία των Αναλογιών, η οποία αποτελεί θεμελιώδη αρχή στην αρχιτεκτονική της Δύσης και συγχρόνως στην ηθική και την φιλοσοφία.

Αν και ο Πυθαγόρας θεωρεί την σφαίρα ως το πιο τέλειο στερεό, ωστόσο παρατηρεί και ορίζει τα «τέλεια κυρτά» που καταχωρούνται από τον «Πυθαγόρειο φιλόσοφο» Πλάτωνα, 200 χρόνια αργότερα, ως «πλατωνικά στερεά» στον διάλογό του «Τίμαιος»[10]. Αυτά αποτελούν μια ομάδα πολυέδρων (πυραμίδα, κύβος, οκτάεδρο, δωδεκάεδρο και εικοσάεδρο) που έχουν την ιδιότητα οι έδρες τους να είναι ίσα κανονικά πολύγωνα και οι πολυδρικές τους γωνίες να είναι ίσες. Αυτή η συμμετρία για τους Πυθαγόρειους αποτελεί την «αρμονία των αναλογιών».

Αυτά τα κανονικά γεωμετρικά σχήματα τα αντιστοιχίζει με διάφορα στοιχεία, όπως π.χ. το κανονικό τετράεδρο με έδρες τέσσερα ίσα ισόπλευρα τρίγωνα [αντιστοιχεί στο στοιχείο φωτιά επειδή θεωρείται πιο «ευκίνητο», πιο οξύ και ελαφρύ], το κανονικό εξάεδρο/ο κύβος [συμβολίζει τη γη επειδή είναι σταθερό στη βάση του], το κανονικό οκτάεδρο (διπλή πυραμίδα) [συμβολίζει τον αέρα γιατί περιστρέφεται ελεύθερα

το σύμπαν χαρακτηρίζεται «από αριθμητική τάξη, ορθολογικότητα, μουσικά διαστήματα και μουσική αρμονία».

Ο Νικόμαχος επισημαίνει, ότι για να λειτουργήσει το κάθε τμήμα της Μαθηματικής Επιστήμης, χρειάζεται οπωσδήποτε τις γνώσεις όλων των υπόλοιπων, έτσι ώστε να εκφραστούν οι αρμονικές σχέσεις μεταξύ τους.

Διακρίνουν, επίσης, στην Μαθηματική Επιστήμη τις ιδιότητες: **Ποσότητα** (πόσα πολλά) και **Ποιότητα** [πόσο πολύ]. Η ΠΟΣΟΤΗΤΑ όταν εξετάζεται μέσω της Αριθμητικής, εκφράζεται με απόλυτους «καθαρούς» αριθμούς, ενώ στην Μουσική μελετώνται οι σχέσεις ανάμεσα στις ποσότητες και έτσι εκφράζεται με αναλογίες (είναι ο αριθμός στον χρόνο). Επίσης, το ΜΕΓΕΘΟΣ στην Γεωμετρία είναι σταθερό (είναι ο αριθμός στο χώρο), ενώ στην Αστρονομία είναι εν κινήσει (αποτελεί τον αριθμό στο χώρο και στο χρόνο).

Αυτοί οι τέσσερεις τομείς της Μαθηματικής επιστήμης, σύμφωνα με τους Πυθαγόρειους, περιέχουν τις απαραίτητες γνώσεις που πρέπει να αποκομίσει ο άνθρωπος για να εξελιχθεί, να καθαρθεί, να προχωρήσει στην κατανόηση αφηρημένων εννοιών και να βαδίζει «από τον υλικό κόσμο προς την επανένωση με το θείο».

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Ο Thomas Teylor επισημαίνει ότι σύμφωνα με το σύστημα των Πυθαγορείων, η Αριθμητική προηγείται

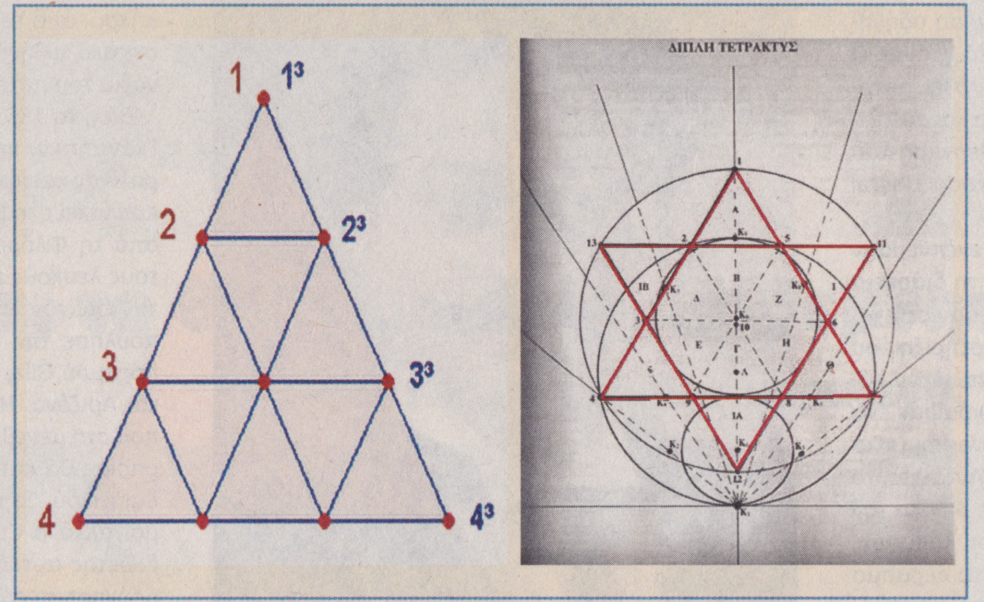
«όχι μόνο επειδή ο δημιουργός του σύμπαντος τη χρησιμοποίησε ως το πρώτο υπόδειγμα της κατανεμημένης νόησης του και συγκρότησε όλα τα πράγματα σύμφωνα με τον αριθμό αλλά και για έναν άλλο λόγο: όποτε εκείνο που είναι φύσει προηγούμενο ανατρέπεται, αυτό που είναι μεταγενέστερο ανατρέπεται την ίδια ώρα αλλά όταν εξαφανίζεται το μεταγενέστερο, το προηγούμενο δεν υφίσταται καμμία ουσιαστική αλλαγή της προγενέστερης κατάστασής του»[5].

Ο Πυθαγόρας είναι γνωστός για το περίφημο πυθαγόρειο θεώρημά του, τον πίνακα της προπαίδειας και τόσα άλλα…

Ωστόσο, η σχέση του Πυθαγόρα και των αριθμών είναι κάτι πολύ βαθύτερο. Θεωρεί ότι οι αριθμοί είναι ιεροί και αποτελούν την ουσία όλων των πραγμάτων, υλικών και άυλων, «αρχή δε όλων η μονάδα»[6] η οποία με την επανάληψή της γίνεται ο δημιουργός όλων των αριθμών. Ο Αριστοτέλης[7] αναφέρει «οι αριθμοί είναι τα ίδια τα πράγ-

σύμφωνα με τους Πυθαγόρειους, η «πηγή της αιωνίας φύσης και της σοφίας» και η «θεμελιώδης αρχή των πάντων» είναι η τετρακτύς[8] καθώς και ότι η αρμονία της ψυχής σχετίζεται με την τετρακτύν.

Η τετρακτύς αποτελείται από τους τέσσερις πρώτους φυσικούς αριθμούς (1, 2, 3, 4) οι οποίοι συνδέονται μεταξύ τους με πολλές και διάφορες σχέσεις. Π.χ. το 10 θεωρείται ιερός αριθμός γιατί προκύπτει από την πρόσθεση των 4 αριθμών (1+2+3+4=10).



Σύμφωνα με τον Πυθαγόρα όλα γεννήθηκαν μέσα από τη διαίρεση του κόσμου, και τα πάντα στηρίζονται στον νόμο των Αντιθέτων και άρα περιέχουν μέσα τους αντίθετους προσδιορισμούς· έτσι παρατηρούμε ότι όπως στοιχεία των αριθμών είναι το άρτιο (άπειρο) και το περιττό (πεπερασμένο), στοιχεία του ανθρώπου είναι το σώμα και η ψυχή, και στοιχεία της Δημιουργίας αποτελούν τα ζεύγη: η μονάδα και το πλήθος, το δεξί και το αριστερό, το αρσενικό και το θηλυκό, το ακίνητο και το κινούμενο, το ευθύ και το καμπύλο, το φως και το σκοτάδι, το καλό και το κακό, το τετράγωνο και το ετερόμηκες…

ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ

«Γεωμετρική αρμονία ονομάζουν τον κύβο, που συναρμόζεται από τρεις ίσες διαστάσεις. Διότι στον κάθε κύβο η αρμονική μεσότητα είναι παρούσα. Σε κάθε κύβο οι πλευρές είναι 12, οι κορυφές 8, οι έδρες 6. Ο αριθμός 8 είναι ο αρμονικός μέσος των αριθμών 6 και 12. Στην εν λόγω σειρά αριθμών 6, 8, 12 διακρίνονται όλες οι μουσικές συμφωνίες και γι' αυτό τον κύβο τον ονόμαζαν οι Πυθα-

τριγώνου ισούται με δύο ορθές, είναι δηλαδή 180°, το θεώρημα της Χρυσής τομής, και ένα πλήθος άλλων θεωρημάτων …

Διδάσκεται από τη σοφία των Ασσυρο-Βαβυλώνιων και από αρχαίες πηγές στα άδυτα των αιγυπτιακών ναών. Αυτές τις γνώσεις τις εξελίσσει, επανακαθορίζοντας, έτσι, τη δομή και τη χρήση των μαθηματικών και αναπτύσσει νέα αξιώματα, έννοιες και ιδέες, όπως π.χ. τη Θεωρία των Αναλογιών, η οποία αποτελεί θεμελιώδη αρχή στην αρχιτεκτονική της Δύσης και συγχρόνως στην ηθική και την φιλοσοφία.

Αν και ο Πυθαγόρας θεωρεί την σφαίρα ως το πιο τέλειο στερεό, ωστόσο παρατηρεί και ορίζει τα «τέλεια κυρτά» που καταχωρούνται από τον «Πυθαγόρειο φιλόσοφο» Πλάτωνα, 200 χρόνια αργότερα, ως «πλατωνικά στερεά» στον διάλογό του «Τίμαιος»[10]. Αυτά αποτελούν μια ομάδα πολυέδρων (πυραμίδα, κύβος, οκτάεδρο, δωδεκάεδρο και εικοσάεδρο) που έχουν την ιδιότητα οι έδρες τους να είναι ίσα κανονικά πολύγωνα και οι πολυεδρικές τους γωνίες να είναι ίσες. Αυτή η συμμετρία για τους Πυθαγόρειους αποτελεί την «αρμονία των αναλογιών».

Αυτά τα κανονικά γεωμετρικά σχήματα τα αντιστοιχίζει με διάφορα στοιχεία, όπως π.χ. το κανονικό τετράεδρο με έδρες τέσσερα ίσα ισόπλευρα τρίγωνα [αντιστοιχεί στο στοιχείο φωτιά επειδή θεωρείται πιο «ευκίνητο», πιο οξύ και ελαφρύ], το κανονικό εξάεδρο/ο κύβος [συμβολίζει τη γη επειδή είναι σταθερό στη βάση του], το κανονικό οκτάεδρο (διπλή πυραμίδα) [συμβολίζει τον αέρα γιατί περιστρέφεται ελεύθερα γύρω από νοητό άξονα που διέρχεται από τις δύο απέναντι κορυφές του] και, το εικοσάεδρο [συμβολίζει το νερό γιατί έχει τον μεγαλύτερο όγκο]…

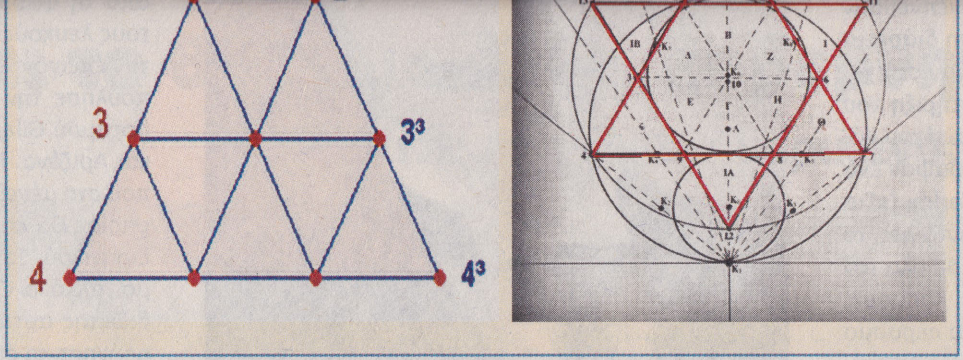
Ωστόσο ο Πυθαγόρας δεν καταγίνεται με εξαγωγές συμπερασμάτων. Θεωρεί σημαντικό το ότι η μελέτη της γεωμετρίας πρέπει να συμβάλει στο να στραφεί η ψυχή προς την κατεύθυνση ανώτερων σφαιρών και όχι να ασχολείται με αντικείμενα των αισθήσεων και του υλικού κέρδους. Συνηθίζει να δηλώνει: «*Τα σχήματα ως αρχέτυπα και όχι για κέρδος*». Έτσι μετατρέπει την μέτρηση της γης σε φιλοσοφική μέθοδο την οποία ονομάζει «ιστορία» ή «έρευνα».

Αναρχία και Ζωή

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

τον αριθμό στο χώρο και στο χρόνο).

Αυτοί οι τέσσερεις τομείς της Μαθηματικής επιστήμης, σύμφωνα με τους Πυθαγόρειους, περιέχουν τις απαραίτητες γνώσεις που πρέπει να αποκομίσει ο άνθρωπος για να εξελιχθεί, να καθαρθεί, να προχωρήσει στην κατανόηση αφηρημένων εννοιών και να βαδίζει «από τον υλικό κόσμο προς την επανένωση με το θείο».



ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Ο Thomas Teylor επισημαίνει ότι σύμφωνα με το σύστημα των Πυθαγορείων, η Αριθμητική προηγείται

«όχι μόνο επειδή ο δημιουργός του σύμπαντος τη χρησιμοποίησε ως το πρώτο υπόδειγμα της κατανεμημένης νόησης του και συγκρότησε όλα τα πράγματα σύμφωνα με τον αριθμό αλλά και για έναν άλλο λόγο: όποτε εκείνο που είναι φύσει προηγούμενο ανατρέπεται, αυτό που είναι μεταγενέστερο ανατρέπεται την ίδια ώρα αλλά όταν εξαφανίζεται το μεταγενέστερο, το προηγούμενο δεν υφίσταται καμμία ουσιαστική αλλαγή της προγενέστερης κατάστασής του»[5].

Ο Πυθαγόρας είναι γνωστός για το περίφημο πυθαγόρειο θεώρημά του, τον πίνακα της προπαίδειας και τόσα άλλα...

Ωστόσο, η σχέση του Πυθαγόρα και των αριθμών είναι κάτι πολύ βαθύτερο. Θεωρεί ότι οι αριθμοί είναι ιεροί και αποτελούν την ουσία όλων των πραγμάτων, υλικών και άυλων, «αρχή δε όλων η μονάδα»[6] η οποία με την επανάληψή της γίνεται ο δημιουργός όλων των αριθμών. Ο Αριστοτέλης[7] αναφέρει «οι αριθμοί είναι τα ίδια τα πράγματα, ή συνιστούν την ουσία των πραγμάτων, ή απεικονίζονται σε αυτά, ή αποτελούν συστατικά τους στοιχεία».

Οι αριθμοί έχουν για τον Πυθαγόρα θεϊκές ιδιότητες· αποτελούν τη γέφυρα ανάμεσα στον ορατό και τον αόρατο κόσμο. Ο ορατός/υλικός κόσμος δημιουργήθηκε από αριθμούς/νούμερα και για να τον κατανοήσουμε πρέπει να αποκωδικοποιήσουμε τις σχέσεις των αριθμών. (Οι

5. Thomas Taylor, Θεωρητική Αριθμητική των Πυθαγόρειων, εκδ. ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ
6. Διογένης Λαέρτιος
7. Αριστοτέλης, Μεταφυσικά

Σύμφωνα με τον Πυθαγόρα όλα γεννήθηκαν μέσα από τη διαίρεση του κόσμου, και τα πάντα στηρίζονται στον νόμο των Αντιθέτων και άρα περιέχουν μέσα τους αντίθετους προσδιορισμούς· έτσι παρατηρούμε ότι όπως στοιχεία των αριθμών είναι το άρτιο (άπειρο) και το περιττό (πεπερασμένο), στοιχεία του ανθρώπου είναι το σώμα και η ψυχή, και στοιχεία της Δημιουργίας αποτελούν τα ζεύγη: η μονάδα και το πλήθος, το δεξί και το αριστερό, το αρσενικό και το θηλυκό, το ακίνητο και το κινούμενο, το ευθύ και το καμπύλο, το φως και το σκοτάδι, το καλό και το κακό, το τετράγωνο και το ετερόμηκες...

ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ

«Γεωμετρική αρμονία ονομάζουν τον κύβο, που συναρμόζεται από τρεις ίσες διαστάσεις. Διότι στον κάθε κύβο η αρμονική μεσότητα είναι παρούσα. Σε κάθε κύβο οι πλευρές είναι 12, οι κορυφές 8, οι έδρες 6. Ο αριθμός 8 είναι ο αρμονικός μέσος των αριθμών 6 και 12. Στην εν λόγω σειρά αριθμών 6, 8, 12 διακρίνονται όλες οι μουσικές συμφωνίες και γι' αυτό τον κύβο τον ονόμαζαν οι Πυθαγόρειοι «Γεωμετρική Αρμονία».

Νικόμαχος ο Γερασηνός

Η συμβολή του Πυθαγόρα στην επιστήμη της Γεωμετρίας είναι σημαντική. Οι γνώσεις του ολοκληρώνονται στην Αίγυπτο. Για παράδειγμα: οι κοιλάδες του Νείλου κάθε άνοιξη πλημμυρίζουν και τα ορόσημα που είχαν τοποθετήσει οι γεωργοί εξαφανίζονται κάτω από την λάσπη, με αποτέλεσμα κάθε χρόνο οι Αιγύπτιοι «σκοινομέτρες» με

8. Thomas Taylor, Θεωρητική Αριθμητική των Πυθαγόρειων, εκδ. ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ

Αυτά αποτελούν μια ομάδα πολυέδρων (πυραμίδα, κύβος, οκτάεδρο, δωδεκάεδρο και εικοσάεδρο) που έχουν την ιδιότητα οι έδρες τους να είναι ίσα κανονικά πολύγωνα και οι πολυδρικές τους γωνίες να είναι ίσες. Αυτή η συμμετρία για τους Πυθαγόρειους αποτελεί την «αρμονία των αναλογιών».

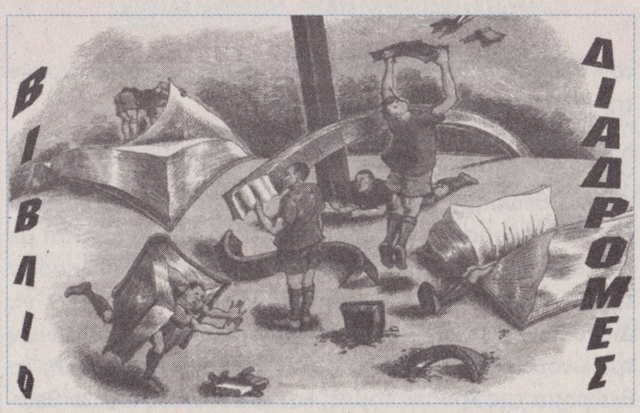
Αυτά τα κανονικά γεωμετρικά σχήματα τα αντιστοιχίζει με διάφορα στοιχεία, όπως π.χ. το κανονικό τετράεδρο με έδρες τέσσερα ίσα ισόπλευρα τρίγωνα [αντιστοιχεί στο στοιχείο φωτιά επειδή θεωρείται πιο «ευκίνητο», πιο οξύ και ελαφρύ], το κανονικό εξάεδρο/ο κύβος [συμβολίζει τη γη επειδή είναι σταθερό στη βάση του], το κανονικό οκτάεδρο (διπλή πυραμίδα) [συμβολίζει τον αέρα γιατί περιστρέφεται ελεύθερα γύρω από νοητό άξονα που διέρχεται από τις δύο απέναντι κορυφές του] και, το εικοσάεδρο [συμβολίζει το νερό γιατί έχει τον μεγαλύτερο όγκο]...

Ωστόσο ο Πυθαγόρας δεν καταγίνεται με εξαγωγές συμπερασμάτων. Θεωρεί σημαντικό το ότι η μελέτη της γεωμετρίας πρέπει να συμβάλει στο να στραφεί η ψυχή προς την κατεύθυνση ανώτερων σφαιρών και όχι να ασχολείται με αντικείμενα των αισθήσεων και του υλικού κέρδους. Συνηθίζει να δηλώνει: «*Τα σχήματα ως αρχέτυπα και όχι για κέρδος*». Έτσι μετατρέπει την μέτρηση της γης σε φιλοσοφική μέθοδο την οποία ονομάζει «ιστορία» ή «έρευνα».

Αναρχία και Ζωή

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

9. Το θεώρημα αυτό θεωρείται ότι ήταν γνωστό στους Βαβυλώνιους, αλλά δεν υπάρχουν απτές αποδείξεις, είναι εξακριβωμένο ότι οι Ινδοί προηγούνται ενώ οι Κινέζοι μάλλον ακολουθούν αφού οι πυθαγόρειες τριάδες εμφανίζονται στο «Εννέα κεφάλαια της μαθηματικής τέχνης» μαζί με μία αναφορά σε ορθογώνια τρίγωνα, την περίοδο της δυναστείας των Χαν (202 π.Χ. - 220 μ.Χ.
10. Ο Πλάτων στον διάλογό του Τίμαιος παρουσιάζει το Τιμαίο, έναν Πυθαγόρειο, να πραγματεύεται τον φυσικό κόσμο και την δημιουργία του και εκτός των άλλων να δηλώνει ότι το «στέρεο» σώμα του Κόσμου δημιουργήθηκε από μια τετρακτύ (τετράδα) στοιχείων.



O RICARDO FLORES MAGON θα ζει για πάντα στο ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ

Ο Ricardo Flores Magon γεννήθηκε στο San Antonio Eloxochitlan, Oaxaca, Μεξικό, το 1873, από γονείς Nahuatl. Το 1900, ίδρυσε το επαναστατικό θεωρητικό περιοδικό Regeneracion, το οποίο κατήγγελλε την πολιτική του Μεξικού Προέδρου Porfirio Diaz και της στρατιωτικής δικτατορίας που καταπίεζε τους μεξικάνους. Τα οργανωτικά και λογοτεχνικά του άρθρα για την κοινωνία, καθώς και οι καταγγελίες του για την κυβέρνηση οδήγησαν στην φυλάκισή του στο Μεξικό για αρκετά χρόνια. Ο Ρικάρντο και ο αδελφός του Ένρικ οδηγήθηκαν στην αυτοεξορία στις ΗΠΑ για να αποφύγουν την ακραία καταστολή των εργατικών κινητοποιήσεων από την κυβέρνηση του Μεξικό. Το 1906, ο Ρικάρντο ίδρυσε το «Partido Liberal Mexicano» στο St. Louis του Missouri.

Τον Ιανουάριο του 1911, οι αδελφοί Magon ενέπνευσαν την εξέγερση στην Baja της Καλιφόρνια, κατά τη διάρκεια της οποίας οι πόλεις Mexicali και Tijuana έπεσαν στα χέρια των εργατικών συμβουλίων, με την υποστήριξη του εργατικού κινήματος, των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου (IWW). Ο Ricardo και ο Librado Rivera έγραψαν ένα μανιφέστο με τίτλο «To the Workers of the World» («Για τους εργάτες του Κόσμου») το 1918 στο Λος Άντζελες, το οποίο κυκλοφόρησε ευρέως και διανεμήθηκε σε όλο τον κόσμο. Απευθυνόμενοι στους «Αναρχικούς του Κόσμου», κάλεσαν σε ενότητα της εργατικής τάξης για το πέρασμα του ελέγχου των μέσων παραγωγής και διανομής στα χέρια των ίδιων των εργαζομένων, για την εξάλειψη όλων των πατριαρχικών, ολιγαρχικών μορφών κυριαρχικής τάξης των φτωχών και για την απελευθέρωση της εργατικής τάξης από τα δεσμά της σκλαβιάς, της μισθωτής κλοπής, την οποία θεωρούσαν ένα ανήθικο, εγκληματικό σύστημα

του 1853(*), υπό την απειλή των όπλων για περαιτέρω συνέχιση του πολέμου και για κλοπή ολόκληρου του Μεξικό, ενώ οι πεζοναύτες των ΗΠΑ κάθονταν στο λιμάνι της Βέρα Κρουζ, αναμένοντας εντολή από την κυβέρνηση τους για εισβολή ή διαπραγμάτευση εδαφών.



Η καταστολή ενάντια στους εκδότες της Regeneracion αυξήθηκε πιο έντονα μετά τη δημοσίευση άρθρων σχετικά με το επαναστατικό σχέ-

(*) Με τη συνθήκη Guadalupe Hidalgo του 1843, ο αμερικανός πρόεδρος Πόλκ, πιστός στο «πρόδηλο πεπρωμένο» της Αμερικής, [μετά από διαδοχικές μάχες και αφού ο αμερικανικός στρατός κατέλαβε την πόλη του Μεξικό και ανάγκασαν τους μεξικανούς να παραδοθούν], και με χρηματικό αντάλλαγμα 15 εκατομμύρια δολλάρια, προσάρτησε επισήμως, επί πλέον, μία περιοχή μισού εκατομμυρίου τετραγωνικών μιλίων (της Καλιφόρνια και μεγάλο μέρος του νέου Μεξικό, της Αριζόνα, της Γιούτα, του Κολοράντο και της Νεβάδα). Όμως ο πρόεδρος Πόλκ και πάλι δεν ήταν ικανοποιημένος· θα απαιτούσε περισσότερη γη με την πρώτη ευκαιρία.

Η νέα επικράτεια έπρεπε να αναπτυχθεί και υπήρχαν ανταγωνιστικά σχέδια για έναν διηπειρωτικό σιδηρόδρομο προς τις ακτές του Ειρηνικού, συμπεριλαμβανομένου και ενός ο οποίος να κινείται κατά μήκος του 32ου παραλλήλου, από το Τέξας έως την Καλιφόρνια. Αυτή ήταν μια σχετικά φθηνή διαδρομή, αλλά θα έπρεπε να χαραχθεί νότια του ποταμού Gila.

Έτσι, το 1853, ο νέος πρόεδρος Πηρς στέλνει τον Τζέιμς Γκάντστεντεν, πρόεδρο του Σιδηροδρόμου της Νότιας Καρολίνας και πρώην αξιωματικό του στρατού, ο οποίος είχε εμπλακεί στη βίαιη απομάκρυνση των Ινδιάνων Seminole από τη Φλόριντα για να «ελευθερώσει» τα εδάφη για τους λευκούς έποικους. Το μεξικανικό καθεστώς χρειαζόταν επειγόντως χρήματα και για 10 εκατομμύρια δολάρια πούλησε την απαιτούμενη λωρίδα εδάφους νότια του ποταμού Gila, σε αυτό που είναι τώρα νότιο Νέο Μεξικό και Αριζόνα. Ήταν μόλις 30.000 τετραγωνικά μίλια, περίπου στο μέγεθος της Σκωτίας, αλλά ήταν η χώρα μέσω της οποίας θα κατασκευαζόταν ο σιδηρόδρομος του Νότιου Ειρηνικού. Το έργο καθυστέρησε από τον εμφύλιο πόλεμο, αλλά ο Collis P. Huntington, ένας αδίστακτος τυχοδιώκτης αυτοδημιούργητος μεγιστάνας της Καλιφόρνια, οδήγησε το σιδηρόδρομο από το Λος Άντζελες ανατολικά μέσω της ερημικής χώρας στο Ελ Πάσο, το Σαν Αντόνιο και τη Νέα Ορλεάνη τη δεκαετία του 1870 και του 1880.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ο Ricardo Flores Magon γεννήθηκε στο San Antonio Eloxochitlan, Oaxaca, Μεξικό, το 1873, από γονείς Nahuatl. Το 1900, ίδρυσε το επαναστατικό θεωρητικό περιοδικό Regeneracion, το οποίο κατήγγελλε την πολιτική του Μεξικού Προέδρου Porfirio Diaz και της στρατιωτικής δικτατορίας που καταπίεζε τους μεξικάνους. Τα οργανωτικά και λογοτεχνικά του άρθρα για την κοινωνία, καθώς και οι καταγγελίες του για την κυβέρνηση οδήγησαν στην φυλάκισή του στο Μεξικό για αρκετά χρόνια. Ο Ρικάρντο και ο αδελφός του Ένρικ οδηγήθηκαν στην αυτοεξορία στις ΗΠΑ για να αποφύγουν την ακραία καταστολή των εργατικών κινητοποιήσεων από την κυβέρνηση του Μεξικό. Το 1906, ο Ρικάρντο ίδρυσε το «Partido Liberal Mexicano» στο St. Louis του Missouri.

Τον Ιανουάριο του 1911, οι αδελφοί Magon ενέπνευσαν την εξέγερση στην Baja της Καλιφόρνια, κατά τη διάρκεια της οποίας οι πόλεις Mexicali και Tijuana έπεσαν στα χέρια των εργατικών συμβουλίων, με την υποστήριξη του εργατικού κινήματος, των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου (IWW). Ο Ricardo και ο Librado Rivera έγραψαν ένα μανιφέστο με τίτλο «To the Workers of the World» («Για τους εργάτες του Κόσμου») το 1918 στο Λος Άντζελες, το οποίο κυκλοφόρησε ευρέως και διανεμήθηκε σε όλο τον κόσμο. Απευθυνόμενοι στους «Αναρχικούς του Κόσμου», κάλεσαν σε ενότητα της εργατικής τάξης για το πέρασμα του ελέγχου των μέσων παραγωγής και διανομής στα χέρια των ίδιων των εργαζομένων, για την εξάλειψη όλων των πατριαρχικών, ολιγαρχικών μορφών κυριαρχικής τάξης των φτωχών και για την απελευθέρωση της εργατικής τάξης από τα δεσμά της σκλαβιάς, της μισθωτής κλοπής, την οποία θεωρούσαν ένα ανήθικο, εγκληματικό σύστημα εκμετάλλευσης και παράνομης απαλλοτρίωσης.

Για την πολιτική τους δραστηριότητα, ο Ricardo, ο Enrique και οι άλλοι «Magonistas» συνελήφθησαν, δικάστηκαν, καταδικάστηκαν για «ηθική συνωμοσία» και φυλακίστηκαν στην ομοσπονδιακή φυλακή McNeil στην πολιτεία της Ουάσιγκτον και αργότερα στην ομοσπονδιακή φυλακή του Leavenworth, η οποία στη συνέχεια χρησιμοποιήθηκε από την κυβέρνηση των ΗΠΑ για να στεγάσει τους επαναστάτες, τους αναρχικούς, τους σοσιαλιστές, τους κομμουνιστές και τους αντιφασίστες, στο αποκορύφωμα της φασιστικής δεξιάς φρενίτιδας «Red Scare» στις ΗΠΑ, σχεδιασμένη να καταστέλει, να καταστρέφει και να φυλακίζει τους μαχητές της αντίστασης και τα κινήματα κοινωνικής απελευθέρωσής τους, ποινικοποιώντας κάθε μαχητικότητα και διαφωνία.

Ο Ρικάρντο, εμπνευσμένος από το μανιφέστο «Η κατάκτηση του ψωμιού» που γράφτηκε από τον Ρώσο αναρχι-

του 1853(*), υπό την απειλή των όπλων για περαιτέρω συνέχιση του πολέμου και για κλοπή ολόκληρου του Μεξικό, ενώ οι πεζοναύτες των ΗΠΑ κάθονταν στο λιμάνι της Βέρα Κρουζ, αναμένοντας εντολή από την κυβέρνηση τους για εισβολή ή διαπραγμάτευση εδαφών.



Η καταστολή ενάντια στους εκδότες της Regeneracion αυξήθηκε πιο έντονα μετά τη δημοσίευση άρθρων σχετικά με το επαναστατικό σχέδιο του Σαν Ντιέγκο του Τέξας του 1915, το οποίο καλούσε σε εξέγερση στα κατεχόμενα εδάφη, που είχαν κλαπεί από το Μεξικό, και όλους τους Αφροαμερικανούς να συμμετάσχουν στον ένοπλο αγώνα και για τη δική τους απελευθέρωση από τη δουλεία στις φυτείες του Νότου με στόχο τη δημιουργία της δικής τους Αφρικανικής Δημοκρατίας στο Νότο.

Μια ευρεία αμερικανική αναρχική κινητοποίηση για την απελευθέρωση του Ρικάρντο, του Ενρίκε και άλλων φυλακισμένων «Magonistas» δημιουργήθηκε, με επικεφαλής την Emma Goldman, τον Eugene Debs, το IWW και άλλες εργατικές κινήσεις, παρά την καταστολή από τις κυβερνήσεις του Μεξικό και των ΗΠΑ, οι οποίες ένωσαν τις δυνάμεις τους για να διαλύσουν τις κινήσεις αυτές και στις δύο χώρες. Ο Ρικάρντο δολοφονήθηκε στις 21 Νοεμβρίου 1922, στη φυλακή του

(της Καλιφόρνια και μεγάλο μέρος του νέου Μεξικό, της Αριζόνα, της Γιούτα, του Κολοράντο και της Νεβάδα). Όμως ο πρόεδρος Πόλκ και πάλι δεν ήταν ικανοποιημένος· θα απαιτούσε περισσότερη γη με την πρώτη ευκαιρία.

Η νέα επικράτεια έπρεπε να αναπτυχθεί και υπήρχαν ανταγωνιστικά σχέδια για έναν διηπειρωτικό σιδηρόδρομο προς τις ακτές του Ειρηνικού, συμπεριλαμβανομένου και ενός ο οποίος να κινείται κατά μήκος του 32ου παραλλήλου, από το Τέξας έως την Καλιφόρνια. Αυτή ήταν μια σχετικά φθηνή διαδρομή, αλλά θα έπρεπε να χαραχθεί νότια του ποταμού Gila.

Έτσι, το 1853, ο νέος πρόεδρος Πηρς στέλνει τον Τζέιμς Γκάντσντεν, πρόεδρο του Σιδηροδρόμου της Νότιας Καρολίνας και πρώην αξιωματικό του στρατού, ο οποίος είχε εμπλακεί στη βίαιη απομάκρυνση των Ινδιάνων Seminole από τη Φλόριντα για να «ελευθερώσει» τα εδάφη για τους λευκούς έποικους. Το μεξικανικό καθεστώς χρειαζόταν επειγόντως χρήματα και για 10 εκατομμύρια δολάρια πούλησε την απαιτούμενη λωρίδα εδάφους νότια του ποταμού Gila, σε αυτό που είναι τώρα νότιο Νέο Μεξικό και Αριζόνα. Ήταν μόλις 30.000 τετραγωνικά μίλια, περίπου στο μέγεθος της Σκωτίας, αλλά ήταν η χώρα μέσω της οποίας θα κατασκευαζόταν ο σιδηρόδρομος του Νότιου Ειρηνικού. Το έργο καθυστέρησε από τον εμφύλιο πόλεμο, αλλά ο Collis P. Huntington, ένας αδίστακτος τυχοδιώκτης αυτοδημιούργητος μεγιστάνας της Καλιφόρνια, οδήγησε το σιδηρόδρομο από το Λος Άντζελες ανατολικά μέσω της ερημικής χώρας στο Ελ Πάσο, το Σαν Αντόνιο και τη Νέα Ορλεάνη τη δεκαετία του 1870 και του 1880.

Τον Ιανουάριο του 1911, οι αδελφοί Magon ενέπνευσαν την εξέγερση στην Baja της Καλιφόρνια, κατά τη διάρκεια της οποίας οι πόλεις Mexicali και Tijuana έπεσαν στα χέρια των εργατικών συμβουλίων, με την υποστήριξη του εργατικού κινήματος, των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου (IWW). Ο Ricardo και ο Librado Rivera έγραψαν ένα μανιφέστο με τίτλο «To the Workers of the World» («Για τους εργάτες του Κόσμου») το 1918 στο Λος Άντζελες, το οποίο κυκλοφόρησε ευρέως και διανεμήθηκε σε όλο τον κόσμο. Απευθυνόμενοι στους «Αναρχικούς του Κόσμου», κάλεσαν σε ενότητα της εργατικής τάξης για το πέρασμα του ελέγχου των μέσων παραγωγής και διανομής στα χέρια των ίδιων των εργαζομένων, για την εξάλειψη όλων των πατριαρχικών, ολιγαρχικών μορφών κυριαρχικής τάξης των φτωχών και για την απελευθέρωση της εργατικής τάξης από τα δεσμά της σκλαβιάς, της μισθωτής κλοπής, την οποία θεωρούσαν ένα ανήθικο, εγκληματικό σύστημα εκμετάλλευσης και παράνομης απαλλοτρίωσης.

Για την πολιτική τους δραστηριότητα, ο Ricardo, ο Enrique και οι άλλοι «Magonistas» συνελήφθησαν, δικάστηκαν, καταδικάστηκαν για «ηθική συνωμοσία» και φυλακίστηκαν στην ομοσπονδιακή φυλακή McNeil στην πολιτεία της Ουάσιγκτον και αργότερα στην ομοσπονδιακή φυλακή του Leavenworth, η οποία στη συνέχεια χρησιμοποιήθηκε από την κυβέρνηση των ΗΠΑ για να στεγάσει τους επαναστάτες, τους αναρχικούς, τους σοσιαλιστές, τους κομμουνιστές και τους αντιφασίστες, στο αποκορύφωμα της φασιστικής δεξιάς φρενίτιδας «Red Scare» στις ΗΠΑ, σχεδιασμένη να καταστέλει, να καταστρέφει και να φυλακίζει τους μαχητές της αντίστασης και τα κινήματα κοινωνικής απελευθέρωσής τους, ποινικοποιώντας κάθε μαχητικότητα και διαφωνία.

Ο Ρικάρντο, εμπνευσμένος από το μανιφέστο «Η κατάκτηση του ψωμιού» που γράφτηκε από τον Ρώσο αναρχικό Piotr Kropotkin, έγραψε πολλά επαναστατικά θεατρικά έργα, καθώς και πολλά εμπνευσμένα δοκίμια, ποιήματα, σχόλια και άλλα επαναστατικά σατιρικά γραπτά που καταγγέλλουν την κυρίαρχη τάξη του Μεξικό. Κατήγγειλε, επίσης, την καταλήστευση του Βόρειου Μεξικό μέσω αποικιακών πολέμων λεηλασίας και προσάρτησης, που σήμερα περιλαμβάνει τις πολιτείες του Τέξας, της Αριζόνα, του Νέου Μεξικό, της Καλιφόρνια, του Κολοράντο και τμημάτων της Γιούτα και της Νεβάδα, και αναγκάζοντας το Μεξικό σε παράνομες συνθήκες, όπως η Συνθήκη Guadalupe Hidalgo του 1848, και η εξαγορά του Gadsden



Η καταστολή ενάντια στους εκδότες της Regeneracion αυξήθηκε πιο έντονα μετά τη δημοσίευση άρθρων σχετικά με το επαναστατικό σχέδιο του Σαν Ντιέγκο του Τέξας του 1915, το οποίο καλούσε σε εξέγερση στα κατεχόμενα εδάφη, που είχαν κλαπεί από το Μεξικό, και όλους τους Αφροαμερικανούς να συμμετάσχουν στον ένοπλο αγώνα και για τη δική τους απελευθέρωση από τη δουλεία στις φυτείες του Νότου με στόχο τη δημιουργία της δικής τους Αφρικανικής Δημοκρατίας στο Νότο.

Μια ευρεία αμερικανική αναρχική κινητοποίηση για την απελευθέρωση του Ρικάρντο, του Ενρίκε και άλλων φυλακισμένων «Magonistas» δημιουργήθηκε, με επικεφαλής την Emma Goldman, τον Eugene Debs, το IWW και άλλες εργατικές κινήσεις, παρά την καταστολή από τις κυβερνήσεις του Μεξικό και των ΗΠΑ, οι οποίες ένωσαν τις δυνάμεις τους για να διαλύσουν τις κινήσεις αυτές και στις δύο χώρες. Ο Ρικάρντο δολοφονήθηκε στις 21 Νοεμβρίου 1922, στη φυλακή του Leavenworth.

[Απόσπασμα από κείμενο (21 Νοεμβρίου 2020) του Xinachtli, Chicano POW, κρατούμενου από το 1997, που είχε συλληφθεί επειδή υπερασπίστηκε τον εαυτό του απέναντι σε έναν ένοπλο σερίφη του Τέξας. Ο Xinachtli, εδώ και 19 χρόνια, βρίσκεται σε απομόνωση στο συγκρότημα φυλακών James V. Allred στην Iowa Park, Texas. Το 2021 ο Xinachtli έχει δυνατότητα για αποφυλάκιση υπό όρους.]

Μετάφραση – απόδοση Π.

από τη Φλόριντα για να «ελευθερώσει» τα εδάφη για τους λευκούς έποικους. Το μεξικανικό καθεστώς χρειαζόταν επειγόντως χρήματα και για 10 εκατομμύρια δολάρια πούλησε την απαιτούμενη λωρίδα εδάφους νότια του ποταμού Gila, σε αυτό που είναι τώρα νότιο Νέο Μεξικό και Αριζόνα. Ήταν μόλις 30.000 τετραγωνικά μίλια, περίπου στο μέγεθος της Σκωτίας, αλλά ήταν η χώρα μέσω της οποίας θα κατασκευαζόταν ο σιδηρόδρομος του Νότιου Ειρηνικού. Το έργο καθυστέρησε από τον εμφύλιο πόλεμο, αλλά ο Collis P. Huntington, ένας αδίστακτος τυχοδιώκτης αυτοδημιούργητος μεγιστάνας της Καλιφόρνια, οδήγησε το σιδηρόδρομο από το Λος Άντζελες ανατολικά μέσω της ερημικής χώρας στο Ελ Πάσο, το Σαν Αντόνιο και τη Νέα Ορλεάνη τη δεκαετία του 1870 και του 1880.

